

L'Estel
Bellavista,44
07240 Sant Joan

Telèfon
971 85 85 80
657 012 568

L'ESTEL

www.racocatala.com/esteldemallorca
E MAIL: mateuestel@gmail.com

AMB EL PATROCINI DE

Generalitat de Catalunya
Departament de Cultura
i Mitjans de Comunicació

A.P.P.E.C
ASSOCIACIÓ
DE PUBLICACIONS
PERIÒDIQUES
EN CATALÀ

ANY XXVIII. NÚMERO 671

15 DE MARÇ DEL 2010

PREU: 2 €

Amb la dimissió de M. Antònia Munar acaba un cicle de 27 anys i comença la renovació d'UM

Ha anunciat en un comunicat la seva retirada de la vida política

Maria Antònia Munar. Foto: T. Ayuga.

Maria Antònia Munar ha presentat la dimissió com a diputada del Parlament de les Illes Balears. L'anunci ha estat fet avui horabaixa mitjançant un comunicat enviat per Unió Mallorquina al mitjans de comunicació. Reproduïm a continuació el contingut íntegre del text rebut:

A la vista de les acusacions fetes pel Sr. Miquel Nadal en el marc de la instrucció del cas conegut com "Cas Maquillatge" vull manifestar el següent:

Negar de manera rotunda la veracitat de les manifestacions fetes pel Sr. Nadal.

Afirmar que, com es demostrarà, al llarg de la meua vida política he actuat sempre d'acord amb la més absoluta legalitat i d'acord amb l'ètica política.

Anunciar, per responsabilitat política, la meua renúncia a l'acta de diputada del Parlament de les Illes Balears amb efectes immediats i la meua retirada de la vida política.

Reproduït de www.dbalears

MANACOR

Fa 4 anys que en Jaume Caldentei regenta la Fusteria J. Caldentei al carrer Formentera, 16 de Manacor. Fa mobles per majoristes. Son pare fa obrir aquesta fusteria fa 40 anys. 971 550 148

PETRA

Fa 20 anys que en Joan Bauçà i Alsamora de can Rosa de Sant Joan pinta, fa decorats, estucats, pintura ecològica... El trobareu al 971 561 736 – 617 327 809

RESTAURANT ES CRUCE

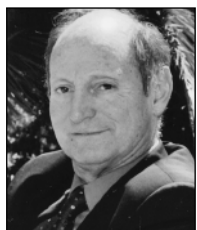

N' Avelino Moll, president i la seva dona Joana Vinent són el president i vice-presidenta del cub de Gent Gran de Maó del carrer Vasallo,33. Els trobaren dinant al Restaurant es Cruce de Vilafranca. 971 351 924

La família Rueda-Garau de Ciutat solen anar cada setmana a dinar al Restaurant és Cruce de Vilafranca.609 028 181

LA REVISTA DELS EMPRESARIS

PERE FELIP I BUADES

El programa d'estabilitat del govern

La destrucció econòmica causada a l'estat espanyol per la crisi financera de 2008 és un fet: caiguda de 3'6% del PIB el 2009, amb un descens del consum del 3'5% i del 12'9% de la inversió, lo que se tradueix en la destrucció del 6'7% dels llocs de feina, mes de quatre milions d'aturats, conseqüència dels retalls dels drets laborals realitzats aquesta anys, expressen la situació dramàtica de centenars de mils de famílies treballadores.

Els bancs, malgrat tots els recursos invertits pel Govern en salvar-los de la bancarrota, tenen avui 380.000 milions en crèdits recolzats per terrenys que han perdut el seu valor al foradar-se la bombolla immobiliària que ells mateixos inflaren. ¿Quants més tenen compromesos en crèdits de cobrament més que dubtós o en valors escombriaire?

Les solucions del Fons Monetari Internacional i del

Banc Central Europeu. A les institucions internacionals del capital i al govern Zapatero, que segueix els seus dictats, sols els preocupen els beneficis de les multinacionals i dels especuladors, els "mercats financers". Per això el FMI exigeix al Govern "flexibilitat dels salaris per a reactivar l'ocupació i millorar la competitivitat", és a dir, que els salaris creixin per davall de la inflació. I el BCE afirma que el problema és "la deficiente negociació col·lectiva que regula els salaris a l'Estat espanyol". El Govern també ha realitzat declaracions en aquest sentit. En qualsevol cas, l'AENC 2010-2012 suposa la subordinació dels interessos dels treballadors a aquests objectius. ¿Reactivarà això el consum i la creació d'ocupació? Serà suficient per els especuladors?

El pla d'ajustament del Govern. Al Wall Street, en les borses de valors, s'especula amb les monedes, amb els futurs, amb el deute... Va en la seva nat-

uralesa. Un dèficit de l'11'4% i un sistema financer insolvent són un esperó per llançar se a especular amb el deute del Govern d'Espanya, per exigir contrareformes, per posar al Govern sota la tutela directa de Brussel·les. Per això, enmig de la recessió, En Zapatero dona un gir a la seva política econòmica amb els restrictius PGE per el 2010. No basta, el 2 de desembre la UE comina Espanya a corregir el seu "dèficit excessiu" i el Govern elabora d'immediat un pla d'ajustament: reducció de 50.000 milions de despesa pública en tres anys, una reforma per a retallar en el 4% del PIB el muntant de les pensions i una altra per desregular (més) el mercat de treball i liquidar la negociació col·lectiva. Ho presenta en el Fòrum de Davos i inicia una gira pels "mercats financers" per assegurar-los que Espanya "farà front als seus compromisos".

Les conseqüències. En Zapatero insisteix, una i altre vegada, en que el pla d'ajustament

està dissenyat per reactivar l'economia. No obstant això, el retall de les despeses públiques realitzat en el quart trimestre de 2009 ha provocat una nova caiguda, la setèima consecutiva del PIB (segons el BBVA, sense reducció de la despesa pública operada, el PIB hauria crescut un 0'2% en aquest període). Se tracta, doncs d'afegir en la destrucció, d'abaratir la ma d'obra, de privatitzar ho tot, com exigeixen el FMI, la OCDE, la UE. Sols en el referent a l'ocupació pública, aquest pla d'ajustament suposa la reducció del 6'3% de les plantilles i una forta moderació salarial. Si els sindicats de la funció pública volen defensar els serveis públics i impulsar la recuperació de l'economia, hauran de retirar la seva firma de l'acord per 2010-2012.

L'FMI diu que aquest pla d'ajustament que és un mer avenç de les reformes que necessita l'economia espanyola (i l'europea). I és que, darrera aquesta crisi, està en qüestió

l'existència mateixa de l'euro, vehicle privilegiat dels especuladors per el pillatge, i per la destrucció de les organitzacions obreres en la mesura en que carreguin amb el pes de mantenir-lo.

Hi ha una altre solució. No hi ha cap dubte, un govern socialista hauria de prendre el control de l'economia, començant per expropiar els bancs, per crear ocupació, adoptar mesures de protecció social, estimular la inversió pública i reactivar el consum. Si fa el contrari, per mandat de la UE, el Govern accelera una crisi política que tracta de tancar amb un Pacte d'Estat que impliqui a les organitzacions obreres en la posada en pràctica de les impositions del Fons Monetari Internacional i de la Unió Europea.

Per els treballadors sols existeix una solució: la retirada del pla d'ajustament, la prohibició dels acomiadaments, i la unitat de les organitzacions obreres en torn a això per aconseguir-ho.

Dues commemoracions

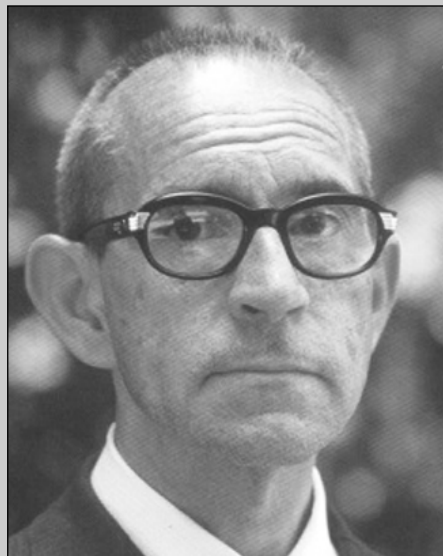
1. Fa 100 anys va néixer **Jaume Vicens i Vives** (Girona, 1910 - Lió, 1960), historiador català.

Actualment és considerat com la principal autoritat en la història econòmica i social catalana. L'any 1954 va escriure: "Ai dels pobles que no s'aturen en les grans recolzades

històriques per palpar-se el cos, escoltar-se l'ànima i mesurar l'encert o l'error en la feina feta!". Actualment, els catalans ens ho podem aplicar? Podem sentir-nos al·ludits?

Que som en una recolzada ("angle que forma un carrer, un camí, un riu, etc., que canvia considerablement de direcció". GEC) és innegable. Probablement, en cap moment després de l'anomenada "transició", no ha sorgit un sentiment popular tan decidit a fer-se protagonista de la seva història, "a escoltar-se l'ànima".

Vicens i Vives donava aquests consells: "cal energia, entusiasme, i qüestionar les veritats i els dogmes establerts". Nosaltres hi afegim: vèncer la por, anar junts. I, encara, les paraules amb què Josep Pla encoratjava el seu editor Josep Cruzet en un moment molt difícil de l'edició en llengua catalana: "Lluitar és feina d'homes. Lluitar i guanyar és feina d'homes intel·ligents". No malbaratem el somni.

2. **Salvador Espriu i Castelló**

El dia 22 de febrer va fer vint-i-cinc anys de la mort de Salvador Espriu. La seva memòria literària és menys viva del que mereix la seva obra. Alguns diuen: "Si Espriu era el poeta de l'antifranquisme i Franco ja és mort, no cal que el recordem. Ja va fer la seva

feina en el seu moment". Acceptar aquesta afirmació fora un error, un immens error. La primera contribució d'un escriptor a la seva pàtria, a la seva cultura i a la seva llengua és fer una gran obra que sigui capaç de perdurar. Espriu ho va fer (...). Espriu és primera divisió. Com a poeta i com a prosista. El gruix de la seva obra no té res de conjuntural. És una obra feta per sempre, tot i que amb els materials del seu món i de la seva memòria. A més de tot això, Espriu va ser un home del seu temps i no va defugir ni com a escriptor ni com a persona les preocupacions dels seus contemporanis, que en part són les preocupacions eternes de la humanitat. Horroritzat per la guerra i els seus efectes, la seva obsessió va ser que no es tornés a repetir, i la proposta cívica -en la vida i en l'obra- va ser construir ponts de diàleg. L'obra d'Espriu tornarà, en podem estar segurs, perquè és sòlida i important. (...) Espriu va dir allò de "Escolta, Sefarad". Ara es trobaria que Sefarad té poques ganes d'escoltar.

BERNAT JOAN I MARÍ

Equívocs entorn de la llengua

Veig amb preocupació que el sector antieivissenc torna a fer fum per fòrums diversos, que hi ha una campanya en marxa, altra vegada, per intoxicar al voltant de la qüestió lingüística. Voldria pensar que no és que el PP estigui escalfant motors de cara a unes hipotètiques eleccions anticipades. Si fos així, es tractaria d'una actitud molt irresponsable per part seua, sobretot si tenim en compte que l'arquitectura bàsica, en legislació lingüística, a les illes Balears, ha estat obra del Partit Popular (i, segurament, es troba entre les coses més encertades que ha fet el PP). Fou amb un govern presidit per Gabriel Cañellas que s'aprovà la Llei de Normalització Lingüística (abril de 1986), i fou en un altre govern del PP que Joan Flaquer va promulgar el Decret de mínims

d'ensenyament en llengua catalana que, felicitment, es troba encara vigent a les Illes Balears. Per tant, entenc que no és el PP el partit que pugui estar interessat a organitzar la campanya electoral (com els seus correligionaris gallecs varen fer recentment) entorn de la qüestió lingüística.

Quan s'usa la llengua com a arma política, se sol caure sistemàticament en tota una sèrie d'equívocs que tenen la força en la seua simplicitat i que, per tant, no són bons de rebatre: normalment, per refutar-los cal un discurs més estructurat, més complex i, per tant, més inapropiat per a la comunicació pública immediata. Vegem-ne alguns exemples:

L'esforç que es dedica a promoure el català s'hauria de dedicar a fomentar llengües més útils per a la comunicació, com ara l'anglès. -Raonament totalment fals. El coneixement de llengües no resta, sinó que suma, i no és merament acumulatiu, sinó multiplicador. Els

infants bilingües —que realment coneixen bé dues llengües— tenen molta més facilitat per aprendre'n una tercera (i una quarta, i una cinquena, si escau). Per tant, l'esforç que feim per fomentar el català és, indirectament, un esforç que contribuirà a millorar el coneixement de l'anglès. La prova d'això és que la proposta de trilingüisme escolar que féu el govern de Jaume Matas era inviable perquè, justament, els professors que estaven preparats per ensenyar en anglès eren generalment els que també estaven preparats per ensenyar en català. No és casualitat.

Els pares haurien de poder escollir la llengua en què siguin educats els seus fills. -Aquest raonament se sol presentar com a part de la llibertat d'escollir. Res més lluny de la realitat, altra vegada. Com va demostrar l'equip d'experts que fa el seguiment de la Carta Europea de les Llengües Regionals o Minoritàries, el sistema d'immersió lingüísti-

ca (o el sistema d'uns mínims en català, com a Balears) és millor per a l'aprenentatge del català que no el sistema de dobles línies (com al País Valencià). Els infants que van a la línia en valencià són bilingües; els que van a línia en castellà tenen un coneixement molt precari de la nostra llengua. Ho diu el Consell de la Unió Europea.

Els no catalanoparlants es troben discriminats a causa de la "imposició" del català. -Just al contrari: els no catalanoparlants estan discriminats, de vegades, perquè el català no s'imposa prou. Vull dir que els catalanoparlants ja tenim aquest instrument lingüístic, necessari per poder participar amb igualtat d'oportunitats dins la nostra societat. Nosaltres ja en sabem, de català. També sabem espanyol, i, normalment, alguna altra llengua. Són els que no saben català els que tenen un problema de discriminació, però la discriminació sorgeix del desconeixement. Els que saben

més llengües tenen més oportunitats (igual que els que saben més matemàtiques, més biologia o més ciències de la salut). Jo estic discriminat en relació als cirurgians, perquè no tenc ni idea de medicina. I es tracta, per descomptat, d'una discriminació totalment justa i lògica. A un territori amb dues llengües oficials, com és el cas, no és lògic i just que els que només en saben una estiguin discriminats? I la discriminació, no ve de la ignorància? Queda clar, idò, que l'única manera d'evitar la discriminació és aconseguir que tothom sàpiga català. I tothom en sabria si el català s'imposàs prou.

Entenc que és important desfer els nombrosos equívocs que hi ha sobre la qüestió lingüística (per a mostra, només n'he ofert un botó, en aquest paper), per evitar que es manipuli, com sol ocórrer, a favor d'interessos no gaire confessables.

QUIM GIBERT

psicòleg i coautor de *Removent consciències*

Que ens reprimim és l'objectiu

Eliette Abécassis, filòsofa, sosté que la indústria cosmètica i paramèdica, des de cirurgians plàstics a massatgistes, s'enriqueixen de l'angoixa de les dones: «les revistes femenines convencen que les corbes naturals són un greu problema (...) fan sentir la dona culpable de ser el que és: de tenir saludables i belles reserves calòriques» (*La Vanguardia*, 30-1-09). Per raons similars, l'Estat espanyol (i els confidants mediàtics, comercials, intel·lectuals) treu partit de l'angoixa dels catalans. Sobretot, davant de situacions de conflicte lingüístic, arran de les quals ens fan sentir prob-

lemàtics i intransigents. Aquest malestar és tan feixuc que explica, tot i que no justifica, que ens reprimim a l'hora d'expressar-nos espontàniament en català. Consegüentment, passar-nos al castellà s'ha convertit en una pràctica molt estesa, que ja gairebé mai percebem com a coactiva. Però, llavors, el procés de substitució del català en favor de la llengua castellana queda accelerat. Canviem de llengua perquè expressar-nos en català ens transmet inseguretat davant de desconeguts o de castellanoparlants (encara que et puguin entendre en català i fins i tot parlar-te'l). És públic i notori que els parlants que se senten segurs, en matèria lingüística, són els que poden viure les 24 hores en la llengua autòctona. És a dir, els parlants de societats normalitzades lingüísticament.

La nostra manca de lleialtat lingüística és una conducta induïda per l'*status quo*, atès que la llengua de les emocions dels catalans, aquella que flueix amb més naturalitat, és el català.

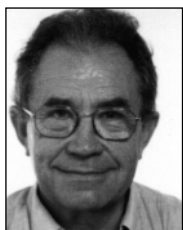
Els cànons de bellesa que dicta subtilment i impecable la moda expliquen que el cos femení s'hagi convertit en l'enemic de moltes dones. També és cert que hi ha catalans que viuen la seva identitat lingüística com un inconvenient. Si a causa d'aquestes percepcions negatives, la salut corporal és castigada amb dietes i tractaments regeneradors, la llengua és castigada parlant-la malament, fent-ne escarnis, incentivant prejudicis lingüístics...

En aquesta línia, tant Quim Monzó com Jordi Pujol, en un acte organitzat fa uns mesos,

es lamentaven de la poca qualitat lingüística del català que ara es parla. Ambdós coincidiren a atribuir-ho a l'escassa implicació de TV3 i Catalunya Ràdio. Per Pujol, part de la professionalitat d'un periodista es mesura parlant i escrivint bé la llengua que utilitza. Monzó va dir que parlar malament el català ha quedat associat a ser cosmopolita: «han convertit en mèrit el ser un ignorant en el domini de la llengua» (*La Vanguardia*, 23-1-09). A propòsit d'aquest cosmopolitisme, que algú ha qualificat de *cosmopolitisme tifa*, l'analista polític Francesc Codina afirma que «el fet més greu no és pas l'exhibició de pífies de molts comunicadors, sinó la nul·la voluntat d'esmena que manifesten (...) Rebutgen qualsevol crítica amb l'argument polític que no

són de la ceba ni de la crossta. Simplement, es limiten a propagar sense manies la seva incúria verbal, i fan que cada dia més gent els imiti» (*Avui*, 23-1-09). I és que embrutar allò propi és una tendència destructiva que calma l'angoixa, molt habitual entre els parlants de llengües maltractades. Al capdavant, del que es tracta és que la feina bruta la facin aquells catalans a qui rondan sentiments de culpabilitat per ser qui són o tenen un enorme desig de castellanitzar-se. I d'aquesta manera, haurem estat nosaltres mateixos els responsables de la degradació i posterior extinció del català.

Més enllà del món globalitzat, hi ha vida. La nostra singularitat, com totes les altres, és una contribució única que enriqueix la diversitat.

ALEXANDRE PINEDA
FORTUNY

A la societat hi trobem moltes obstruccions per viure amb la nostra identitat. Tots els mallorquins, valencians, catalans i..., ens resulta impossible desplegar les nostres activitats, mantenint els beneficis obtinguts del nostre treball, perquè hi ha qui ens sostreu el seu fruit, i aquest lladre és ni més ni menys que l'estat, amb el seu govern, una entitat que ens hauria de merèixer respecte, i de bestreta ens hauria de respectar, doncs no, ens ataca en tot allò més íntim, perquè ens roba els nostres guanys. També infereix en d'altres valors d'arrel cultural, amb la més important com a ànima central de la nostra vida que és la llengua. La major arma executora de l'estat són els successius governs, han anat creant una estructura qual forta, amb moltes alcassabes, recintes fortificats en el seu interior, murs físics i mentals. La distorsió de la nostra identitat està avui en joc, portem més de tres segles resistint els embats, fortes escomeses quan els ha convingut armades, quan no amb un entramat de lleis asfixiants.

La naturalesa real de l'home és una maldat intrínseca. Cal dir-nos, què és una condició superable, amb moltes aplicacions dels ungüents que aporta la democràcia, les veritats històriques, el desempallegar-se de tots els obscurantismes, els tòpics, els prejudicis, aplicant-se dolces reines qual bàlsams. Un referent on haurien d'emmirallar-se els espanyols i tothom, és com a gran paradigma, la història d'un home com Nelson Mandela, capaç d'eixir del maltractament de la societat blanca que el va empresonar per terrorista durant gairebé trenta anys, i una vegada lliure de la presó i de la seva minúscula cel·la, va vèncer l'apartheid de la societat sud-africana, aplicant i defensant els drets humans, amb una alçada moral de bonesa, d'estratègia política, molt per sobre de les capacitats intel·lectuals comunes. D'aquí hauria d'aprendre tota la massa d'espanyols que fan del seu nacionalisme una arma destructiva de la personalitat de tots els balears,

valencians i catalans, formant apartheids a cada àmbit territorial, amb el propòsit de destruir-nos fins a l'extinció.

Una pregonera pregunta que cal formular-se, és el gir que en trenta anys es va produir a Sudàfrica de condemnar Nelson Mandela com a terrorista i com va restar palès, va quedar demostrat que els fets de l'apartheid i tota la repressió blanca contra els negres, amb els aparells de l'estat i afins, si formava amb certesa i atrocitat el veritable terror. El terrorisme d'Estat i la formació de la violència i el pistolerisme de gairebé tots els Estats, són hi han estat processos d'horror continuat, fins que els agressors s'han assentat en les diferents castes dominadores. Deixo aquí la pregunta oberta, i ressalto que és motiu d'un article específic per plantejar-ho, i poder interrogar-nos sobre sinó són la majoria dels Estat-nació, fills d'aquestes pràctiques de guerra oberta i també oculta, sempre continuada. S'han fet, amb la seva insolvència moral, mereixedors d'ésser jutjats per tribunals internacionals i sentenciar l'alliberament de les nacions sotmeses, que han estat les víctimes d'aquest operar guerrer i permanentment bel·licós i despietat, fins a promoure amb armes jurídiques, la instauració de lleis que els empara il·legítimament.

Un signe vital d'identitat que és el geni de la llengua catalana, ve representada per la riquesa que li aporten des de Mallorca, Menorca i les Pitiüses, el País Valencià i Catalunya. Amb l'obstrucció lingüística dels ens públics, les conseqüències són tràgiques per la cultura, l'obsessió malaltissa dels personatges que l'executen és còmica, per infantil, analfabeta, obscura, il·letrada, inculte, summament ignorants, enzes. Les oclusions són doncs moltes, les batalles fins i tot cruentes del País Valencià, són el gran paradigma de la persecució lingüística actual, no deixen als professors de català llicenciats a Catalunya o les Balears, exercir en els dominis de la Generalitat, aquest és un fet grotesc, que homes governants actuïn directament contra la pròpia llengua és un absurd, d'un ridícul que només es pot analitzar des del servilisme que professen

D'obstruccions

qual dogma al nacionalisme espanyol, en diguin ells el que vulguin però aquesta és la realitat de la seva subordinació. El seu objectiu, l'emfraxi, l'obstrucció a la llengua valenciana és portar-la a l'ofec definitiu. El boicot obert a la llarga i rica literatura actual en català al País Valencià, publicada per vigoroses editorials valencianes, és un atemptat a la cultura i a la intel·ligència humana. De la mateixa manera, a la contra, ho fan amb la música de tota mena. Una immundícia.

Són tanmateix, molts els murs espanyols contra tota expressió fèrtil de la catalanitat. L'ordre important de l'economia com a motor principal de creixement global, ens l'avorten al deixar-nos sense infraestructures adequades pel segle actual, ports, aeroports, carreteres, trens, tot un munt de boicots en tots els àmbits on l'economia és d'on es llaura el progrés, d'on es recullen els fruits i s'engreixen les maquinàries per produir cultura pròpia. Des del primer Borbó que ens han fet analfabets; en la darrera de les dictadures la franquista, també van persistir en fer-nos-en, el seu lema és fem-los il·letrats, incultes en els seus valors, patrimoni, història i llengua i els assimilarem a la nostra tot annexionant-los. Creem províncies (terra dels vençuts) - ho van fer el 1833-, i seran les ànimes ensinistrades al servei de la pàtria espanyola. Aquí rau la trampa, aquí es forma la corrua de súbdits, que els fan la governació plaent, aquesta és la perversa filosofia del dominants. No és magnificar-ho, difondre que les Balears sofreixen un 15% del valor del seu PIB com a dèficit fiscal. Catalunya el 10% en la mateixa situació i el País Valencià, el 6,5%, un veritable robatori que ultrapassa els 33 mil milions d'euros anuals i que representa no el fre a l'economia sinó el retrocés, com demostren les estadístiques, del davallar continuat dins de les posicions de renda en el regne espanyol. Només amb aquesta xifra robada podríem atendre totes les demandes socials i econòmiques dels Països Catalans.

Dins de les províncies creades per Espanya, sense cap punt de vista cosmopolita, ans el contrari palesament imperial-

istes, són profundament provincianes totes les expressions espanyoles, i la constant divulgació que són els universalistes, quan tot allò quotidià ens mostra el contrari. Crea el prejudici: projecta'l, ejecta'l a la societat amb constància, el missatge calarà i tot ciutadà de la "terra dels vençuts", es considerarà de manera fàctica subordinat, sinó n'és conscient, ho serà inconscientment i factual. També en tot el què concerneix a l'existència vital, a l'economia subordinada, davall la criminal supremacia d'un poble descendent del regne de Castella, i ara esdevingut espanyol, gentilici que ningú vol discutir. Els catalans som els sacrificats de la manca de responsabilitat social de l'estat que ens oprimeix, no té cap aspecte positiu aital servitud, excepte és clar en aquells que són part de l'aparell de l'estat, amb les seves múltiples cares.

N'hem dit obstruccions però són tan variades, els murs són tant alts, i amb arrels tant profundes que costa enderrocar-los, emperò no són infranquejables. Hem denunciat dos aspectes bàsics de la nostra existència, l'econòmic i el lingüístic. Encara estant dins camp propi, no hi ha arbitratges, ens traslladen tots els guanys del nostre treball a la metròpoli. Podem viure en castellà en els nostres territoris, ningú hi mostrarà inconvenient. Aquests entrebancs podem superar-los, tenim les eines per viure en llibertat, per instaurar la democràcia, estem a les envistes: Els podem vèncer en els propers anys amb l'empena endegada per totes les associacions i partits independentistes, que estan a l'aguait de procedir adequadament per assolir-ho.

imatges Franco Begbie (23/02/2010)

La colpista perfecta

Enguany es compleixen 29 anys del cop d'estat frustrat que els militars franquistes van perpetrar contra el congrés dels diputats espanyol de Madrid. Nosaltres sabem perquè van fallar. De fet ho sabíem des de feia temps, però ens ho havíem callat per no donar idees als reaccionaris. Avui però, ja no podem callar més i ho fem públic. Faltaven dones entre els colpistes. Mmmmm.

JOAN LLADONET

Apartir de... Catalunya (Principat) no serà una nació

Ara encara ho és, perquè ho diu l'Estatut que va aprovar més del 90% del Parlament de la CA de Catalunya, perquè també va ser aprovat pel Congrés i pel Senat de l'Estat espanyol i perquè el va aprovar el poble català del Principat en un referèndum. Això fa que el sentiment que té el poble català de ser una nació quedi legalitzat. Ningú no ha pogut, ni pot ni podrà esborrar el fet que Catalunya sigui una nació. Però ara estic parlant del fet de legalitzar-lo en una Carta Magna com és l'Estatut. Doncs, uns quants lletrats elegits pel PP i pel PSOE tenen la facultat d'esborrar tot el que ha aprovat el poble i els tres parlaments i poden indicar i escriure que legalment Catalunya (Principat) no és una nació. Per arribar a aquesta decisió i alguna més d'aquest estil han necessitat anys i encara no se sap exacta-

ment el dia que faran pública la seva determinació.

Tot això perquè volen que quedi clar que a l'Estat espanyol només hi ha una sola nació, Espanya, i que la resta no assoleixen aquesta categoria. Volen que el fet de tenir una cultura, una llengua, una literatura, una història, uns costums, unes tradicions pròpies i diferents a la resta de l'Estat no sigui determinant per ser una nació, sinó que això només són fets diferencials que formen part de la diversitat i que enriqueixen la unitat de l'Espanya seva, ja que tota la diversitat l'han explotada, l'exploten i la volen seguir explotant en benefici propi i no dels catalans. Aquesta gent espanyola sap que això que defensen no és veritat, i saben que la llengua i la cultura i la literatura que l'acompanya són fets determinants per ser una nació. Per això

l'han reprimida, l'han perseguida, l'han prohibida i no la volen a cap de les seves institucions. Amb aquesta conducta ratifiquen que no la consideren seva i determinen que els catalans no som espanyols.

El que m'interessa manifestar és que la conducta que adopten no és diferent que la que adoptava el Govern de Franco, ni tots els opressors dels pobles diferents als espanyols. La demostració està en els llibres de *Formación del Espíritu Nacional* dels anys 50 del segle passat, durant la segona dècada del govern del dictador, llibres que vaig haver d'estudiar quan feia el batxillerat. Vos transcriuré, en castellà, un fragment de la lliçó 14, que es titulava "LA PATRIA" i que un dels seus apartats parlava de la tesi romàntica de la nació i deia així: "Nace con la Revolución francesa y parte del hecho de

que «nación» viene de nacer, identificando a la nación con lo nativo. Por esto, lo que determinaba una nación eran los caracteres étnicos, lingüísticos, topográficos y climatológicos. Nación, según este criterio, es la unidad geográfica de raza o de idioma. Allí donde aparezca una lengua, una variedad, puede aparecer una nación. Tal criterio romántico del nacionalismo hace aparecer cosas tan peregrinas y negativas como el nacionalismo tortosino, que se concreta en la frase popular: «No somos catalanes, ni valencianos; somos tortosinos.» La concepción romántica de la nación es el origen de toda clase de separatismos, y el patriotismo así sentido es, como diría José Antonio en «La gaita y la lira»: «La clase de amor que invita a disolverse, a ablandarse. A llorar. El que se diluye en melancolía cuando

plañe la gaita. Amor que se abraza y se repliega cada vez más hacia la mayor intimidad; de la comarca, al valle nativo; del valle, al remanso, donde la casa ancestral se refleja; del remanso, a la casa; de la casa, al rincón de los recuerdos. Todo eso es muy dulce, como un dulce vino. Pero también como en el vino, se esconde en esa dulzura embriaguez o indolencia.»

Estan plens de l'esperit de la falange. Per això no prohibiran mai un partit que usa símbols del temps de la dictadura i els permetran fer tota casta de manifestacions, perquè de fet el seu pensament principal és el mateix. Sembla que han estudiat i han assimilat llibres com aquest, i això és el que ens volen aplicar. N'han alienat uns quants, però no ho podran fer amb el poble català, que ha format, forma i formarà la seva pròpia nació.

Quadern d'economia

Cura de cavall

No sé si es té prou consciència que la sortida de la crisi econòmica passa per l'aplicació d'unes mesures que es poden considerar de cura de cavall. Els problemes de l'economia espanyola i catalana no es poden solucionar amb una aspirina abans de dormir i una mica de descans. La solució passa per unes mesures amb dosis màximes, que seran molt doloroses si han de ser efectives, i que no seran efectives si no són doloroses, perquè no es poden fer miracles. Pel que fa al temps, no es preveu una recuperació ràpida, sinó lenta. Per tant, ens haurem de lligar els cinturons, ja que entrem en una àrea de fortes turbulències.

Per sortir de l'embolic, no podem triar entre una reducció de despeses o un increment dels ingressos de l'Estat i de les administracions públiques. No tenim aquesta sort. La situació és tan greu que s'han de reduir despeses i procurar augmentar els ingressos alho-

ra. Aquesta és la idea del govern central. Una idea que no fa cap gràcia, perquè, faci el que faci en aquella direcció, els seus lleials súbdits es trobaran que són ells els qui han de pagar, sigui en forma de menys serveis públics, sigui amb més impostos.

Els errors es paguen cars i ara pagarem cara la política econòmica d'aquests dos darrers anys, que s'ha distingit pel cofoisme, pel no reconeixement de les equivocacions comeses i per no plantar cara als problemes de l'economia real. Em refereixo estrictament al govern central, ja que la Generalitat de Catalunya ha fet el que pot fer un govern autònom, que no és ni federal, ni confederal.

Els dos grans problemes del país són la desocupació i l'endeutament. La millor solució per crear llocs de treball seria endeutar-se més, però aleshores incrementem el segon problema i empitjorem la situació. És per això que la solució farà mal. No es pot

lluitar contra un 20 per cent de la població activa aturada sense una cura de cavall, aplicada a les normes de contractació de treball vigents i sense donar incentius a les empreses, especialment a les petites i les mitjanes, que són les que tenen més capacitat de donar feina. L'incentiu no és tan sols una subvenció, sinó també treure els obstacles que impedeixen anar endavant, tan abundants en la burocràcia i l'administració espanyola. Els treballadors que tenen contracte permanent i assegurada una indemnització de 45 dies per any treballat en cas d'acomiadament defensen la legislació actual, mentre que els aturats i els que tenen contracte temporal veurien millorar el seu estatut de treballador amb normes laborals més europees. No vaig més enllà, però és evident que les coses són com són, i no com voldríem que fossin.

L'endeutament afecta tothom, ja que tothom deu diners: l'administració central, la Generalitat de Catalunya,

els ajuntaments, els bancs i les caixes d'estalvi, les empreses privades i els milers i milers de persones hipotecades fins a les orelles. Altra vegada ens trobem que la cura de cavall és imprescindible. Una cura que no mati, que provocarà danys col·laterals de consideració, però inferiors als que patirem si no fem res i continuem queixant-nos.

La setmana passada, la revista britànica *The Economist*, després de rebre la visita personal de la senyora Salgado, ministra d'Economia, va dedicar un poc amable article al president del govern espanyol, Rodríguez Zapatero, en què posava en dubte que tinguí la capacitat i els dallonses per fer sortir Espanya de la crisi. Una gran operació de màrqueting, la de la senyora Salgado! Si volen ensorrar Espanya, que segueixi fent visites d'aquestes. Ara tenim el risc país i el risc Rodríguez Zapatero. Cura de cavall, en tot cas.

Francesc Cabana

L' ANTIFEIXISME A MALLORCA. XVI LLIBRE

(Les lluites del segle XX)

Els nostres:
Francesc de B. Moll (I)MIQUEL LÓPEZ CRESPI
Escriptor

Hi ha la necessitat de transmetre a les joves generacions qui fou i quin significat va tenir l'obra del filòleg mallorquí; en definitiva, que el nom de Francesc de Borja Moll els soni a alguna cosa més que a un nom d'institut, d'una plaça o d'un carrer

En la campanya institucional del centenari del naixement a Ciutadella (Menorca) de Francesc de B. Moll, els organitzadors han escrit: "De les múltiples raons que hi ha per celebrar una efemèride, com el centenari del naixement de Francesc de Borja Moll, en podríem destacar tres. Per una banda, hi ha la necessitat de transmetre a les joves generacions qui fou i quin significat va tenir l'obra del filòleg mallorquí; en definitiva, que el nom de Francesc de Borja Moll els soni a alguna cosa més que a un nom d'institut, d'una plaça o d'un carrer.

'Una segona raó, seria, en el nostre cas, per a la gent que tal vegada ha tengut la sort de conèixer-lo o per a les persones que varen ser els seus coetanis, una bona oportunitat per actualitzar el significat de la seva obra i per evitar que aquest nom es conservi més o menys 'immortalitzat', sovint 'fossilitzat', dins el rerafons de la memòria.

'Finalment hi ha una tercera raó que, segurament, és més important que les anteriors: es tracta d'aprofitar l'avençament perquè aquelles coses per les quals el recordat va ser distingit prenguin un nou impuls. De res no serviria retre un homenatge a Francesc de Borja Moll si això no comporta, com a mínim en els seus objectius, una embranzida per a la recuperació de l'ús social de la llengua catalana".

Vet aquí, tres raons de pes per a aportar el nostre granet d'arena en aquesta batalla per la recuperació de la nostra memòria històrica, en la promoció de l'ús social de la llengua catalana. L'autor de l'article, que tengué l'honor i la satisfacció de tractar personalment i en més d'una ocasió Francesc de Borja Moll, pensa que una forma adient pot ser a través dels records personals.

L'any 1962, en la col·lecció "Les Illes d'Or", Francesc de B. Moll editava els Rudiments de gramàtica normativa per a ús dels escriptors baleàrics. Un llibre que, juntament amb el Vocabulari mallorquí-castellà (Palma, 1965) del mateix

Francesc de B. Moll, editat, com l'anterior, a la seva editorial, va ser bàsic en el descobriment dels fonaments del català normatiu i amb un inicial contacte amb la cultura catalana de les Illes.

Cal dir que aquest llibre era la represa de Rudiments de gramàtica preceptiva per a ús dels escriptors baleàrics, una gramàtica fabriana que Moll havia reeixit a publicar el 1937, en plena guerra i en plena persecució lingüístico-cultural; un autèntic miracle, doncs, tot i que, evidentment, fou, si no l'últim, un dels últims a aparèixer legalment en català a la Mallorca ocupada.

Si ara hagués de fer recompte dels meus deutes (i de molts d'escriptors de la meva generació) amb la feina de Francesc de B. Moll, no bastaria un llibre sencer

Si ara hagués de fer recompte dels meus deutes (i de molts d'escriptors de la meva generació) amb la feina de Francesc de B. Moll, no bastaria un llibre sencer. Recordem que a començaments dels anys seixanta som en plena dictadura franquista, de repressió contra la cultura catalana i les idees d'esquerra (tots els partits i sindicats són prohibits). Les vagues d'Astúries de 1962-63 són reprimides brutalment per la policia política i la Guàrdia Civil. L'any 1963 era assassinat, després d'una paròdia de judici, el dirigent comunista Julián Grimau (que havia estat torturat i llançat per una finestra al carrer pels torturadors de la Brigada Social). És a mitjans dels anys seixanta que, a través de "Llibres Mallorca", entrem en contacte amb la gran labor que, en defensa de la nostra cultura, ha realitzat Francesc de B. Moll d'ençà els anys vint.

Quins són els nostres primers contactes juvenils amb la vida i obra del gran filòleg ciutadellenc? En els anys seixanta, amb la lectura de les Rondaies mallorquines per Ràdio Popular, ens apropava al més important de la imageria popular del nostre poble, a la riquesa de la nostra llengua. Aquelles rondaies, llegides a començaments dels anys seixanta per l'equip de col·laboradors que va poder reunir el prestigiós filòleg, tengueren una importància cabdal en la preservació del nostre llegat cultural. Aleshores no hi havia tants serials de dibuixos estatounidencs per la televisió. Eral'època daurada de la ràdio. Alòlots i més grans érem penjats d'aquelles aparadors "Telefunken" o "Marconi" comprats

difícilment a terminis per les nostres famílies. Les rondaies llegides per il·lustre lingüista eren el programa més escoltat de la ràdio mallorquina i una eina utilíssima per a servir el millor de les nostres tradicions culturals.

Com explica el mateix Francesc de B. Moll en Els altres quaranta anys (pàgs. 185-187): "Tots els que hi interveníem, treballàvem gratuïtament. Malgrat el poc temps de què jo disposava, feia molt gustós aquella feina de coordinar l'equip de la 'Rondaia', i les sessions d'enregistrament resultaven molt agradables. Els col·laboradors que actuaren més assíduament durant aquells tres o quatre anys, fins al punt de constituir una vertadera companyia de teatre invisible, purament parlat, eren: Dolors Corbella i Magdalena Pons, en els papers de reines o senyores 'de qui fa fer'; Isabel Moll i Assumpció Elegido, fent de princeses, de fades joves o d'al·lotes etxerides; Isabel Haro, que tenia tanta habilitat per a fer d'al·lota jove com de vella tremolosa d'aquelles que en les rondalles 'van amb sos morros per sa terra'; Manuel Santolària Duaso, que solia fer papers de gran serenitat i serietat (de capellà, de rei, fins i tot de Bon Jesús); Joaquim Mª Domènech, especialment hàbil per a fer d'home enèrgic i agressiu; Joan Segura, insubstituïble en els papers de gegant; Miquel Benàsser, bon tipus de pagesarro; Lluís Pons, d'al·lot xerec, de dimoni, de jovenot esburbat...".

Aquell "teatre invisible" era, sense cap dubte, el programa de més audiència d'aquells començaments dels anys seixanta i, com hem dit, tot això es feia sense cobrar, per amor a la nostra llengua i enmig de fortes dificultats econòmiques. Bencert que, a hores d'ara, es fa mal d'entendre com un home i el seu reduït equip podien fer tant. I aquí hauríem de parlar de la important aportació a la nostra cultura feta per Sanchís Guarnier a la tasca del nostre retrobament cultural (així com de cara a l'enllaç entre els Països Catalans). Pensem que, des del final de la guerra civil, Francesc de B. Moll havia lluitat (amb prou èxit, malgrat la ferrenya censura franquista) per anar bastint novament els fonaments arrabassats de la cultura catalana: el 1949 recomença la tasca del Diccionari català-valencià-balear, interrompuda per la guerra. L'obra immensa del diccionari no es pogué acabar fins el 1962, després d'anys i

més anys de necessitats i problemes de tota mena (econòmics, però també amb determinats sectors fabrístes de Barcelona que en un primer moment havien pensat equivocadament que l'obra d'en Moll, en lloc d'enfortir la llengua podria esdevenir una eina de disgregació).

No hem d'oblidar, tampoc, que, entorn de la represa de postguerra, l'Obra del Diccionari (a Mallorca des del 1949, a València des del 1951, etc.) constituí una autèntica plataforma unitària de reconstrucció nacional dels Països Catalans

La continuació de la gran obra interrompuda de mossèn Alcover, el Diccionari català-valencià-balear, és una de les fites més importants en la nostra història pel que fa a la preservació de la llengua catalana. Com diu Llompart de la Peña en el seu llibre La literatura moderna a les Balears (pàg. 126): "El pobre mossèn Alcover, víctima d'ell mateix, va prosseguir a Mallorca la realització de la seva dèria genial. A poc a poc, les seves intemperàncies acabaren per deixar-lo sol, i, arruïnat i esgotat, però amb una fe mai no afeblida en la seva empresa, va morir a Palma l'any 1932. No veié acabada la magna obra del Diccionari Català - Valencià - Balear, però amb el seu tremp gegantí va donar-li l'embranchida inicial. En els nostres dies, gràcies a la tenacitat de Francesc de B. Moll, successor de mossèn Alcover i hereu de la seva fe insubornable, el Diccionari s'ha fet realitat, i, derrocats tots els obstacles que les iles del canonge acumularen, torna a ser una gran empresa catalana, gairebé un símbol per a tots els catalans".

I no hem d'oblidar, tampoc, que, entorn de la represa de postguerra, l'Obra del Diccionari (a Mallorca des del 1949, a València des del 1951, etc.) constituí una autèntica plataforma unitària de reconstrucció nacional dels Països Catalans, molt modesta per les circumstàncies, és clar, però important com a nucli de reagrupació de supervivents, de divulgació i conscienciació envers el poble en general i els noves generacions en particular, etc., etc.

Quasi la totalitat d'escriptors mallorquins del que s'ha anomenat la "forçada dels anys setanta" ens hem alletat amb el material sortit de l'Editorial Moll. I no es tracta solament de la Gramàtica normativa o del Vocabulari mallorquí-

castellà, de les Rondaies, de les xerrades radiofòniques, o del paper de "Llibres Mallorca" en els anys seixanta i setanta. L'Editorial Moll ens fornava d'altres llibres, bàsics per a la nostra formació com a ciutadans i ciutadanes d'una terra trepitjada pel feixisme. Pens ara mateix en l'impreescindible llibre de Josep M. Llompart La literatura moderna a les Balears, que Moll va editar l'any 1964, i en tots aquells llibrets de la col·lecció "Les Illes d'Or" que ens permeten conèixer les arrels més profundes de la nostra cultura. Record la importància cabdal que per a la nostra formació d'escriptors tengué poder fruit, en plena dictadura franquista, enmig de tants silencis i prohibicions culturals, de llibres com Comèdies, I de Pere d'A. Penya, La minyona d'un infant orat de Llorenç Riber; L'Hostal de la Bolla i altres narracions, de Miquel S. Oliver; Cap al tard, de Joan Alcover; Aiguaforça, de Gabriel Maura; Flor de card, de Salvador Galmés; Els poetes insulars de postguerra, de M. Sanchis Guarner; L'amo de Son Magraner, de Pere Capellà; L'hora verda, de Jaume Vidal Alcover o Un home de combat, de Francesc de B. Moll. Precisament Un home de combat, una apassionada biografia de Mn. Alcover, ens permetia copsar l'existència d'un Moll escriptor de primera magnitud. Com deia Josep M. Llompart en La literatura moderna a les Balears: "Tractant-se de l'obra d'un lingüista, no ens ha de sorprendre la perfecció de la seva prosa. Però a més de la bellesa que li donen la claredat i l'ordre, l'estil literari de Francesc de B. Moll és càlid i cordial, humaníssim; flueix sense esforç, amb persuasiva senzillesa, lliure de tot enfarfec. Això fa que la seva biografia alcoveriana sigui d'una amenitat insuperable i s'apodori completament, des de les primeres pàgines, de l'atenció del lector".

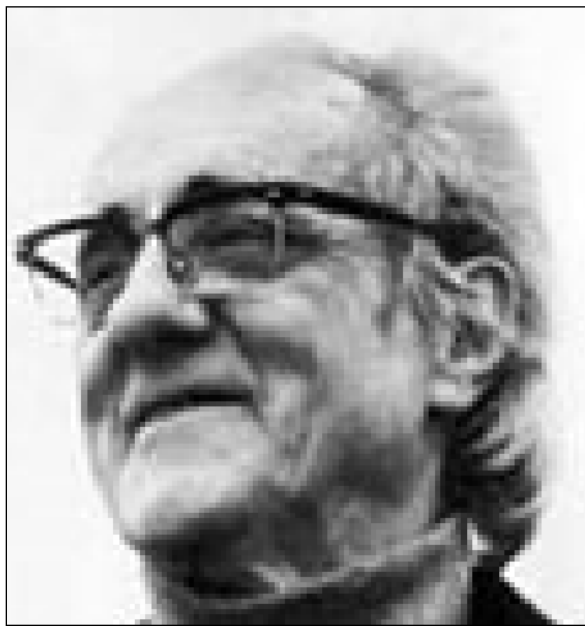
La tasca d'editor del senyor Francesc duta a terme en els anys de la més fosca repressió franquista (el quadrienni 1949-1952) és fonamental per a anar creant els fonaments de la represa culturals dels anys seixanta

La tasca d'editor del senyor Francesc duta a terme en els anys de la més fosca repressió franquista (el quadrienni 1949-1952) és fonamental per a anar creant els fonaments de la represa culturals dels anys seixanta. Alhora que la titànica capacitat de feina de Francesc de B. Moll prosseguia la tasca del Diccionari i s'anaven publicant les Rondaies de mossèn Alcover, la col·lecció "Les Illes d'Or" arribava al número 50. Els eixos de la feina cultural d'aquest quadrienni, en paraules del mateix Francesc de B.

Moll, eren els següents (vegeu Els altres quaranta anys, pàg. 128): "1ª, demostrar que, a més de les rondaies, es podien llegir en mallorquí altres coses, que eren poesia, teatre, novel·la i assaig, o sigui, les quatre branques bàsiques d'una literatura;

"2ª, mantenir i escampar les obres dels grans autors, alguns dels quals eren coneguts de molt abans però poc divulgats (com Costa i Llobera, Joan Alcover i Miquel dels Sants Oliver) i altres que eren pràcticament inèdits (com Salvador Galmés i Ruiz Pablo).

"i 3ª, donar a conèixer els autors vivents i els valors nous, que eren el

Francesc de Borja Moll

ferment i l'estímul de la continuïtat: aquest era el cas de Guillem Colom amb Cançons de la terra, de Marià Vilangómez amb Terra i somni, de Joaquim Verdager amb Tres històries ferestes, de Joan Bonet amb Els nins, de Llorenç Moyà amb La bona terra, de Llorenç Villalonga amb La novel·la de Palmira, de Gafim amb Tres viatges amb calma, de Blai Bonet amb Entre el coral i l'espiga, i de l'Antologia col·lectiva de poetes de postguerra amb comentari de Manuel Sanchis Guarner".

En Literatura catalana contemporània (Curial, 1971) i en l'apartat "Filòlegs i erudits" (pàg. 419), Joan Fuster escrivia, en reconeixement de la tasca del nostre lingüista: "Francesc de B. Moll (Ciutadella, 1903), deixeble i col·laborador d'Antoni M. Alcover, ha publicat molts treballs de dialectologia, onomàstica, història de la llengua, fonètica, etc: Gramàtica històrica catalana (1952), Els llinatges catalans (1959), Gramàtica catalana referida especialment a les Illes Balears (1968). Fora impossible de citar-los tots. Ha continuat i ha acabat el monumental Diccionari català-valencià-balear d'Alcover, que, en les seves mans, ha guanyat una severitat científica impensable en el famós canonge de Manacor. Moll ha incorporat el Diccionari a l'ortodòxia ortogràfica de

l'Institut. Des de Mallorca, a més, ha dut a terme una heroica tasca editorial -les Biblioteques 'Les Illes d'Or' (1934), 'Raixa' (1954), 'Els treballs i els dies' (1963)...- d'una importància encara no prou valorada".

Efectivament, el naixement i consolidació de la col·lecció de llibres de butxaca "Raixa" (juliol de 1954) marca una fita encara no prou valorada en la història de la represa cultural esdevinguda de mans de Francesc de B. Moll. Freqüentar Llibres Mallorca en temps de la dictadura ens permet anar formant, a poc a poc a conseqüència de les nostres minvades possibilitats econòmiques, la nostra "biblioteca bàsica" d'autors catalans. Moll ens permet una inicial aproximació a Joan Coromines (El que s'ha de saber de la llengua catalana!), Salvador Espriu, Maria Aurèlia Capmany, Joan Fuster, Salvador Galmés, Josep M. Llompart de la Peña, Manuel de Pedrolo, Alexandre Cirici Pellicer, Enric Moreu-Rey, Jaume Vidal Alcover, Miquel Porter-Moix, Ferran Soldevilla, Jordi Sarsanedas... Alhora que les traduccions que s'hi publiquen de Samuel Beckett, Carlo Goldoni, Thomas Mann, Miquel Maurette, etc, ens aproximen als corrents més importants de la literatura universal.

Són els nostres anys, diríem-ne de "formació": lectura dels clàssics del pensament socialista català i internacional, la primera militància dins organitzacions de lluita antifeixista i, també, de les primeres detencions i dificultats amb la policia política

Amb la perspectiva que ens donen els anys, podem afirmar que Llibres Mallorca era l'indret que ens obria la porta a tots els misteris, als enfons ocults de la nostra cultura, la "base d'operacions" des de la qual podíem furgar en un ric passat cultural que ens negava la dictadura. Posteriorment, amb l'edició (sempre a l'Editorial del senyor Francesc) de Els meus primers trenta anys (Palma, 1970) i Els altres quaranta anys (Palma, 1975), valuoses memòries que incomprensiblement no han estat reeditades encara, poguérem anar avançant en la història de la recuperació de les nostres senyes d'identitat. Són els nostres anys, diríem de "formació": lectura dels clàssics del pensament socialista català i internacional, la primera militància dins organitzacions de lluita antifeixista i, també, de les primeres detencions i dificultats amb la policia política. De tot això n'hem parlat en els llibres L'Antifranquisme a Mallorca (1950-1970) (Lleonard Muntaner, Editor); Cultura i antifranquisme (Edicions de 1984) i No era això: memòria política de la transició (El Jonc, 2001.).

Història de Catalunya (amb cançons)

Jaume I

Quin soroll d'espases, quin brillar d'argent!

"El rei, el rei!" mil veus criden al vent.
Amb la cara encesa sota el casc lluent
cavalca En Jaume, bell i somrient.

De petit, petit, que sap defensar-se sol.
És el més valent i és amorós.
Àliga reial que es llança i emprèn el vol!
És alt i cepat i té el cabell ros.

El 5 de setembre de l'any 1229, a Salou, els vaixells del rei En Jaume es feien a la mar. I els moros de Mallorca foren vençuts. I l'illa fou conquerida i poblada per gent de l'Empordà.

Quin soroll d'espases...

El va portar al món Maria de Montpeller.
Al combat son pare cau vençut.
Pobre rei infant! És orfe i és presoner!
Però de gran ha pres l'espasa i l'escut.

El 8 de setembre de l'any 1238 els soldats del rei En Jaume van entrar a la ciutat de València. Hi van hissar la bandera catalana i el rei va besar la terra i la va poblar amb gent de Lleida i de l'Urgell.

Quin soroll d'espases...

**Llegeix
i subscriu-te a
L'ESTEL
la revista dels
empresaris
Tel.
971 85 85 80**

NATURA HUMANA:

LÍMITS I

POSSIBILITATS,

Recull a
càrrec d'en
Ricard-Joan Colom

IDEALS I NATURA HUMANA

★ “Per desgràcia no és així, ja que en ordre físic, com en el moral són molt escasses i incompletes les idees que tenim sobre els principis constitutius dels éssers” (Coexistència i successió, a *“El Criterio”*, de Mn. Jaume-Llucià Balmes, 1810-1848, sacerdot i filòsof català).

★ “Com és natural, hi ha persones que fan un ús inadequat de llur fantasia. Són aquelles que estan eternament planejant projectes, pregonant i presumint: aquelles persones que realitzen les coses més extraordinàries sols de paraula. Si no els recordes llurs projectes sis mesos més tard, ni tan sols se’n recorden” (Fritz Pachtner, autor alemany de temes pedagògics).

★ “Davant de totes les coses és menester d’avaluar-se un mateix, perquè generalment ens sembla que podem més del que en veritat podem” (*“L’art de la Serenitat”*, Luci Anneu Sèneca, 4 a.C.-65, escriptor i filòsof estoic hispanoromà).

★ “...els principis d’un home queden palesos quan

li toquen la cartera...” (Anònim).

★ “Un coneixement petit dut a l’acció és infinidament més valuós que un de gran però va i ineficax” (Jubran Khalil Jubran, 1883-1931, escriptor i artista libanès).

★ “Ja ens hem deslliurat de moltes supersticions; però si hem trencat alguns ídols, ha estat només durant un trasllat de la idolatria” (Ralph Waldo Emerson, 1803-1882, polític, assagista, professor i pensador estatunidenc).

★ “La mera bondat pot assolir poca cosa contra el poder de la natura” (Georg Wilhelm Friedrich Hegel, 1770-1831, filòsof alemany).

★ “Cap revolució social, cap conversió moral poden suprimir aquesta manca que existeix dins el cor humà...; i no pot ser fundar sobre l’existència una saviesa abstracta, la qual, en apartar-se de l’ésser, sols miraria l’harmonia mateixa entre els existents (...) Pot ser que alguns neguin aquesta afirmació, com a fundada sobre pressuposts ontològics discutibles; deurà reconèixer, si més no, que aquest avenir harmoniós no és més un somni incert, i que, en tot cas, no ens pertany. El nostre domini de l’avenir és limitat, el moviment de l’expansió de l’existència exigeix que hom s’esforci en cada moment per fer-la créixer; però allí on s’atura, també s’atura el nostre esdevenidor: més enllà no hi ha més que no-res, perquè més que no-res no està revelat...D’aquesta nit disforme mai no podríem traure cap justificació dels nostres actes; perquè els condemna tots amb la mateixa indiferència; colga les faltes i els defectes d’avui, cobrirà també els triomfs; eixa nit de l’avenir pot ser igual un paradís que caos o mort, potser un dia els homes tornaran a la barbàrie, potser algun dia la Terra no serà sinó un planeta glaçat. En aquesta perspectiva tots els moments es confonen en la indistinció del no-res i de l’ésser. No pot, doncs, l’home confiar en aquest avenir incert i estrany la cura de la seva salvació: deu assegurar-la en el si de la seva pròpia existència; aquesta existència no és concebible, hem dit, sinó com afirmació de l’avenir, però d’un avenir humà, d’un avenir finit” (*“Pour une moral de l’ambiguïté”*, Simone de Beauvoir, 1908-1986, escriptora feminista i existencialista francesa).

★ “Revolució no és res fixat en una ideologia, ni és res ideat en una certa dècada. És un procés perpetu encastat dins l’esperit humà” (Abbot Howard “Abbie” Hoffman, 1936-1989, activista socio-polític estatunidenc).

★ “Estem contra la mort” (Manifest Dadà).

★ “Per trobar adeptes, un sistema utòpic ha de partir de premisses simples i elementals. D’ací tots aquests prejudicis que, malgrat tot, encarnen poderoses forces morals: que el mal pugui ser definitivament vençut, que la salvació depèn del triomf de certa religió per damunt les altres, que la pobresa pot ser foragitada del món, que la felicitat de tothom arribarà quan la tècnica hagi conquerit la terra o quan la idea liberal, democràtica, comunista o feixista haurà dominat les altres” (Hermann Alexander von Keyserling, 1880-1942 ó 1946, filòsof i científic alemany).

★ “Si em mor,
que el cant siga realitat,
les esperances siguen fets
i que d’altres continuen
el que nosaltres continuem.
Si em mor
-quin absurd descans,-
ja per sempre

lluny de tot el que més estime,
lluny de tot el que més vull.

Si em mor,
que el cant siga ja, realitat
Si em mor,
que el nostre treball
hagi guanyat.
Si em mor.
Si em mor”

(*“Si em mor”*, cançó d’en Raimon [Ramon Pelegrero Sanchis], *1940, cantautor xativí).

★ “No hi ha dubte que la classe representa un paper important en la Història, però és d’una importància relativa i, encara que Marx li atribueix un significat absolut, no es refereix sinó a una part constitutiva de l’home i no pas a l’home integral. El major error del marxisme i el més inhumà, rau a no veure l’home més enllà de la classe i a veure, per contra, la classe més enllà de l’home; a reduir-lo fins a la cèl·lula més ínfima de la classe, fins i tot la seva experiència interior més interior, a una funció subordinada a la classe...” (*“El cristianisme i la lluita de classes”*, de Nikolai A. Berdiàev, 1874-1948, filòsof cristià dissident rus, perseguit pel tsar i pels bolxevics).

★ “Per trobar adeptes, un sistema utòpic ha de partir de premisses simples i elementals. D’ací tots aquests prejudicis que, malgrat tot, encarnen poderoses forces morals: que el mal pugui ser definitivament vençut, que la salvació depèn del triomf de certa religió per damunt les altres, que la pobresa pot ser foragitada del món, que la felicitat de tothom arribarà quan la tècnica hagi conquerit la terra o quan la idea liberal, democràtica, comunista o feixista haurà dominat les altres” (Hermann Alexander von Keyserling, 1880-1942 ó 1946, filòsof i científic alemany).

GOVERN I NATURA HUMANA

☉ “La qüestió principal... no és quin motiu va inspirar la llei, sinó què podran fer amb la llei els homes malintencionats” (Benjamin Ricketson Tucker, 1854-1939, autor anarquista nord-americà).

☉ “El Govern i l’Estat mai no poden ser perfectes perquè deuen la seva raó d’existir a la imperfecció de l’home i poden arribar a llur final, l’eliminació de l’impuls innat de l’home a la violència, sols recorrent a la violència, tot just la mateixa cosa que tenen l’obligació de prevenir” (Ludwig von Mises, 1881-1973, influent assagista ucraïnès sobre temes sociopolítics i econòmics).

☉ “La massa no pensa mai que pugui perdre en un canvi. Els dies de major alegria popular que enregistra la història, són els que han seguit els canvis dels prínceps i dels règims, sense que mai el sarau quedi torbat pel record de les innombrables decepcions que en la història humana se n’han seguit” “El fet, tantes vegades repetit, de l’home que, tot just acabat d’elevat al poder per la revolució, no té cap

més preocupació que fer-se aristòcrata” (Gregorio Marañón, 1887-1960, metge i escriptor foraster).

“Qui es compromet a guiar homes mai no ha de perdre de vista el fet que són mones delictives.... La follia de la revolució consistia a aspirar a establir la virtut a la terra. Quan volem fer homes, bons i assenyats, alliberats, moderats, generosos, inevitablement acabem desitjant d’assassinar-los en massa” (Anatole France [Jacques Anatole François Thibault], 1844-1924, narrador, poeta, crític i assagista escèptic francès).

“Un príncep prudent, doncs, no pot –ni deu– mantenir-se fidel a la seva paraula quan tal fidelitat va en perjudici propi i han desaparegut les raons que motivaren la seva promesa. Si els homes fossin tots bons, aquest precepte fos discutible, però com són roïns i sense lleialtat amb tu, no és just que tu sies lleial amb ells (...) qui ha sabut imitar la guineu ha eixit millor parat. Però és menester saber encobrir bé semblant natura, així com posseir habilitat per a fingir i dissimular: els homes, en efecte, són tan simples i se sotmeten fins al punt a les necessitats presents que aquell qui enganya trobarà sempre algú que es deixi enganyar (...) Alexandre VI (Borja) mai no féu ni pensà en res sinó a enganyar els homes i sempre tingué al seu abast mitjans per a realitzar els seus designis. No hi hagué mai un home que asseguràs amb major contundència i més fermes juraments afirmar allò que després no observava. Els seus enganys, tanmateix, li van sortir sempre a la mesura dels seus dissenys perquè coneixia a la perfecció eixa cara del món” (Niccolò di Bernardo dei Machiavelli, a “*El Príncep*”, cap. XVIII, 1513, llibre inspirat en la figura de Cèsar Borja i Ferran el Catòlic).

“Qui vulgui fundar un Estat i fornir-li lleis deu suposar d’antuvi que tothom és dolent i que la gent sempre estan disposats a mostrar llur maldat totes les voltes que en tinguin ocasió” (*Discorsi*, I:3, Nicolau Maquiavel, 1469–1527).

“Els pobles educats en la llibertat i en la voluntat de governar-se ells mateixos, consideren monstruosa i contra natura qualsevol altra forma d’organització” (Michel Eyquem de Montaigne, de Bordèu e Peiregòrd, 1533-1592, filòsof gascó).

“L’obligació de tots els afers és del rei; però l’ànima de tots els afers és la seva pròpia” William Shakespeare, 1564-1616, dramaturg i poeta anglès)

“La Història és com la prova del cotó-en-pèl: no enganya. Què ha donat de si, posem per cas, el comunisme? Tothom ho sap: allà on ha governat, misèria i repressió policial, stajanovisme, anul·lació de drets sindicals, abolicció de les eleccions lliures, censura i presoners, dissidents, gulags, genocidis, internament en psiquiàtrics, camps de reeducació...” “Per al poble, allò que és de l’Estat, “no és de ningú”, per això els polítics del règim saquegen sense aturall i la gent continua votant-los (si els entraven a furar dins de casa, llavors sí que no els votaven ja). Per això allà on no hi hagut iniciativa privada en l’economia, el que ha passat amb l’Estat i la respectiva economia estatalitzada ha estat desastrós: perquè “no era de ningú”, diguéssim, els quedava massa lluny com per veure-hi cap responsabilitat pròpia o conseqüència fatal, encara que n’hi hagués. En canvi, la lliure competència ha rutllat perquè entraven en joc les economies individuals. I és que tota la gent de tot arreu s’interessa més pel propi negoci i diners que no pas pels de l’Estat, això és natura humana inevitable, i la raó bàsica del fracàs del socialisme estatista o com vulguis dir-li” (Autocitacions).

CÀLCULS SOBRE LA NATURA HUMANA.

“La humanitat és com és. No es tracta pas de canviar-la, sinó de conèixer-la” (Gustave Flaubert, 1821-1880, novel·lista realista francès).

“Sabut és: com més magnífica la possibilitat, menor la certesa i major la passió” (Sigmund Freud, 1856-1939, psicòleg austro-jueu, fundador de la Psicoanàlisi).

“Sols després d’haver-ho perdut tot és quan som lliures de fer qualsevol cosa” (De la pel·lícula “*Fight Club*”).

“La dona està on li correspon. Milions d’anys d’evolució no es poden haver equivocat, ja que la natura té la capacitat de corregir les propis errades..” (Albert Einstein, 1879-1955, físic i matemàtic juevoalemany, el major científic del s. XX).

“Tothom l’errem, però cadascú ho fa a la seva manera” (Georg Christoph Lichtenberg, 1742-1799, escriptor i científic alemany).

“La natura treballa tot seguint un mètode basat en tothom per a un i un per a tothom” (Ralph Waldo Emerson, 1803-1882, polític i pensador estadounidense).

“Lloeu les terres elevades però mantèn-te sobre les terres baixes” (Dita anònima).

“-Justa la fusta! -va fer Gudrum-. Pensa en les miríades de dones que no s’atreveixen a fer-ho. Ella utilitza al màxim els seus privilegis..., ja és alguna cosa” (“*Dones enamorades*”, 1920, de David Herbert Lawrence, 1885-1930, poeta i novel·lista britànic).

“La comprensió que cap coneixement pot ser complet ni cap metàfora perfecta és per si mateixa humanitzadora. Contraresta el fanatisme. Concedeix fins i tot als adversaris la possibilitat de veritat parcial, i a si mateix, la possibilitat d’error. Aquesta possibilitat es troba especialment present en les síntesis a gran escala. Nogensmenys, com ha escrit el crític George Steiner, “*Formular preguntes més amples és arriscar-se a obtenir respostes errades. No formular-les gens ni mica, és constrènyer la vida del coneixement*” (Introducció de “*La Tercera Onada*”, 1980, per Alvin Toffler, *1928, assagista científic nord-americà de Prospectiva).

“Per natural inclinació, tots ens mostrem més disposats a blasmar les errades que no pas a lloar les coses ben fetes” (Baldassare comte de Castiglione, 1478-1529, religiós i escriptor italià).

“Si vols conèixer a una persona, no li preguntes el que pensa sinó el que estima” (Agustí d’Hipona, 354-430, Pare de l’Església, filòsof i teòleg llatí-

noafricà).

“Totes les dimensions d’allò que suposa ser un “ésser humà” i ser tractat com a tal no han estat incorporades al càlcul econòmic del capitalisme” (Peter Ferdinand Drucker, 1909–2005, escriptor eco-social i gran mestre del management).

“Tinc malícia de la humanitat, perquè sé que sóc un dels millors, i sé com en sóc, de dolent” (James Boswell, 1740-1795, biògraf escocès).

“Els pobles i les persones que no tenen memòria ni identitat no són pobles ni persones: són autèntics fantasmes” (*Lehendakari* Juan José Ibarretxe Markuartu *1957, dirigent del PNB).

“Mentre hi haurà homes hi haurà les guerres” (Albert Einstein, 1879-1955, físic i matemàtic juevoalemany, el major científic del s. XX).

“Savi és el qui coneix els límits de la pròpia ignorància” (Sòcrates d’Atenes, 470 ó 469-399 a. de C., filòsof grec, creador de l’ètica, tingut per feix-istoide pels atenencs “*progres*” -però corruptes).

“Quan hom no fa res, hom es creu responsable de tot” (Jean Paul Sartre, 1905-1980, filòsof i escriptor existencialista i marxista francès).

“-Pensar que podem acabar amb les febleses del caràcter humà que produeixen la misèria és un idealisme que no té res de pràctic” (“*Come, my Beloved / Vine, aimia*”, cap. 3, de Pearl S. Buck, 1892-1973, escriptora estadounidense).

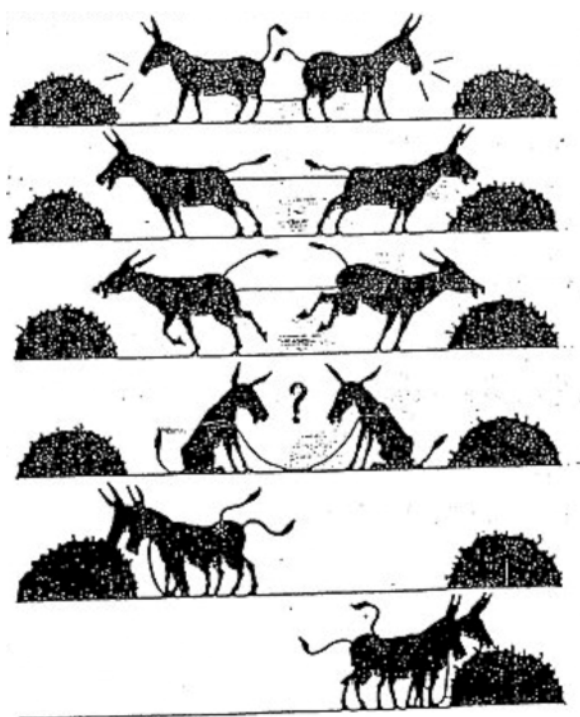
“Sempre esperava de trobar en els altres una intel·ligència, un interès que no tenien, i no parava fins a descobrir llur insuficiència. Llavors els bandejava” (R. Lehman).

“Se sentia massa dèbil com per a lliurar la batalla que havia d’esclatar entre la seva avarícia i l’esperit independent d’aquella xica desfeïnada. Com totes les joves que se’n surten del camí marcat que han de seguir les dones, Naïs havia jutjat el matrimoni i se’n preocupava poc. Li repugnava sotmetre la seva intel·ligència i la seva personalitat als homes sense vàlua i sense grandesa personal amb els qui s’havia fet. Volia manar i havia de creure. No hauria dubtat entre haver d’obeir capricis grollers, esperits sense cap mena d’indulgència per als seus gustos i fugir amb un amant que li plagués (...) Amb una dama de companyia, faria allò que voldria, a recer d’una raó social, i amb ajut de les amistats que esperit i bellesa li procurarien a París. Naïs se sentí seduïda per la perspectiva d’una llibertat semblant. El senyor de Bargeton cregué que feia un casament lluent perquè calculava que son sogre no trigaria a deixar-li la terra que ampliava amb tant amor, però en aquell moment més aviat semblava que el senyor de Nègrepelisse havia d’escriure l’epitafi del seu gendre” (“*Les il·lusions perdudes*”, 1843, d’Honorat de Balzac, 1799-1850, novel·lista realista-romàntic, mig occità).

“No hi ha en l’home *light* entusiasmes desmesurats ni heroïsmes. La cultura *light* és una síntesi desubstanciada que transita per la banda mitjana de la societat...Un home així no deixarà petja. En sa vida ja no hi ha revoltes, perquè la seva moral ha esdevingut en una ètica de regles d’urbanitat o en una mera actitud estètica. L’ideal asèptic és la nova utopia, car, com diu Lipovetski, estem en l’era de la buidor. D’aquestes esclatxes sorgeix el nou home *cool*, representat pel telespectador que amb el comandament a distància passa d’un canal a un altre...L’home *light* és gelat, no creu en quasi res, els seus parers canvien ràpid i ha desertat de les valors transcendents. Per això ha anat tornant-se cada vegada més vul-

nerable; per això ha anat caient en una certa indefensió. Així, s'escau més fàcil que el puguin manipular, dur-lo d'ací cap allà, però tot plegat sense massa passió. Han estat fetes a muntó concessions sobre qüestions essencials, i els reptes i esforços ja no apunten cap a la formació d'un individu més humà, culte i espiritual, sinó cap a la recerca del plaer i del benestar a tota costa, a més dels diners" (*L'home light - Una vida sense valors*, 1992, d'Enrique Rojas, catedràtic de Psiquiatria de Madrid).

❖ "El problema de fons del progressisme-humanisme és que pensen que la natura humana és bona, la qual cosa és molt pròpia de l'idealisme juvenívol però molt teòrica, car les persones, per simple desídia, tendim profundament al mal, o dit altrament, a deixar les coses per fer, a no esforçar-nos per fer-les bé, a passar-les per alt, a agafar dreceres violentes, etc. i el resultat és el que veiem. Pensen que la natura humana és bona els qui no han treballat prou, els qui treballen molt s'adonen perfectament que la gent prefereix xalar" (Autocitació).

POT CANVIAR LA NATURA HUMANA?

☉ "Definim l'home com un poeta que conspira eternament contra si mateix" (*Clea*, 4t llibre del *Quartet d'Alexandria*, 1957-60, de Lawrence G. Durrell, 1912-1990, novel·lista britànic).

☉ "Tot etnocentrisme, tot esperit de grup (partits, religions, antireligions...), tota professió...tendeixen al corporativisme, és a dir, a "ser els més", a autoproclamar-se, a mirar-se el melic i a no autocriticar-se. Això és la manera de ser de la gent i no sé si mai podrà canviar radicalment, probablement no" (Autocitació).

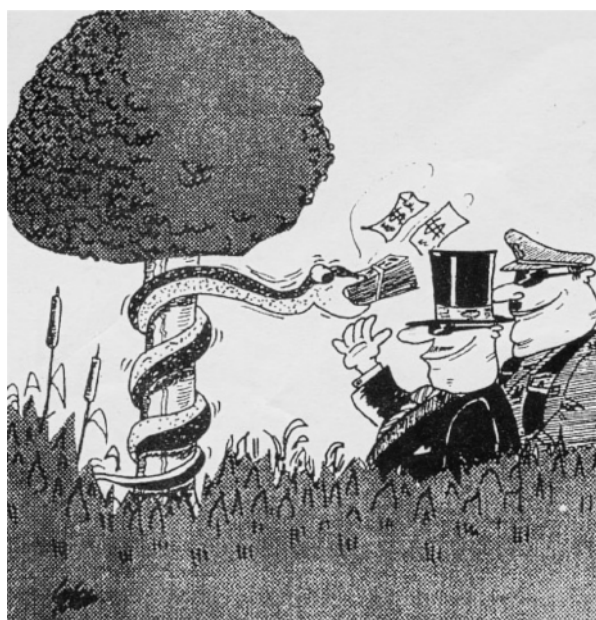
☉ "No demanis peres a l'om" (Refrany). "D'on no n'hi ha no se'n pot traure" (Refrany valencià).

☉ "És menester, per conservar l'equilibri, tenir situacions intermitges, concessions, compromisos i pactes. I aquell qui té la pretensió antinatural i antropomorfa de no viure superficialment, de no acceptar la superficialitat, les concessions en aquest món, aquell que vol arrencar-se amb violència eixa sèrie de lligams que formen una ret teixida pels segles, aquest s'oposa no sols a la humanitat, sinó a la natura" (Stefan Zweig, 1881-1943, escriptor austríac).

☉ "Les oportunitats per a l'heroisme es limiten en aquesta classe de món: allò que com a molt les per-

sones poden fer és, a vegades, no ser tan dèbils com han estat en un altre temps" (Angus Frank Johnstone Wilson, 1913-1991, escriptor britànic).

☉ "Tu no ets ni cap ideologia ni cap moda ni de cap tribu urbana ni cap identitat fixa o acartrona. Tu ets un projecte que es desplega indefinidament al llarg de la vida i no deuries aturar les teves possibilitats positives d'aprenentatge i amor. No ets doncs això que penses, sinó que has d'esdevenir allò que són les teves millors possibilitats. Per això també les etiquetes sobren i enganyen perillosament quan allò que és menester és aprofitar les ocasions i aprendre a dosificar les teves energies" (Autocitació).

CORRUPCIÓ I CASOS.

☉ "No és possible de ser indiferent davant la contaminació interior de l'home" (Jean Costeau).

☉ "Els diners són treball solidificat expropiat per un sector social o nacional que es espavila primer" (Autocitació).

☉ "La ruqueria no és qualsevol ignorància, sinó la ignorància viciosa de les coses que cal estimar o defugir" "Quina pitjor mort de l'ànima que la llibertat de desbarrar?" "A voltes, uns vicis, que són claríssims, són vençuts amb uns altres d'amagats (els quals son tinguts com a virtuts). Llavors hi campa la supèrbia i una altivesa d'agradar-se a un mateix, que és causa de ruïna" "Tenebres son las ments sense trellat dels homes, engegades per disigs degenerats i per la infidelitat" (Aureli-Agustí d'Hipona, 354-430, Pare de l'Església, filòsof i teòleg llatinoafricà).

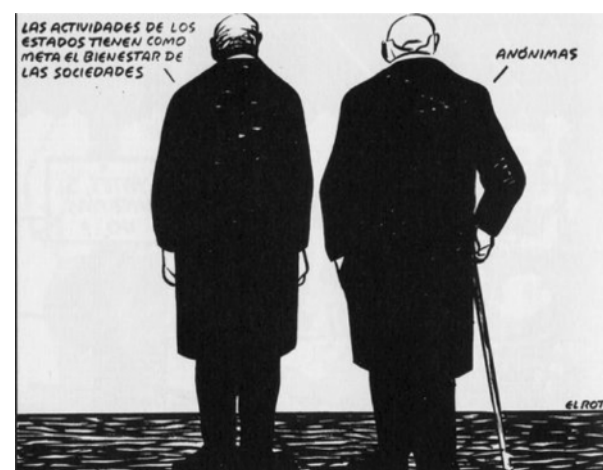
☉ "L'home, quan és animal, és pitjor que l'animal" (Rabindranath Tagor, 1861-1941, filòsof i escriptor bengalí, convertit al cristianisme).

☉ "Per un mateix el mal és fet, i és un mateix qui el pateix; per un mateix el mal no és fet, i per un mateix hom s'esdevé pur. Allò que és pur i allò que és impur, d'un mateix prové: cap home no en pot purificar cap altre" (Del principal llibre sagrat budista, escrit en Pali, dit *"Dhammapada"*, *Posseir-se un mateix* 12/165).

☉ "Digué que els agents personals del rei lliuraven als *toubobs* (negres) la gent que havien d'endur-se'n. Eren, generalment, criminals o deutors, o qualsevol persona acusada d'atemptar contra el rei, encara que en tenien prou amb el simple rumor que ho fos. Quan els vaixells dels *toubobs* entraven al Kamby Bolongo per cercar-hi esclaus a comprar, augmentava el nombre de gent acusada d'haver comès crims" (*Roots / Arrels*, 1976, d'Alex Haley, 1921-1992, escriptor afroamericà).

☉ "Hi ha hagut períodes de la història on els episodis de violència terrible arribaren tot just perquè la paraula *violència* mai no hi va ser emprada... La violència és amortallada en la justificació dels mites que presten legitimitat moral, i aquests mites mantien la major part de la gent sense reconèixer què era la violència. Les persones que van cremar bruixes a l'estaca mai ni per un moment no van pensar que aquest acte d'ells fos cap violència; més aviat en van pensar com un acte segons els manaments de Déu. El mateix podem dir de la major part d'actes violents que els éssers humans sempre hem anat cometent" (Gil Bailie, autor catòlic nord-americà per la noviolència).

☉ "Tots els sistemes humans són injusts, el capitalisme sols n'és un més. Poques voltes veuràs en la Humanitat un sistema just, si de cas en petites comunitats. El sistema feudal era pitjor que el capitalista i l'esclavista pitjor, el de socialisme real tampoc no podem pas dir que sia especialment millor que el capitalisme. Per tant, no és problema de sistemes de producció, sinó de la mateixa natura humana, d'una incapacitat moral. És a partir d'aquesta incapacitat que hem de pensar les coses per actuar i millorar la realitat, en comptes d'empitjorar-la i despendre inútilment energies, temps i sang en revolucions amb catastròfics resultats. Un exemple que no és simple problema d'estructures polítiques és que els esquerrans occidentals despenen diners en un munt de luxes prescindibles (alcohol, tabac, drogues, cinema, bones cases, etc.) mentre que cada dia molts milers de persones sovint infants moren de fam i desnodriment. Si fóssim realment esquerrans-solidaris, etc. faríem més del que fem. Simplement la majoria tracta de calmar la consciència transpassant responsabilitats als organismes polítics. Com més conscient són, més anticapitalistes són i així més s'espolsen les puces de la recança: coartada perfecta. Però ja hem vist que no pas per fer revolucions els problemes han pogut ser solucionats. Hi ha factors psicològics i ètics molt importants, també, i tant a nivell col·lectiu com individual" (Autocitació).

Llegeix
i subscriu-te a
L'ESTEL
la revista dels
empresaris
Tel.
971 85 85 80

Esport i política nacional — Intolerants contra l'Ateneu — Aeroport de BCN

La música i l'esport, amb la religió, la llengua i la història, són els centres motors principals de consciència nacional. Tot poder colonial allò que més intentarà és arrabassar aquestes àrees a la consciència autòctona -folkloritzant- les o silenciant-les i substituint-les per música, etc. colonials i estrangeres- per alienar-les en favor del poder ocupant estranger.

• Article al *Diari de Sant Cugat*:

Intolerants contra l'Ateneu:
http://www.victoralexandre.cat/index.php?option=com_content&task=view&id=1049&Itemid=63

per Víctor Alexandre

dilluns, 08 febrer 2010

Hi ha hagut algunes veus que han blasmat el número 145 de la revista de l'Ateneu de Sant Cugat per aquest text sobre el 13-D:

“**Sí:** vull que la Nació Catalana esdevingui un Estat de Dret, independent, democràtic i social, integrat en la Unió Europea, vull que el meu govern disposi de més recursos per a la sanitat, l'educació i les infraestructures, vull que el meu estat respecti la meua llengua, vull decidir amb quins països sóc solidari, vull que la Senyera onegi a la seu de les Nacions Unides, vull decidir qui és el meu cap d'estat i vull no haver de pensar més en els monòlits del Tribunal Constitucional”.

“**No:** no vull que la Nació Catalana esdevingui un Estat de Dret, independent, democràtic i social, integrat en la Unió Europea, vull que l'Estat espanyol continuï espoliant Catalunya, vull que el meu aeroport de referència sigui Barajas, vull seguir vibrant amb els èxits de *la roja*, crec que les fronteres són cosa del passat (però les d'Espanya que no me les toquin), vull seguir sent subdit de la dinastia borbònica, tot esperant el regnat del futur Felip VI”.

A partir d'aquí, aquells que parlen de diversitat de pensament han acusat de partidisme la publicació pel fet que

rep diners públics. Cosa que, segons ells, no li permetria tenir opinió pròpia i encara menys expressar-la. Ves per on, és amb diners públics que creixen Madrid i el seu aeroport, que es finança *la roja* i que es manté la casa reial sense que aquests intolerants s'escandalitzin. I és comprensible, perquè ells no són independentistes catalans, ells són independentistes espanyols que paguen encantats tot allò que permet que Espanya sigui una nació independent. Per això, en nom de la llibertat d'expressió, cal felicitar l'Ateneu. El món, sortosament, és divers i si a alguns no els va agradar la portada, a d'altres ens va encantar.

Diari de Sant Cugat, 5/2/2010

http://www.victoralexandre.cat/images/stories/articles_2008/ateneu_portada.jpg

AEROPORT DE BARCELONA

Demanem modificar els acords bilaterals amb d'altres estats que limiten els vols intercontinentals a l'Aeroport de BCN

Rull alerta que “no n'hi ha prou amb una bona infraestructura sinó que també necessitem el control de l'aeroport i que la política de convenis de l'Estat no impedeixi transformar El Prat en un 'hub' intercontinental”

Josep Rull, Portaveu d'Infraestructures de CiU al Parlament de Catalunya, ha entrat al registre de la cambra catalana una proposta de resolució en la qual reclama al Govern de la Generalitat que negociï amb el Govern de l'Estat per a “modificar de manera immediata els acords bilaterals amb d'altres estats que limiten actualment la capacitat d'establir vols intercontinentals des de l'Aeroport de Barcelona”.

Els acords bilaterals de serveis aeris són acords entre dos estats sobirans que regulen el trànsit aeri regular entre ells i si no hi ha un acord bilateral entre dos estats, no es poden establir vols comercials regulars entre ells legalment de man-

era regular. “En el segle XXI no té sentit que hi hagi convenis que impedeixen que l'aeroport de Barcelona tingui vols intercontinentals” ha assenyalat Rull.

I és que tal com ha explicat el diputat nacionalista, “no n'hi ha prou amb una bona infraestructura sinó que també necessitem el control de l'aeroport (una majoria determinant) i que la política de convenis de l'Estat espanyol no impedeixi transformar l'aeroport de El Prat en un 'hub' de vols intercontinentals”. Un acord bilateral estableix el nombre de companyies, establertes a cada país, que poden operar la ruta, amb quantes freqüències es pot volar la ruta i quins aeroports s'estableixen per volar entre els dos països. A l'Estat espanyol, fins ara, qui ha negociat aquests acords bilaterals han estat el Ministeri de Foment i el Ministeri d'Afers Exteriors.

L'Estat espanyol té avui un total aproximat de 80 acords bilaterals vigents amb tercers països, a més dels acords amb els països membres de la UE que, en trobar-se liberalitzat el transport aeri europeu per les companyies aèries comunitàries, ja no són necessaris. “Sovint, els acords signats posen com a prioritat un aeroport o un altre segons les preferències de les companyies que pensen a obrir-hi una ruta” ha exposat Rull.

D'aquests 80 acords, 42 permeten el vol de companyies de tercers països entre Barcelona i el tercer Estat, 15 ho permetrien si l'altre Estat ho sol·licités i 23 no ho permeten sense un canvi en l'acord bilateral. Dels 23 acords que posen traves a un vol amb Barcelona, 20 inclouen Madrid com a un dels aeroports especificats. D'aquests, 13 inclouen Madrid com a única destinació possible.

Això vol dir que “les companyies espanyoles sempre poden operar des de/cap a Barcelona si així ho desitgen, però que les companyies del tercer país estan subjectes a operar en els aeroports que s'estableixin en l'acord”. Si una companyia vol volar des d'un aeroport català o a un aeroport català des d'un país tercer, la Direcció General d'Aviació Civil

pot promoure la modificació de l'acord bilateral, tot i que pot ser un procés llarg i de resultat incert, atès que es tracta d'una negociació amb un altre Estat.

En aquest sentit, la Cambra de Comerç de Barcelona va publicar el 2009 un informe titulat “Els acords bilaterals i la seva influència en la creació d'enllaços aeris més enllà de la UE. El cas de l'Aeroport de Barcelona”. Amb anterioritat, el Centre d'Estudis Sobiranistes també havia fet públic un treball en uns termes força similars. En l'informe de la Cambra s'observa clarament que “la manca d'enllaços de llarg radi des de l'Aeroport de Barcelona amb una estructura de tipus “hub internacional” limita el seu creixement intercontinental”. També es posa de manifest que el model d'operació d'Iberia està basat en el hub and spoke, en què un node central hub rep passatgers dels altres aeroports d'una xarxa de vols de curt radi (spokes) per alimentar els vols de llarg radi que operen des de l'aeroport central. “En el cas d'Iberia, l'aeroport hub és Madrid-Barajas”.

És per això que CiU ha presentat aquesta proposta de resolució. La iniciativa nacionalista demana, a més de modificar els acords bilaterals actuals, “garantir la participació de la Generalitat, de manera habitual i estable, en les negociacions per a la redacció i concreció de futurs acords bilaterals aeris en els quals l'Aeroport de Barcelona pugui estar implicat, amb l'objectiu de garantir potencialitat i competitivitat d'aquest aeroport en matèria de vols intercontinentals”.

Finalment, també s'exigeix “concretar allò previst a disposició addicional novena de la Llei 14/2009, del 22 de juliol, d'aeroports, heliports i altres infraestructures aeroportuàries en el sentit que es constitueixi un Consorci de Gestió de l'Aeroport de Barcelona, en què les institucions catalanes tinguin la majoria determinant per adoptar les grans decisions estratègiques, entre les quals la conversió de l'aeroport en un hub internacional i la potenciació dels vols intercontinentals”.

Nova xiulada de catalans i bascos als reis espanyols

Es va produir ahir durant la final de la Copa espanyola de bàsquet disputada a Bilbao · La gran majoria del públic del pavelló va xiular els monarques i la versió reduïda de l'himne espanyol

La monumental xiulada que catalans i bascos van dedicar als reis i a l'himne espanyol fa gairebé un any a

València, amb motiu de la disputa de la final de la Copa del rei espanyola de futbol, va tenir ahir una nova rèplica al Bizkaia Arena de Bilbao (Euskal Herria), durant la final de la Copa de bàsquet entre el FC Barcelona i el Real Madrid, que va acabar amb triomf culer per 80-61. L'afició que omplia el pavelló, majoritàriament bascos i catalans, van increpar i escridassar [vegeu-

ne el vídeo] els monarques espanyols quan van fer entrada a la llotja, moment en què va sonar també una versió reduïda de l'himne espanyol. Només l'afició del Real Madrid es va mostrar favorable als símbols espanyols, ja fos assistint en silenci a l'himne, o bé aplaudint. Mentrestant la resta d'aficionats van rebre'ls amb crits de “fora fora”, en un pavelló atiborrat d'este-

lades i ikurrinyes, crits que van continuar mentre va durar la (breu) transmissió de l'himne. Tot plegat en presència del president del Comitè Olímpic Espanyol, Alejandro Blanco, del lehendakari basc, Patxi López, de la presidenta del Parlament basc, Arantxa Quiroga, i de diversos càrrecs més, entre regidors, diputats i dirigents d'altres estaments.

Una mina d'or al sud de les Balears

Sí, el títol està bé: al sud de les Balears hi tenim una mina d'or, amb l'avantatge que mai s'esgota i que fins i tot pot augmentar la seva producció. Hi tenim una de les principals àrees de cria de la tonyina vermella, una espècie que pot assolir un preu molt elevat al mercat asiàtic. Fa pocs dies, es varen pagar 32.000 euros per un sol exemplar de més de 300 kg.

Cada primavera les tonyines entren a l'estret de Gibraltar i es dirigeixen cap a les seves àrees de cria, que són Sicília i el sud de les Balears. Malauradament la cobdícia humana és comparable a la seva estupidesa i hem vist en els darrers anys que la sobreexplotació, legal o il·legal, està reduïnt de manera exponencial la població de tonyines. El fet és que cada vegada se'n capturen menys i de menor mida i, al ritme actual, l'extinció està prevista en 5 anys.

El principal problema és que les quotes no han estat respectades per part de la flota legal per falta de control i que existeix una flota de uns 50 vaixells il·legals que capturen exemplars juvenils amb arts altament destructives i poc selectives, com les xarxes de deriva i els

palangres, on a part de tonyines s'hi enganxen tortugues i dofins.

Pareix que al Parlament europeu han pres consciència del problema i ja l'any passat es va crear tota una normativa que inclou la reducció de les quotes pesqueres un 10% cada any, la presència d'observadors a tots els tonyinaires i quotes individuals per vaixell. Aquest darrer punt és molt important ja que fins ara les flotes pesqueres de França i Itàlia pescaven fins a exaurir la quota total amb la conseqüència que, per exemple, els vaixells de Tarragona només varen poder pescar un terç de les captures assignades.

Una altra normativa estableix la prohibició de tota exportació i importació d'exemplars no presents a la quota i la prohibició de qualsevol transbordament en alta mar, unes mesures dirigides a acabar amb les activitats de la flota il·legal. Així mateix, les captures de la pesca esportiva s'hauran de declarar.

També el Govern Balear ha mogut fitxa i vol impulsar una reserva marina al Sud de les Balears, on la pesca estigui regulada per criteris científics i on només puguin pescar els vaixells que compleixin la quota i els pescadors esportius, de man-

era que es pugui acabar amb la presència de tonyinaires estrangers que utilitzen mètodes de pesca industrial. El projecte de creació d'aquesta reserva compta amb el vistiplau de les cofradies de pescadors però, malauradament, només pot convertir-se en una realitat si govern central de Madrid ho decideix i, desgraciadament, no es mostra gaire interessat ni en la declaració de reserva marina ni en l'acatament de les directives europees, ja que es troba sotmès a les pressions de grups econòmics que s'oposen a qualsevol restricció.

El fet és que es tracta d'un recurs cabdal per motius ecològics i econòmics: la tonyina és al capdamunt de la cadena tròfica i regula les poblacions marines, per tant pot ésser la diferència entre una Mediterrània equilibrada o una mediterrànea amb unes platges envaïdes per grumers, ben poc atractives per a la població local però també per als turistes. Però a més, els pescadors esportius només agafen una mínima part de les tonyines i malgrat això, contribueixen a mantenir i crear llocs de feina a clubs nàutics, tallers mecànics i tendes de pesca; a més, el sector de la pesca d'altura es

pot qualificar d'alt poder adquisitiu. Per contra, els vaixells de pesca il·legals capturen sense control una enorme quantitat de peixos, destinats a una indústria japonesa que està saquejant els mars.

D'altra banda, la indústria d'engreix de la tonyina també podria ser sostenible si es respecten estrictament les quotes. En cas contrari, en 5 anys perdran totes les inversions en infraestructures que s'han fet, a més de tots els llocs de feina que en depenen.

Si tots ens hi implicam i no ens deixam enlluernar pel benefici immediat, pot ser un recurs del qual treguin profit els nostres fills i que alhora contribueixi a mantenir l'equilibri ecològic de la Mediterrània.

Com diu el títol, tenim una mina d'or al sud de les Balears: una de les principals àrees de cria d'una espècie molt preuada econòmicament i cabdal en la conservació de l'ecosistema marí. Només depèn de nosaltres conscienciar pescadors i polítics perquè la tonyina, la Mediterrània i els nostres fills tinguin un futur.

Jaume Garau i Elena W.

Pispes de supermercats versus lladres de coll blanc

A Mallorca els robatoris de menjar s'han incrementat en més d'un 30% respecte de l'any passat. Solament un establiment de Palma ha sofert durant mig any furts per valor de més de 30.000 euros. Com que els robatoris fets per una persona en una sola vegada no són motiu de delictes, els propietaris dels locals de venda de menjar s'hauran d'espavilar. Hauran de contractar detectius que es dediquin a retratar els lladres i els hauran de fer una fitxa amb la foto, com si fos una empresa sostractora i anar comptabilitzant els lladronicis, fins que la xifra sigui suficient per poder durlos davant la Llei.

Crec que la xifra del valor del pillatge ha de superar els 400 euros per poder fer la denúncia. Llavors, arribarà la policia o la guàrdia civil i se'n podrà dur detinguts i emmanillats els presumptes delinqüents; alguns d'aquests són adolescents que han estat ensenyats a casa seva, per pura supervivència i la resta perquè han trobat en aquest difícil "art" una manera fàcil i sen-

zilla de viure sense preparació i a baix cost. Quan es vegi una fotografia o una imatge per televisió d'aquests afanetes baixar de la furgoneta policial, segur que ningú no tindrà cap llàstima. Normalment es pensarà que més se'n mereixen, i si són immigrants, potser pensin que millor no haguessin vingut o que se'n tornin al seu país. N'hi haurà pocs que posin per davant de tot la seva presumpció d'innocència.

En canvi, quan són exconsellers de qualsevol govern autonòmic, batles en exercici, executius coneguts de bancs o de grans empreses, molta gent s'escandalitza quan els veuen tot ben vestits, amb les polseres metàl·liques posades i amb la bossa d'escombraries contenint els seus objectes personals. Es comença a criticar i exclamar la seva detenció i exposició pública; que si eren càrrecs públics, que si pertanyien a partits respectables, que si eren persones honestes, que es devia tractar d'algun error, etc. Aquí és on queda demostrat que vivim en una societat classista, de tal manera que a la gent de classes mitjanes benestants se'ls permet el que

no es consent a persones que pateixen fam i misèria a causa d'una mala repartició de la riquesa.

Quan un jutge faci una imputació falsa que ho pagui amb la seva carrera, però quan una persona resulti imputada per delictes penats per la justícia, que es tracti a tothom igual, i si s'emmanilla els pispes de gallines, que s'emmanilli els lladres de milers i milions d'euros, per molt ben vestits que vagin i encara que duguin un coll blanc i immaculat. Al mateix temps, que se'ls apliqui tots els drets que garanteix la Llei i la presumpció d'innocència a uns i a altres. Els robatoris de la corrupció política, de les empreses multinacionals i altres són cent vegades superiors als robatoris que es puguin fer als supermercats. I és que avui hem oblidat el que la *vox populi* deia (algú ho contava que li ho havia dit un capellà quan s'havia anat a confessar d'haver robat fruits d'un arbre) per menjar-se'ls: *Robatorium per menjatorium no és peccatum*.

És de jutjat de guàrdia, en canvi,

que un president d'una Comunitat com Cantàbria, que ja ha demostrat el seu odi a Catalunya i l'ha encarnat en la persona de Joan Laporta, que ara, quan ha contemplat l'espectacle per televisió, s'hagi alegrat i hagi declarat desvergonyidament (no es mereix ni traduir-lo): *"Yo creo que hay que sacarles e incluso exponerles un rato para que vean que tienen que someterse como mínimo, aparte de los años que les puedan meter en la cárcel, al juicio de los ciudadanos, a la vergüenza de sus conciudadanos y de sus familiares"*. Aquesta persona no sap ni en quin segle ni en quin lloc es troba, ni tampoc no sap què significa la paraula democràcia. Li han fet creure que és graciós, cosa que aprofita per utilitzar la demagògia barata, moment en què li surt el seu pensament de dictador de república "bananera". Les seves declaracions són del temps en què una persona que feia una falta era castigada i exposada a la plaça pública.

Joan Lladonet

Beneïda incertesa

Els grans desastres que han provocat les ideologies totalitàries del segle XX, arreu del món, es basen en un fet bàsic: la ferma convicció de tenir la veritat. Abans del segle XX operava el mateix mecanisme, però no existien els mitjans tècnics i materials per provocar unes conseqüències tan calamitoses. Amb l'augment de les possibilitats tècniques, va augmentar també la capacitat mortífera de l'espècie humana, fins a unes dimensions extraordinàries. La creença de comptar amb la veritat absoluta havia generat, per exemple, la nefasta Inquisició. I aquesta mateixa creença va atiar abusos durant segles i permeté que proliferassin injustícies.

Les societats democràtiques han comptat, assortadament, amb persones que s'han escarrassat per aconseguir mecanismes correctors per a l'acció d'aquells que només tenen certes absolutes. Montesquieu formulà la idea de la divisió de poders. Alexis C. de Tocqueville analitzà els perills de crear nous ordres, suposadament molt més justos, però a la pràctica potser més perillosos. Washington actuà com un precursor en els balanços de les democràcies, tot promovent mesures correctores perquè ningú no pogués tenir el poder absolut.

Els dictadors, òbviament, fan el contrari: treballen perquè els mecanismes puguin ser implacables i perquè estiguin, ai las!, en mans d'aquells que consideren que tenen la veritat absoluta. I, en tot plegat, hi ha alguns papers que han anat canviant. L'Església catòlica, per exemple, que promogué la Inquisició per salvaguardar la (seua) veritat absoluta, ara constitueix un contrabanç molt més raonable que la majoria d'inquisicions ideològiques que els Humans hem estat capaços de crear. Les dues inquisicions més dures del segle XX, certament, han estat laiques. I l'Església, ben sovent, els ha fet de contrapès.

Les certes absolutes d'una part de la Humanitat procedeixen encara de la religió, en una part considerable del Planeta Terra. L'ús de la religió islàmica com a eina d'identitat a molts pobles del món ha derivat en la barreja infernal entre religió i poder que avui dia constitueix el principal maldecap per a molta gent arreu del món (especialment per a milions de dones). A la nostra part del món, la majoria de les certes provenen, emperò, de la ideologia. Determinades ideologies polítiques són usades a mode de cateisme, de la mateixa manera que la Bíblia s'hi mal usava en altres etapes de la Història.

Davant tanta certa, davant tanta veritat posseïda, davant tanta absència del dubte, crec que avui dia hem de beneir la incertesa, el dubte davant l'existència d'una veritat absoluta, el dubte (encara més gran) davant la idea que un mateix la posseeix i, sobretot, una actitud crítica davant la vida. Replantar-se qüestions, ser flexible, ser capaç de canviar de punt de vista, són avui eines imprescindibles perquè la Humanitat pugui avançar i pugui millorar. I, si no, almanco pugui evitar que ens tornem a treure les ganyes els uns als altres com hem fet profusament, en etapes històriques no gaire allunyades, a la nostra mateixa part del món.

D'algú que no dubta, no ens en podem fiar. D'algú que pensa que existeixen veritats absolutes, ens n'hem de defensar. Dels que pensen que la tenen ells mateixos n'hem de fugir com de la pesta. Dels que no són durs amb si mateixos, encara més. Com deia l'enyorat Lluís Maria Xirinacs, "siguis dur amb els forts quan siguis feble, i dur amb tu mateix quan siguis fort".

Bernat Joan i Mari

255.000 catalans ja han opinat sobre la independència gràcies a les consultes

D'ells, vora un 94% han dit 'Sí' a un Estat propi per Catalunya · Les dues primeres onades de votacions han arribat a 247 municipis amb un cens d'1 milió de persones

Més de 990.000 ja han pogut opinar sobre la independència de Catalunya. Un cop passada la segona onada de consultes, 248 municipis del principat han preguntat als ciutadans majors de 16 anys quin voldrien que fos el futur del nostre país. El resultat ha estat clar i contundent: el 93,8% dels consultats han votat a favor de la independència i només el 3,6% ha optat pel no, l'1,8% ha votat en blanc i el mínuscul 0,3% ha votat nul. De les 990.647 persones cridades a votar, 255.565 han participat en aquest referèndum organitzat des de la ciutadania i sense comptar amb cap tipus de presència als mitjans de comunicació ni cap finançament per pagar la campanya. Així doncs, malgrat que el 27,5% de participació en la primera onada de les consultes celebrada el 13 de desembre de 2009 (a Osona, del 41,7%) és més elevat

que el 21% d'aquesta darrera (celebrada ahir, 28 de febrer), la participació final és del 25,8%.

Aquesta dada, que voreja el 26%, és un percentatge notable, tenint en compte els minsos recursos amb què s'ha organitzat la consulta i recordant que una mobilització ciutadana d'aquest caire no s'ha donat a cap altre país europeu. Cal recordar així mateix que el tant per cent de la participació hauria estat més elevat en cas d'haver-se usat un cens oficial segons la legalitat espanyola vigent (majors de 18 anys i extraestats exclosos). A l'onada del 28-F era de 2 punts percentuals superior al 21% final, mentre que a la primera el diferencial vorejava el 5% superior, i a Osona superava el 7%.

La força que va agafar la consulta pionera, celebrada a Arenys de Munt (Maresme) el 13 de setembre de l'any passat, no té fre. Si bé després d'aquesta ja hem viscut dues onades (la del 23 de desembre i la del 28 de febrer), l'embranchida no cessa i ja hi ha programades dues onades més: la tercera, pel 25 d'abril i, la quarta, pel 20 de juny.

El PP, el partit més corrupte de la història

El periodista botifarra d'El (In)Mundo no paga la fiança ni dóna el passaport

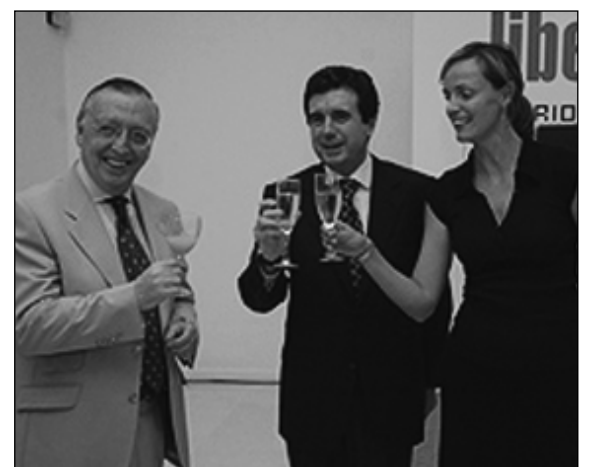
Ni paga la fiança ni dóna el passaport

El periodista Antonio Alemany està imputat en la peça secreta del Palma Arena. El jutge dictà mesures cautelars

Clara Giner | 24/02/2010

El periodista **Antonio Alemany**, autor dels discursos de Jaume Matas i imputat a la peça secreta del cas Palma Arena, no va constituir a dia d'ahir la fiança de responsabilitat civil per valor de 250.000 euros que el jutge José Castro va decretar divendres passat. Alemany tampoc no hauria entregat el passaport als jutjats. Castro va donar divendres un termini de 24 hores per dipositar-ne la fiança. Com que els termes no s'han complert, allò que el magistrat ha de fer a continuació és ordenar l'inici dels tràmits per embargar els béns del periodista.

Alemany està acusat de malversació de cabals públics, prevaricació i falsificació de documents. Divendres passat, Alemany i l'exdirector general de comunicació, Joan Martorell, foren citats a declarar amb caràcter d'urgència pel jutge Castro amb relació a la peça secreta del **Palma Arena**. El jutge els imputà i dictà mesures cautelars. Una fiança civil de 250.000 euros, retirada del passaport i presentació regular als jutjats.

Els discursos de Matas

La peça secreta està relacionada amb l'agència de publicitat Nimbus, que organitzà la campanya electoral del PP en les eleccions del 2007. Pel que ha transcendit, Vicepresidència hauria signat un contracte amb Nimbus per 300.000 euros per "assessoria i imatge", concepte que ja hauria establert amb una altra empresa de Binissalem. Nimbus pagà d'aquest doblers uns 4.000 euros mensuals a Alemany entre 2003 i 2007 per la realització dels discursos polítics de Jaume Matas. El concepte de les factures d'Alemany, però, no era aquest.

Reproduït de www.dbalears.cat

Consultes: fent visible l'independentisme

Les dades comparatives deixen en ridícul aquells que han provat de minimitzar-ne els resultats

La segona onada de consultes independentistes d'aquest 28-F (tercera, si tenim en compte la d'Arenys) ja és part de la història, d'un procés que es va iniciar tímidament al Maresme i que ha acabat implicant de ple milers de persones en l'organització d'unes votacions on hi ha participat més d'un quart de milió de catalans. Ep, que es diu aviat eh? Més de 255.000 ciutadans han votat en total a unes consultes que no són oficials, que no compten amb cap mena d'ajut institucional, sense campanya oficial, sense publicitat de franc als mitjans, autogestionades, i a més a més, transparents, segons han verificat els observadors internacionals. Vora un milió de persones hi podien votar, i un **25.8% global** hi ha participat. Alguns ho han qualificat de fracàs; són els mateixos que han mantingut un calculat silenci previ a aquesta segona onada per mirar de minimitzar-les.

Ho dèiem fa alguns mesos, l'independentisme s'ha fet gran, ha arribat a la majoria d'edat. La principal virtut de les consultes ha estat constatar que els mites del caos i els cataclismes que l'espanyolisme assegura que succeirien en cas d'un eventual referèndum no són res més que fum. El procés sencer ha mobilitzat desenes de milers de catalans de forma altruista, voluntaris, comissions locals, gent treballant colze amb colze, sovint rivals polítics, però treballant junts pel mateix objectiu.

L'independentisme és ja una opció percebuda pel conjunt de la ciutadania com una opció vàlida, legítima i amb un suport

notable. I el procés global iniciat a Arenys amb les consultes han incidit molt en aquest punt; en certa manera, com deia Joan Carretero, han fet -estant fent- que la gent relacioni democràcia amb independència. Que es vegi l'independentisme i els referèndums com a fets que entren dins la normalitat democràtica. Que tot plegat és una opció i un camí que, arribat el cas, no duria el país a cap catàstrofe. No fa tants anys, mentrel'independentisme tenia una visibilitat pràcticament nul·la, tot això era impensable.

En certa manera les consultes són una manera de conèixer-nos millor com a poble. És important remarcar que el vot del "No" ha crescut, tot i encara ser molt minoritari, en aquesta segona onada. El vot del "No" és molt important i aporta legitimitat al procés, vol dir que aquells que s'oposen a la independència estan d'acord a assumir el procés democràtic que suposaria un referèndum d'autodeterminació.

També cal fer autocrítica. Ho ha apuntat Decidim.cat, que recorda que els millors resultats de participació s'han donat als municipis on les campanyes s'han fet de forma directa, on la societat civil i els càrrecs locals han treballat com un sol equip. S'ha d'analitzar on s'ha punxat, i concloure que probablement hi ha municipis on no hi havia les condicions necessàries per assegurar l'èxit de la consulta. És el cas d'El Vendrell, que no ha arribat al 10% de participació, però no és l'únic.

Ho comentàvem després de la primera onada del 13-D: "el fracàs és un luxe que en una iniciativa com aquesta no ens

podem permetre. Cal tenir clar que per impulsar un procés com aquest s'ha d'estar 100% segur que serà un èxit. El repte i les dificultats que comporta són enormes i no es pot deixar res a la improvisació". Cal garantir la implicació de tots els sectors (TOTS!) del municipi, cal una estratègia pensada i meditada, cal un pla d'actuació, un equip tècnic i humà preparat, rigor, transparència, i una bona feina de base. Cal, en definitiva, haver treballat el tema al municipi fins l'infinit perquè el dia que es faci la consulta només pugui sortir bé o increïblement bé. Les altres opcions senzillament no ens les podem permetre. Seria un greu error creure que qualsevol cosa ja està bé només pel fet que s'hi ha posat voluntat.

El 21.5% de participació a la onada del 28-F (o 21%, que les dades difereixen entre Decidim.cat i la Coordinadora... perquè?) és uns 6 punts més baixa que la del 13-D. Tot i així és un moviment impressionant i sense precedents, perquè cal repetir que és una votació no oficial, sense suport, sense mitjans, sense publicitat institucional, amb les administracions (excepte les locals, i no sempre) en contra. En total 255.000 catalans han volgut participar en un procés no oficial i sense resultats visibles a curt termini. Compte, que estem parlant d'un quart de milió de persones eh?

N'hi ha que ho han deslegitimant. Ho han fet el PP, Ciutadans i també el PSC. Han provat de ridiculitzar el suport a les consultes i a l'independentisme, tractant-lo de marginal. Compte, eh? Que més de 255.000 persones participin en un procés autodeterminista sobre 1 milió, és molt. I que el 93.7% voti "Sí" a la independència, encara més. Estem parlant que un 20.15% del cens total d'aquest milió de persones va votar per la independència. El **20.15% del cens total de les dues onades de consultes va elegir el "Sí"** (en el cas de la del 28-F, el 92% va elegir el Sí, amb un 21.5% de participació, el que fa que el 19.8% del cens total elegís el Sí).

Compte, que el PSC va

obtenir a les darreres eleccions al Parlament de Catalunya un **27% dels vots amb el 56% de participació**, o el que és el mateix, el **15.1% del total del cens**, 5 punts inferior al suport de l'independentisme al global de les consultes, 4.7 punts inferior al "Sí" de les consultes del 28-F i 11.5 punts inferior a la xifra obtinguda pel "Sí" el 13-D. Per no parlar del PP (10.7% dels vots a les eleccions al Parlament, **6% del cens**) o de Ciutadans (3% dels vots, **1.68% del cens**). Compte amb què ens comparem eh, senyors? Estan parlant amb una opció electoral que recull més del 20% dels vots

del cens total, quan vostès tenen el 15%, el 6% i l'1.68% del suport del seu cens. Qui és el marginal aquí?

El senyor Albert Rivera, de C's, deia que les consultes han estat un "fracàs al quadrat", i com va fer Àlícia Sánchez-Camacho (PP) a la primera onada, va assegurar que l'independentisme "és una minoria a Catalunya propera al 19% dels catalans". Independentment de si aquest 19% és real o bé seria superat de molt en un referèndum oficial, quedem-nos amb l'afirmació del senyor Rivera... gairebé el 20% dels catalans del Principat són inde-

pendentistes! Estem parlant d'1.4 milions de catalans eh? Compte, que al referèndum del l'Estatut de 2006 el "Sí" va obtenir 1.8 milions de vots. Compte amb el que diu senyor Rivera, aviam si realment estarà aconseguint l'efecte contrari del que volia, o sia, posar l'independentisme com a opció real de la ciutadania, i sobretot, com a una opció clarament majoritària i amb possibilitats de triomfar en cas d'un eventual referèndum oficial.

Si extrapolem els resultats de participació i resposta de les consultes, que han englobat 1 milió de persones potencialment votants, al conjunt del Principat (7 milions), es pot concloure que el % de suport (20.1% sobre el cens) és més elevat que el suport que va rebre qualsevol dels partits del Parlament a les darreres eleccions.

I és que amb un 56% de participació, CiU va obtenir el 31.5% dels vots, per tant, el 17.6% del suport del cens. Del PSC ja ho hem dit, el 15.1. ERC el 7.8% (14% dels vots amb un 56% de participació). Iniciativa el 5.32%, el PP el 6%, i C's l'1.68.

L'independentisme va a l'alça i és un fet real, com han mostren tots els estudis que inclouen la pregunta directa sobre el suport a la independència. Com el de la UOC de fa alguns anys, com el que va fer La Vanguardia poc després, i com ho va tornar a mostrar la UOC: el suport real actual a l'opció de la independència al Principat abarca una forquilla d'entre el **35% i el 50%** dels que votarien en un referèndum. La resta, malgrat alguns mitjans, és fer volar coloms, és fugir d'estudi, tirar pilotes fora, digueu-li com vulgueu. Malgrat que els dos principals diaris del Principat, El Periódico i La Vanguardia, ignoressin les consultes el dia que es feien, i posteriorment tractessin de minimitzar-les. Malgrat que TV3 vulgui passar de punyets per les consultes.

Per això les consultes són tant importants. Ho han entès també fora del nostre país, que sovint mira gelós altres nacions i llurs processos autodeterministes. Representants i càrrecs electes, en forma d'observadors internacionals, han estat presents a totes les onades de les consultes. Especialment i gratament sorpresos van quedar-ne representants de nacions on tradicionalment catalans hi hem girat la mirada, embadalits. Representants d'Escòcia, de Flandes, de Gal·les o d'Euskal Herria, entre d'altres, van assistir meravellats (el 13-D) davant l'esforç i la capacitat autoorganitzativa d'un poble, en un procés del que van admetre se'n certien en certa manera gelosos. Per primera vegada hem marcat doncs el camí, un camí que no estem acostumats a liderar, i que potser no ens acabem d'adonar com n'és d'important. Cal tenir clar doncs cap a on va tot el procés, per no dilapidar-lo en un futur, per aprofitar-lo, per treure'n tot el suc possible.

Com dèiem a la darrera crònica del 13-D ... "la història no espera, el moment històric és ara i aquí, i no podem deixar que se'n vagi tot a mar per no haver-ho pogut, sabut o volgut fer-ho millor".

El sí va guanyant amb un 93,5% després de la segona consulta sobre la independència

Reproduït de www.avui.cat

El sobiranisme es revalida en la segona onada

El procés acumula un milió de convocats, amb un 93,5% de vots favorables i una participació del 25%

J. Clotet / J. Cortada

Barcelona. La segona onada va demostrar ahir que les consultes populars per la independència de Catalunya mantenen una rellevant intensitat en el seu múscul. Sense l'atracció de la novetat i amb bona part de l'univers mediàtic del país girat d'esquena a les jornades prèvies, aquesta mostra de voluntarisme cívic ha aconseguit arribar al primer milió de consultats (990.647) amb un 25 per cent de participació i un 93,5 per cent de vots favorables, totes dues xifres acumulades.

És cert que la jornada d'ahir va suposar una lleugera frenada en les xifres de participació, tot i que no en relació amb les expectatives. En la consulta del 13 de desembre es va assolir el 27,5 per cent (sobre 700.635 ciutadans), tot i que des de l'organització s'esperava superar el 30%, mentre que aquest cop ha estat del 21,6% (sobre 290.012 ciutadans) i l'organització havia evitat especular amb cap xifra a l'avançada. Aquells implicats que s'hi havien referit havien parlat del 20%.

En aquest previsible ball de xifres cal afegir-hi una novetat, com el fet que l'organització també va facilitar la dada de participació en funció del cens electoral per a processos vinculants; és a dir, sense tenir en compte el vot dels joves de 16 i 17 anys ni dels immigrants. I el percentatge de participació puja més de dos punts, ja que del 21,6 per cent es passaria al 23,5 per cent. Cal pensar que també en els

números del 13-D es produiria aquest augment, no quantificat en aquell moment. En tot cas, queda clar que el valor d'obrir la porta a la immigració és de principis i de caire sociològic, i en cap cas d'efectivitat en la cerca d'un resultat.

A l'hora de fer valoracions, l'organització es va vantar d'assolir una xifra de suport, en relació amb el cens, de què no pot gaudir cap dels partits amb representació parlamentària. El cert és que, per primer cop sense haver de dependre de realitats demoscòpiques, s'està consolidant una macroenquesta que atorga a l'independentisme pur i dur, i clar, un suport superior al que rep qualsevol formació política amb representació al Parlament.

Un altre element prou destacable va ser que la jornada va seguir el patró del 13-D en absència d'incidents i normalitat democràtica, lluny dels excessos del 13 de setembre a Arenys de Munt. Més encara, malgrat algun petit incident, el sistema de recompte va funcionar correctament. Hi va haver un endarreriment en el procés de votació a primera hora del matí per problemes en el programa informàtic, i una mínima aturada en el recompte, per motius similars, a primera hora de la nit. Bé, i la consulta fantasma a Vilamaniscle, una localitat de l'Alt Empordà que apareixia a la llista de municipis (140 habitants cridats a les urnes), que en començar el recompte va anar apareixent i desapareixent i que, finalment, va deixar un buit a la llista oficial.

Pel que fa a la gran novetat del 28-

F, es pot considerar que l'assaig en el vot electrònic va resultar "residual", tal com el va qualificar David Vinyals, responsable informàtic de la Coordinadora Nacional per la Consulta sobre la independència. Cal dir que no es podia encara votar des de casa, sinó que aquests votants que disposen de DNI electrònic s'havien d'acostar a alguna de les meses; la prova era sobre el sistema. I l'anècdota, que una memòria fràgil per recordar el PIN és demolidora.

Una altra dada rellevant va arribar de les Terres de l'Ebre, un territori que acumula un justificat memorial de greuges envers Catalunya i que ahir va demostrar que aquesta desafecció no és, de ben segur, ideològica: Xerta va debutar ahir en nom del país del riu i va entrar al sobiranisme per la porta gran, amb un 44 per cent de participació. Altres municipis de la zona, com Alcanar, Ulldecona i l'Aldea, hi van anar a prendre nota per demostrar, en les properes onades, que el sud del Principat també existeix i decideix.

I una dada més: el no i el vot en blanc creixen, tot i que molt lentament. Potser la por dels unionistes s'esvaeix o potser tenen ganes de participar de la festa cívica i participativa en què s'estan convertint les consultes sobiranistes.

Ibarretxe defensa les consultes i vaticina que cada cop se'n faran més

Ho va fer en una conferència a la UAB. Abans va ser escridassat per una vintena de joves, que alhora van ser escridassats pels estudiants que assistien a la conferència

L'ex-lehendakari Juan José Ibarretxe va ser ahir a la UAB per fer-hi la xerrada "Política i valors: relat d'una experiència", que no va fer referència a la seva etapa política a Euskadi. Allà Ibarretxe va assegurar que les consultes populars com les que estan fent molts municipis del Principat "proliferaran" els propers anys, perquè són el resultat de la desafecció política d'una ciutadania "cada cop més preparada" per veure el que fan o deixen de fer els polítics. La con-

ferència, que tenia lloc a la facultat de Ciències Polítiques de l'Autònoma, va començar amb mitja hora de retard després que una vintena de joves va irrompre a l'inici de l'acte amb crits contra l'ex-lehendakari, com ara "espanyolista", "torturador" o "independència per a Euskal Herria". Alhora els 300 estudiants assistents a l'acte van escridassar els joves que increpaven Ibarretxe i que volien boicotejar l'acte, fins que hi van intervenir els guardaespalles de l'ex-lehen-

dakari i alguns Mossos de paisà.

Finalment la vintena de joves ha acabat sortint de la sala i ha continuat les seves protestes des de fora, demanant llibertat per als presos polítics i independència, mentre Ibarretxe impartia la seva conferència i rebia els aplaudiments dels assistents. Al final de la seva conferència l'ex-lehendakari va dir que tot i lamentar la situació generada "respecta totes les crítiques" perquè ara és "un simple professor universitari".

PSOE + PP= forasters i antimallorquins

El PSOE contra Gelida decideix

Reproduït de www.e-noticies.cat

25 de Febrer de 2010

El PSOE contra Gelida Decideix

En altres articles he parlat del poderós influx que tenen les consultes sobre la independència en molts àmbits de la política catalana. Fins i tot, ves per on, han fet que el tripartit, mancat de vots i en caiguda lliure, estigui estudiant una aportació pròpia de les consultes, com ara la possibilitat que els joves puguin votar a partir dels 16 anys. Però les consultes han anat molt més lluny i amb la seva sola existència no sols han trasbalsat el negoci electoral d'alguns partits, sinó que els han obligat a treure's la màscara. De fet, els han despulpat de dalt a baix. Aquest és el cas del PSOE de Catalunya, que, sense res per tapar-se, ha deixat al descobert els vincles profunds que manté amb el Partit Popular i amb la Falange en matèria de nacionalisme espanyol. A Sant Cugat del Vallès, concretament, en un intent de deslegitimar la consulta, el grup municipal socialista **es va negar a votar-la** tot fent que els seus regidors es quedessin asseguts a la cadira sense dir ni sí ni no ni tampoc abstenir-se. Recentment, però, els santcugatencs han atorgat a aquesta formació el premi **Botifler de l'Any** perquè, com diu textualment el guardó "per davant de la democràcia, del poble, de la llibertat, de la justícia i de tot", el Partit Socialista hi posa "Espanya".

A Gelida (Alt Penedès), tanmateix, aquest partit ha anat encara més lluny. Aprofitant que té majoria al consistori, ha declarat la guerra a la consulta del 28 de febrer en el seu municipi fins al punt que la comissió organitzadora, Gelida Decideix, ha fet públic un **manifest** denunciant el comportament antidemocràtic del grup socialista i la seva oberta persecució de les llibertats. Aquests són alguns paràgrafs del text: "se'ns commina a retirar els cartells que han estat enganxats al mobiliari urbà, [...] un raonament que no té cap valor jurídic i és, per tant, discrecional i arbitrari, atès que no té el suport d'una ordenança o reglament municipal. [...] Sembla que els únics cartells que molesten són els nostres i això ens fa sospitar que el problema no és el cartell, sinó allò que s'hi diu. A més, el regidor de Joventut [Joan Sayol], s'ha dedicat sistemàticament a retirar ell mateix els cartells de la consulta i a difamar sobre l'actuació de la comissió dient que ens saltàvem una norma, que no existeix". Tot seguit, afegeix que aquest mateix regidor, responsable de les edicions del canal de televisió per cable de Gelida, "ha censurat el comunicat en què es demana que el dia 28 de febrer la gent de Gelida faci un acte tan cívic i legítim com expressar la seva opinió a través d'un vot".

Tanmateix, els atacs socialistes contra la consulta de Gelida no acaben aquí. La regidora de Benestar Social, Maria Rigau, responsable del casal d'avis

municipal, va impedir la celebració d'un acte informatiu de la comissió amb l'argument que "aquest és un tema que no interessa a la gent gran". Finalment, Gelida Decideix denuncia "la negativa a cedir espais municipals per part de l'Ajuntament", tot i que, com ja va fer públic l'Advocacia de l'Estat, no hi ha cap impediment per tal que les consultes i els actes que hi estiguin vinculats es facin en equipaments municipals. "L'actuació de l'Ajuntament", acaba dient la comissió, "és contrària a l'exercici dels drets constitucionals, a la llibertat d'expressió i d'associació i creiem que només respon a una determinada voluntat política".

Doncs bé, aquesta és la situació. És a dir, que aquells que es vanten d'haver

estat abrandats antifranquistes i grans defensors de la llibertat d'expressió, són exactament els mateixos que ara, en nom de la "unitat d'Espanya", trepitgen els principis democràtics, persegueixen l'expressió de les urnes, prohibeixen la lliure circulació de les idees i criminalitzen el pensament dissident. Sortosament, però, les consultes no sols els han desemascarat, també estan ajudant a fer que els catalans els situem al lloc que els correspon: al costat del Partit Popular, de Ciudadanos i de la Falange. I és que tots quatre, per bé que amb sigles diferents, constitueixen a Catalunya el braç polític del nacionalisme espanyol.

Víctor Alexandre
www.victoralexandre.cat

Que els lladres madrilenys del PP/PSOE espoliïn les colònies no és corrupció segons l'OCB, STEI...

Quan els lladres forasters del PP/PSOE espolien les colònies i se'n duen els doblers cap a Madrid, evidentment per a l'OCB, l'STEI, GOB, PSM, Associació de Veïnats de Son Sardina..., això no és "corrupció" sinó "solidaritat" ben entesa. Encara és l'hora que aquests organitzacions hagin convocat mai una Cadena humana contra l'espoli fiscal i, és clar, ara s'entén perquè no ho han fet: com que creuen que Mallorca és una cova de lladres, val més que des de Madrid ens administrin els doblers i ens imparteixin la seva justícia amb els seus jutges, fiscals i policies enviats directament des de Madrid.

Document important llegiu-lo i feu-lo córrer. Les dades que s'hi exposen són vertaderes i contrastades. (dades: Observatori del Finançament de

Catalunya)

L'any 2005 Espanya no va tornar a Catalunya 19.177 milions d'euros, això fa 52'5 milions d'euros al dia (8742 milions de pessetes!). Aquests diners pertanyen a Catalunya. Això afecta a tots els habitants de Catalunya, independentment d'on hagin nascut o de si es diuen Puig, Pérez o Mohammed.

Amb aquests diners la Generalitat de Catalunya podria:

1- Construir un hospital com el de Granollers cada dia!

2- Podríem organitzar uns Jocs Olímpics cada any!

3- Desdoblar l'Eix Transveral.

4- La Generalitat podria edificar 55.000 pisos cada any i regalar-los!

6- Es podrien construir 15 línies de

TGV de Barcelona fins a Perpinyà cada any.

7- Pensions dignes per tothom.

8- Podríem combatre millor la crisi.

De quina manera aquests números ens afecten personalment? L'Estat Espanyol se'ns queda 3000 per cap. Són 250 al mes que deixem de rebre. Us agradaria de cobrar 250 més al mes?

A continuació uns exemples del que podríem amb aquests 3000 :

1- Ajudar a pagar la hipoteca.

2- Un ordinador nou cada any.

3- Pagar el dentista sense haver d'endeutar-se.

4- Una rentadora nova cada any.

5- Unes ulleres graudades noves cada

any.

6- Unes bones vacances

7- Pagar els llibres de l'escola dels nens. (és clar, que segurament serien gratuïts)

8- El que vosaltres voleu...

Hi ha algú que encara dubti sobre el camí a seguir? La independència és l'únic camí per aturar que espanya ens continuï robant. Hem de dir prou i ser-ne conseqüents.

Independència per catalunya!

Com més gent rebí aquest missatge, abans agafarem consciència i abans esdevindrem un país sobirà. Un país pròsper i capdavanter a Europa i al món! Si sabeu llengües, traduiu-lo i feu-lo córrer també.

FELANITX

Fa 20 anys va obrir el Restaurant Can Biel a l'Avinguda Argentina, 6 de Felanitx. Despatxa menús a 8 euróns, els diumenges a 11. Aquest restaurant és el local social del Club Motorista Felanitx. Tel. 971 583 018

RESTAURANT ES CRUCE

En Biel Maiol de can Vermell de Llorito i na Caterina Ripoll des Viver dinen sovint al Restaurant es Cruce de Vilafranca. 687191834

PORRERES

Als seus 70 anys en Tomeu Gornals de Porreres, fa aquestes aixecades amb la seva egua Pelusa, quan va a les beneïdes de Sant Antoni. La seva filla Margalida fou famosa com a corredora de bicicleta durant 6 anys quan era jove. 650 399 354

Enquesta
Viuriem millor
independents d'Espanya?

Joan Manuel Lete. Banyalbufar. Hem de donar la independència als espanyols. Cadascú ha de comandar a ca seva. 610 909 020

Josep Lluís Pena. Lloret de Mar. Els castellans mos expolien i volen aniquilar la nostra llengua. Independència. 971 371 173

LLUCMAJOR

Fa 3 anys que en Josep Miquel Garcia regenta el Restaurant Tropical a l'Avinguda den Carles V, 49 de Lluçmajor. Despatxa menús a 8'50. També serveix a la carta. Son pare va obrir aquest establiment l'any 1983. Tel. 971 661 117

Fa 22 anys que en Tomeu Salvà de can Perdiueta és mestre d'obres. Amb 6 picapedres pot envestir allà on sigui. 639 816 068

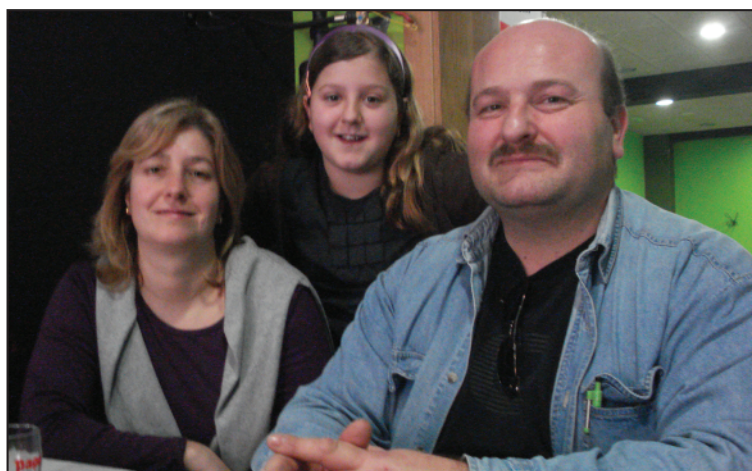
MERCAT DE SEGONA MA DE CONSELL

Fa 46 anys que n'Amalio Soriano poleix calderes, olles i altres articles en bronze. Coure, llautó... al carrer Son Roca, 36 de Son Ferriol. 971 427 042

Miquel Ferrà i filla Marissa. Per la economia, per la cultura, per la dignitat. Independència. 971 455 651

La família Serrano-Martorell celebrant la Festa de l'Escola de les Balears el 26 de febrer a un bar de Lluçmajor. 971 901 509

Acudits

-Que estic tot preocupat. M'he comprat un puzzle i no me'n surto de cap manera.
-Però amor meu, no et preocupis, a vegades cal mirar si la caixa té algun dibuix que ens doni pistes.
-Si ja ho he fet, però a la caixa només hi surt dibuixat un gall i no tinc nassos d'encaixar res.
-Va que et dono un cop de mà.
Li dona la caixa. Se la mira atentament i li respon.
-Ara el que farem serà tornar a posar tots els corn-flakes a la caixa i no direm res a ningú... D'acord?

Un senyor que sen va a la botiga
-Escolta'm que a veure si em pots vendre una bossa d'aigua calenta d'aquesta que es posa al llit per dormir i no tenir fred als peus.
-Osti si que em sap greu,

acabo de vendre l'última!
-I ara que faré? La dona sempre es queixa que té fred als peus...
-Mira et puc deixar el meu gat.
-I que vols que en faci del teu gat?
-Com que és molt grassonet i rodanxó, el pots posar sobre els peus de la dona i els mantindrà calents
-D'acord, bona idea. I marxa. L'endemà torna a la botiga empenyadíssim amb tota la cara plena d'esgarrinxades.
-Què t'ha passat!
-El teu gat dels nassos, que m'ha fet passar una nit!!!
-Però com pot ser, si sempre es porta molt bé.
-Doncs noi, jo no sé que li fas tu, però quan li vaig posar l'embut a la boca encara s'estava quiet, ara que quan li vaig tirar l'aigua bullent...

L'ESTEL

No publica ofertes
de comerç sexual

Confirmen la multa de 800 euros incomplir la llei de retolació

El jutge desestima el recurs del propietari de Fincas Nevot per no haver retolat com a mínim en català, tal com marca la llei

El jutjat del contenciós administratiu número 9 de Barcelona ha confirmat la multa de 800 euros que va imposar l'Agència Catalana de Consum (depenent de la Generalitat) a Manuel Nevot, un empresari de Vilanova i la Geltrú (Garraf) per retolar el seu negoci immobiliari només en castellà. D'aquesta manera, s'ha desestimat el recurs que va presentar la defensa i la sentència dicta que no usar el català suposa "una vulneració dels drets lingüístics dels consumidors", de manera que s'aclareix que la multa ve justificada no pel fet de no utilitzar el castellà "com així ho ha volgut donar a entendre al llarg de tot el procediment, sinó per no haver utilitzat, com a mínim, el català", d'acord amb la legislació vigent. L'inici dels fets es remunta el 2006 quan l'administració catalana va sancionar amb 400 euros Nevot per no tenir el cartell en català a la porta del seu negoci i per no disposar de llibre de reclamacions també en català.

El seu cas va ser citat pel president del PP, Mariano Rajoy, durant el debat televisat amb el president del Govern espanyol, José Luis Rodríguez Zapatero. Al seu torn, l'empresari va argumentar que les sancions vulneren cinc articles de la Constitució espanyola i limiten la llibertat de les persones físiques i jurídiques a l'hora d'escollir la llengua a utilitzar, però la Generalitat ha recordat els drets lingüístics dels consumidors de Catalunya.

Ampla és Castella, però no arriba fins aquí!!

Les lleis són per complir-les, tros d'espanyol

La llei catalana no li prohibeix el dret de retolar en castellà, que marca la Constitució. Si vol, pot retolar en castellà, però també ho ha de fer en català. La llei catalana diu mínim en català.

Retolar en castellà i en català no vulnera la Constitució, segons la qual tots els espanyols tenen l'obligació de saber castellà i el dret a usar-lo. I això no es vulnera... El Nevot dels collons té dret a retolar en castellà, el problema és que no ho fa també en català. I la Constitució no estableix que l'ús del castellà hagi de ser exclusiu.

No guanyarà. La Constitució espanyola diu que tothom té el dret d'usar el castellà. I precisament això és el que li ha dit el jutge, ell pot usar-lo. L'únic que diu la llei de política lingüística de la Generalitat és que "com a mínim" ho faci en català. Per tant pot posar-ho en català i en castellà perfectament.

De fet el TC espanyol ha rebutjat molts cops els recursos contra la llei de política lingüística catalana i contra la immersió lingüística a les escoles.

Si no has entès el que diu la sentència tens un problema :)

Cito part de la sentència via ACN:

Pel que fa a l'article 3 de la Constitució que estableix el castellà com la llengua oficial de l'Estat i que el demandant considera, amb aquesta sanció, vulnerat, la sentència afegeix que el citat article estableix el deure de conèixer el castel-

là 'però en cap cas estableix un deure d'ús de la resta de llengües'. I afegeix que l'article 'no entranya (...) una marginació o exclusió' de la resta de llengües cooficials de l'estat. Conclou així la sentència que, l'obligatorietat de retolar en català 'no es tracta d'una imposició d'un idioma amb exclusió de l'altre, sinó simplement d'una regulació de mínims'. Una protecció del català que és, a criteri de la jutgessa, 'perfectament compatible amb el castellà com a llengua oficial de l'Estat'. Respecte l'argument del demandant sobre que la imposició del català suposa una vulneració de la llibertat d'expressió, la jutgessa reitera que la Llei de Política Lingüística 'no prohibeix en cap cas l'ús del castellà o de cap altre idioma que no sigui oficial' i que per tant, el comerciant pot fer ús, a més del català, de qualsevol altre llengua no afectant així la norma la seva llibertat d'expressió.

Finalment, la jutgessa desestima també que l'ús del català en rètols i informació general dels comerços vulneri el principi d'igualtat de tots els ciutadans, com argumenta també el demandant fent

referència a aquells que no hagin nascut a Catalunya. La sentència recull precisament el contrari i diu que és amb l'ús 'almenys del català' que es busca 'promoure la igualtat dels dos idiomes i en conseqüència també, la igualtat de tots els consumidors'.

Calla i paga, porc espanyol!

Si veieu anuncis i cartells pel carrer en castellà, arranqueu-los! Que no facin ni un duro de negoci, en castellà! Que això és Catalunya.

Cesc_94 (28 missatges)

02 de març de 2010, 19:14

K: 12.80 (0)

Fote't espanyol dels collons.

Lo millor de tot és que el tio deia que és catalanoparlant des de fa molt de temps... no se si de naixement. I ho ha fet pels seus collons, s'ha deixat sa pasta en advocats es molt betzol!

És clar que és català. El llinatge Nebot, que ell escriu malament, és ben català.

Jo tota retolació en castellà a l'alçada de la meua mà la tatxo, per impertinent.

Finques Nebot Aquest home ja té tot el que volia, donar la nota, això sí hi ha un petit detall: Haurà d'afluixar calés...i si tots col·laborem i ho denunciem, el boca a boca s'extendrà entre els inadaptats/analfabets i ja es calçaran ràpid per retolar en CATALÀ.

El tracte fiscal dels Països Catalans passa factura també a Europa

Barcelona - Dimarts, 23 de febrer

Catalunya, el País Valencià i les Illes Balears són capdavanteres en espoli fiscal a l'Estat espanyol, és a dir, líders a contribuir més a la caixa pública espanyola i rebre menys serveis a canvi. No és cap novetat, històricament ha estat així. La capacitat de generació de riquesa d'aquests territoris minva, agreujada encara més per la crisi econòmica global, que ha tingut un impacte especial a l'Estat. I lògicament, a menys generació de riquesa d'un territori, menys poder adquisitiu tenen els seus habitants.

Les darreres dades de l'Oficina Estadística de la UE, Eurostat, apunten que aquesta minva també ha afectat la posició dels Països Catalans respecte a

d'altres regions europees. Catalunya, les Illes Balears i el País Valencià presentaven l'any 2007 un PIB per càpita equivalent al 123,3%, al 113,8% i al 95,3% de la mitja de la UE respectivament, xifres que les situava en la posició 42, 69 i 93 del rànquing europeu de les 271 unitats territorials de la UE, i en la quarta, sisena i desena posició de les comunitats autònomes de l'Estat espanyol.

Segons l'Eurostat, Madrid —és coneguda la trampa de les balances fiscals que sobre dota la capital espanyola amb pressupost atribuït a despesa de l'Estat—, el País Basc i Navarra, que gaudeixen de concert econòmic, ocupen les posicions 22, 23 i 31 del rànquing europeu, i els tres primers llocs de l'Estat espanyol. Dels 27 estats membre, l'Estat espanyol,

ara amb una taxa d'atur fregant el 20% i amb un dèficit públic desbordat en relació als protocols europeus d'estabilitat financera, ocupa la dotzena posició en riquesa per habitant.

Des de les espanyes s'ha intentat desvirtuar la viabilitat d'un estat català al marge de l'espanyol des del punt de vista econòmic. Què faria Catalunya sense el mercat espanyol? Doncs el mateix que avui: el mercat espanyol ha perdut molt de pes en els darrers anys, i avui, una empresa que no pensi en el mercat global té poca vida. D'altra banda, una Catalunya estat no invalidaria les relacions comercials amb l'Estat, per descomptat. Econòmicament, ja hi ha estudis que demostren la viabilitat de les finances catalanes per a un estat, on

les pensions serien més dignes i hi hauria més diners per a educació i sanitat, per exemple.

I políticament, qui ho ha dit, que la UE no acceptaria Catalunya com a estat membre? Només cal revisar els acords de Copenhaguen, que estableixen els requisits a complir per ser un membre de ple dret. Catalunya els compleix amb escreix. Però mentre aquest debat no es plantegi a fons a casa nostra, Catalunya va perdent roba a cada bugada, i el seu poder adquisitiu va caient. Les dades de l'Eurostat, referents al 2007, ja indiquen aquesta tendència. Esperem un parell d'anys per veure les del 2009 i ens posarem les mans al cap.

Independentisme

El Congrés Mundial Amazic crida a votar per la independència de Catalunya

Crida als amazics a votar

Des que vaig arribar al Parlament Europeu m'he reunit en dues ocasions amb els representants del Congrés Mundial Amazic, entre els quals, el seu president, en Rachid Raha. No cal dir que la situació dels berbers del Magreb és molt complicada: l'Estat autoritari marroquí reprimeix durament qualsevol manifestació amaziga. Nosaltres, des de l'Eurocambra, hem de fer pressió perquè la UE condicioni els acords comercials amb el Marroc a mesures democràtiques en favor dels ciutadans (mesures d'aprofundiment democràtic, reconeixement de la llengua amaziga, reconeixement dels drets polítics dels saharauis, etc.).

La difusió dels drets humans i de la democràcia és un dels objectius de la UE i, per tant, l'acció exterior que duem a terme no només pot tenir en compte els interessos comercials. Precisament al principi de març es revisaran els acords UE-Marroc, i és una gran ocasió per exigir al Marroc avenços democràtics.

En les converses amb el Congrés Mundial Amazic, els he explicat el procés de consultes d'independència de Catalunya. També hem parlat dels vincles històrics entre el poble català i l'amazic. Poder el més evident és el de la Setmana Tràgica (1909) quan Barcelona i altres ciutats catalanes es van alçar en contra de la guerra al Rif. Per tot plegat, i perquè els amazics creuen en la democràcia i la sobirania del poble, el Congrés Mundial Amazic ha fet un comunicat bastant emotiu en què anima els catalans d'origen amazic a participar massivament en els referèndums del 28 de febrer i el 25 d'abril. Us adjunto la nota de premsa que hem enviat i, més a sota, el text del manifest:

El Congrés Mundial Amazic anima la comunitat resident a Catalunya a participar en les consultes

L'eurodiputat Oriol Junqueras s'ha reunit amb els representants amazics per explicar-los el procés de consultes d'autodeterminació. Els més de 150.000 amazics que viuen a Catalunya representen al voltant del 13% de la immigració

Brussel·les, 25 de febrer del 2010.

El Congrés Mundial Amazic (CMA) ha fet públic un manifest en què convida la comunitat amaziga resident a Catalunya a participar 'massivament' en les consultes d'autodeterminació del 28 de febrer i del 25 d'abril. Després de reunir-se amb l'eurodiputat d'Esquerra, Oriol Junqueras, que els ha explicat el procés d'autodeterminació català, els representants amazics han valorat molt pos-

itivament que els immigrants puguin participar en les consultes. El CMA considera que aquesta política contribueix a la cohesió social i a la integració intercultural.

El manifest també considera que Catalunya està duent a terme polítiques inèdites a tot Europa en favor de l'amazic, com per exemple l'ensenyament de la llengua als alumnes berbers en algunes escoles públiques. També ressalta la creació de l'Observatori de la Llengua Amaziga i de la Casa Amaziga.

'Un dels avantatges de construir un Estat nou és que podem crear-lo amb els paràmetres del s.XXI, i no pas amb els esquemes de fa segles. Així, podem crear un estat moderníssim, en el qual tots els catalans, vinguem d'on vinguem, hi podem participar', ha recalcat Junqueras.

A nivell històric, el CMA qualifica els catalans com l'únic poble europeu que va aconseguir organitzar una manifestació al principi del s.XX en contra de la colonització espanyola dels territoris magrebins, com fou la Setmana Tràgica del 1909.

Finalment, els representants amazics afirmen que Catalunya és actualment solidària amb el poble berber, atès que defensa la cooficialitat de l'amazic a la ciutat de Melilla. Una prova més del suport polític als amazics és la proposició al Parlament espanyol perquè es reconegui com a crim contra la humanitat la utilització massiva d'armes químiques per part de l'Estat espanyol en contra de la població civil rifenya els anys 20.

Manifest del Congrés Mundial Amazic:

El Congrés Mundial Amazic dóna suport a l'autodeterminació del poble català

El Congrés Mundial Amazic declara que:

Desenes d'entitats de la societat civil catalana, així com milers de voluntaris, han organitzat consultes electorals sobre la independència en més de 400 municipis de Catalunya. El Congrés Nacional Amazic concedeix una gran importància al fet que els organitzadors hagin tingut en compte el vot dels immigrants residents a Catalunya per tal de promoure la cohesió social i la integració intercultural. Felicitat també el fet que les consultes populars sobre la sobirania

reconeixen els drets polítics de tots els catalans.

De la mateixa manera, el Congrés Mundial Amazic considera que els referèndums d'autodeterminació són una eina política d'enfortiment democràtic. Pensem que els ciutadans han de poder decidir en tots els aspectes de la vida pública i, per tant, han de poder decidir també a quin estat volen pertànyer. Com que no hi pot haver cap àmbit que s'escapi de la voluntat dels ciutadans, l'autodeterminació ha de ser un dret per a tots els pobles. Aquesta autodeterminació suposa, en realitat, un altre pas cap a la democratització de la societat, com també ho van ser la llibertat de pensament, el dret de vot o la llibertat d'associació fa alguns segles.

Hi ha nombrosos enllaços que uneixen el poble català i el poble amazic, però cal destacar-ne un: la lluita a favor de la llibertat dels individus i dels pobles.

El Congrés Mundial Amazic subratlla la solidaritat exemplar d'un poble tan singular, com ho és el català, envers els amazics. Històricament, el català és l'únic poble europeu que va aconseguir organitzar una de les manifestacions de masses més importants del segle XX contra la colonització espanyola, coneguda amb el nom de "Setmana Tràgica de Barcelona" el 1909. El 1931, quan va caure la dictadura del General Primo de Rivera per deixar pas a la democràcia, coneguda com la II República, els catalans eren els primers i els únics que defensaven el dret dels marroquins del nord de gaudir d'un estatut d'autonomia. Van ser ells els primers europeus que van donar suport als moviments d'alliberament dels països del nord de l'Àfrica (com l'FLN algerià). Per no parlar del fet que durant la Guerra d'Alliberament de Mohamed Abdelkrim El Khattabi van

hissar les banderes de la República del Rif en algunes vagues i en algunes manifestacions populars.

Actualment, els exemples d'aquesta solidaritat incondicional i interminable dels catalans envers els amazics es fan visibles pel seu suport al reconeixement del tamazight com a llengua cooficial de la ciutat de Melilla, juntament amb el castellà, de cara a la propera revisió del seu estatut d'autonomia. A més cal destacar la proposició al Parlament espanyol de "Les Corts" de reconèixer la utilització massiva d'armes químiques per part de l'Estat espanyol en contra les poblacions civils rifenyes durant els anys 20 com a crims contra la humanitat, al costat de representants dels pobles basc, gallec, navarrès i d'Esquerra Unida. També és exemplar i una experiència inèdita, i de la qual haurien d'aprendre totes les regions d'Europa, la concreció d'una política ambiciosa d'integració intercultural a favor de la llengua i de la cultura amazigues. Aquesta s'exemplifica en la introducció, en algunes escoles públiques, de l'ensenyament de la nostra llengua en el cicle primari per als nens parlants d'amazic i en la creació de l'Observatori de la Llengua Amaziga i de la Casa Amaziga.

Per aquests motius, el Congrés Mundial Amazic encoratja la comunitat catalana d'origen amazic a votar lliurement i massivament en els referèndums d'autodeterminació que tindran lloc a Catalunya els propers dies 28 de febrer i 25 d'abril.

Brussel·les, 25 de febrer del 2010

Firmat: **Rachid RAHA**

President del Congrés Mundial Amazic per Europa

Reproduït de

<http://in.directe.cat/oriol-junqueras>

Dijous, 25.2.2010.

Una nova enquesta confirma la majoria autodeterminista

Un estudi de TV3 assenyalava el suport majoritari a l'autodeterminació, i constata també el creixement de l'independentisme

Un nou sondeig, aquest cop fet per TV3, mostra que una majoria de catalans, el **59.3%**, és partidari de l'autodeterminació de Catalunya, i de que s'hi celebri un referèndum oficial sobre la seva independència, mentre que un 35% s'hi oposa i un 5.6% no ho sap o no contesta. L'enquesta es va fer pública ahir al programa Banda Ampla de la cadena, que va tractar l'afer de les consultes sobiranistes amb el format del programa habitual, on hi van intervenir una dotzena de ciutadans amb les seves opinions (no sempre afortunades, segons aquest fil dels fòrums). L'enquesta també assenyalava que dels enquestats, un 39.3% votaria afirmativament a la pregunta independentista, mentre que un 47.8% preferiria el "No", i la resta no ho té clar. L'enquesta confirma la majoria autodeterminista que ja assenyalava la que va fer La Vanguardia fa alguns mesos, amb un percentatge similar de favorables a la independència. Els partidaris de la independència freguen així mateix el 40%, com al sondeig d'El Periódico de fa també alguns mesos.

Així mateix cal recordar que, com va demostrar el Cercle d'Estudis Sobiranistes (CES) d'Alfons López Tena, no cal assolir el 50% del suport del cens electoral per guanyar un referèndum d'autodeterminació, perquè l'abstenció juga a favor del Sí. L'Estatut del Principat aprovat el 2006 va comptar amb "només" 1.8 milions de vots. Sense anar més lluny, el suport que va rebre l'actual president de la Generalitat de Catalunya, José Montilla, a les darreres eleccions, va ser de poc més de 15% del cens total amb dret a vot.

El recent estudi de la UOC, que es dividia en dues parts, la primera preguntant directament als catalans, i la segona als espanyols, ja va mostrar que l'independentisme pot efectivament assolir el triomf en un referèndum d'autodeterminació, i indicava que del 100% d'enquestats, un 50.3% hi votaria a favor, el 17.8% en contra, un 24.6% s'abstindria, un 5.8% no ho sap i un 1.4% no contesta.

Aquestes dades, si ho traslladem a les urnes (i descartem per tant el 24.6% abstencionista) marcarien un enorme **66.8% de vots favorables** i un **23.6% de vots contraris** a la independència, amb 9.5% de vots indeterminats (que corresponen als que no saben o no contesten)

Independentista impacient

Em sembla una mica aprofitat prendre com a notícia els resultats de les enquestes del "Banda Ampla". Primer de tot, cal dir que aquestes enquestes no les fa TV3, sinó una empresa externa el nom de la qual va citar la mateixa Lúdia Heredia, ja que una

noia li va preguntar. Aquestes enquestes, no són massa representatives de tots els catalans, ja que l'enquesta es fa a 1.000 persones només. A part que també vota només l'audiència d'aquest programa. En aquest mateix sentit, vaig trobar una mica contradictori que, en la pregunta que diu si els catalans volen la independència, un 39,3% digui que sí, i quan després es pregunta si s'hauria de celebrar un referèndum oficial, el 59,3% digui que sí.

Per tant, en la meua opinió, no tenen gaire fiabilitat aquests resultats, com perquè a sobre després fem especulacions en base a això o "fer volar coloms" massa aviat. Per mi, l'important ara mateix és que les consultes siguin ben organitzades i pensades, prenent el temps que calgui, perquè no la podem espifiar, no hi ha temps per perdre. I encara és més important, tant com deia un participant en el debat d'ahir, donar informació i fer conèixer als indecisos els motius i els arguments pels quals és necessària la independència.

ReiDelMam

Hauries de saber que una mostra de 1.000 persones (aquesta és de 1.800) no és precisament una mostra petita, si es fa amb uns estudis que determinin que és força representatiu de la distribució social del país. Per fer enquestes fiables no cal que hi hagi 200.000 enquestats ... informa't sobre el tema i ho comprovaràs. I a més a més les dades coincideixen amb les que van publicar El Periódico o La Vanguardia fa mesos, dos diaris que no són precisament sospitosos de ser independentistes. Per tant possiblement l'enquesta sigui bastant ajustada a la realitat. Però com que estem acostumats a sentir que l'independentisme som quatre gats no ens acabem de creure el que diuen els estudis.

Torraina_infernal

Vas un xic perdut amb això. Fer una enquesta és una mica més complicat que no pas es pensa la gent. La gran demostració de què la gent no en té ni puta idea és quan diuen "a mi no m'ho han preguntat mai". Per fer una enquesta es pren una població i se n'agafa una mostra representativa tot emprant diferents variables per tal de simular la població real a través de la mostra.

Per exemple, si volguéssim fer una enquesta a Mataró primer haurien de conèixer Mataró i avaluar-lo mitjançant les variables: edat, home-dona, nivell econòmic, nivell cultural, llengua parlada a casa, etc. Un cop fet això la nostra mostra hauria de tenir uns % iguals a les diferents variables de la població. Per això les enquestes solen ser fiables perquè emulen la població real. No sé si m'he explicat be.

ReiDelMam

Perfectament. És el que he dit just abans que tu, si una enquesta està més o menys ben feta o és més o menys "fidel" a la realitat, no depèn de la quantitat de gent (no cal que siguin desenes de milers de persones). Cal que la mostra sigui representativa, i amb un miler de persones n'hi ha més que suficient.

Currito_de_la_Cruz

I aquestes xifres no crec pas que siguin molt diferents a Espanya. Conec molts votants del PSOE i PP de fora de Catalunya que també volen que es faci el referèndum oficial i estan convençuts que ens quedariem a Espanya.

torraina_infernal

Jo sóc incapaç d'entendre a què collons esperem???????????????? M'estic autodeterminitzant a sobre.

xavibo

Si aquestes enquestes son tant fiables com les que es van fer a la primera tanda de govern tripartit, on deien que en Pascual Maragall guanyaria per majoria absoluta i aplastant. Ens trobem en una situació poc definida. Jo soc catalanista i independentista, però si em truquen per telèfon com es va fer en el cas d'aquesta enquesta de TV3 i em fan les preguntes que van fer, jo també potser respondria que no soc independentista a una gent que sap el meu telèfon i el meu nom i cognoms. Però pel contrari anant a votar amb vot secret llavors soc clarament independentista i votaria per la independència de Catalunya.

Askatasun

Doncs a que esperem! Esperan que en Carretero aparegui....

Emulator

Cal seguir treballant, aquest 39'3% és senyal que les coses estan fent-se bé però que encara falta camí. Si ja partim d'entrada (sense consultes vinculants) de gairebé un 40%, quan la cosa vagi "de debò" els independentistes apareixeran pertot arreu.

Els feixistum foraster no pot prescindir de llegir el web del Lobby

Ahhhh! Quin guster dóna llegir correus com el que reproduïm a continuació i que hem rebut a la nostra bústia! Això no té preu! Des d'aquí volem animar tots els forasters i forasteres bavonsos que odien a mort els mallorquins a fer-nos arribar els seus vòmits pestilents en forma d'escriptexos. Endavant les atxes, doncs! Au venga, colonitzadors espanyols i feixistes forasters, amollau tota la verinada que dui en contra dels aborígens de Mallorca! No vos deixeu res dins els budells! Hala vénga! No us mossegueu la llengua!

Rebut per mail:

From: "cristina palmeririondo" **Me pareceis asquerosos, ni Mallorca independiente ni mierdas de estas, no teneis niputa idea del Colegio Madre Alberta, hablais por hablar, como siempre. Os guste o no pertenecemos a España y deberias estar orgulloso, NIÑO MELON; ARRIBA ESPAÑA Si no te gusta mi opinion te jodes a mi tampoco la tuya.**

Lobbyperlaindependencia.org

ENTREVISTA: Pedro Morón de la Fuente activista cultural i polític

“Veuria bé un 10% de ‘sí’ si votés tot el Baix Llobregat”

CONSULTES · “Si la gent participa és que els preocupa alguna cosa, la independència ha de ser un debat real i general” **RAR?** · “Sóc un català de Granada que creu en la independència” **FUTUR** · “Ha passat més en dos anys que en trenta”

Jordi Cortada

Pedro Morón divendres al seu domicili de Sant Boi

PERE VIRGILI

Va canviar Granada (1951) pel Raval als 10 anys. Va passar per Montjuïc i des del 1968 viu a Sant Boi. Periodista i activista cultural (revista *Nas de Barraca*) i polític, des de l'associació Els Altres Andalusos va demostrar que part de la immigració vol fer un salt. I ara poques plataformes independentistes no el tenen d'associat.

Salvant distàncies, si l'elecció de José Montilla va ser un salt sociològic, el seu cas és una mena de triple mortal...

Sempre he dit, i ho he escrit en el llibre *Montilla, de immigrant a president*, que jo estaria totalment d'acord que Montilla fos president de la Generalitat si pensés com Pedro Morón de la Fuente. És a dir, no puc concebre un president de la Generalitat afiliat a un partit nacionalista espanyol. Perquè el PSOE, com el PP, UPyD i Ciutadans, són partits netament espanyolistes, recalcitrants i prepotents. Ami em sembla perfecte que sigui president un cordovès, un granadí o un de Jaén, han passat 50 anys, però no amb aquesta ideologia.

¿Els immigrants dels seixanta o setanta, o els seus fills, estan preparats per ser independentistes?

No la majoria. Fins i tot la segona generació està encara contaminada. La immigració dels seixanta va anar a parar a barris perifèrics sense contacte amb la gent del poble. Sant Ildefons, el Gornal, Sant Cosme, Cinc Roses, Cooperativa... El carnisser parlava castellà, la perruquera també. Això ha fet molt difícil la integració. I, a més, la gent portava els gens incorporats, inculcats pel franquisme. Això encara impedeix que la gent estimi del tot Catalunya.

Què els pot fer moure, com vostè?

És la postura lògica. Lògica en algú que arriba aquí portat pels pares, sense res i passant gana de debò. I resulta que tens una oportunitat i prosperes. No cal arrossegar-se, però s'ha de ser agraït. I no és perquè les coses em van bé que sóc independentista. És la lò-

ica de la vida viscuda. De llegir mentides com que es prohibeix parlar castellà. De veure que s'enduen milers de milions per solidaritat obligada que no tornen, de veure a Andalusia que posen metro aquí i allà, autovies... Que estan millor allà que a Sant Boi, al cap i a la fi. Al Baix Llobregat hi havia ple d'indústries, fortes, i ara només n'hi ha de serveis. Això em va fer pensar molt i em vaig adonar del greuge que hi ha d'Espanya cap a Catalunya. I després el tracte. Mira l'estudi de la UOC, que el 80% dels espanyols estan d'acord amb el dret d'autodeterminació dels pobles, però només un 40% en el cas de Catalunya. I, al final, sóc un català de Granada que creu en la independència de Catalunya.

En aquest auge de l'independentisme hi ajuda que sigui un moviment ara ja transversal?

Sí. Jo milito en un partit i he actuat al marge del meu partit, col·laboro amb la societat civil, que és la que ens ha dut aquí.

Hi ha atomització.

Sí, i no m'agrada. Hi ha massa lluites intestines. A dins hi ha gent que juga al cop de colze. I és un moviment ciutadà, de gent sense ambició política, que pensem que Catalunya serà independent o no serà, però n'hi ha que no ho entenen així.

En aquestes consultes dona més valor al sí o a la participació?

A la participació. Fa temps que dic que cal anar al Baix Llobregat, al Barcelonès i al Vallès. No es tracta que tingui èxit o no, sinó que la gent comenci a pensar i debatre la independència de Catalunya. Que afrontin per què el Baix ha trigat trenta anys a veure un nou hospital, amb Bellvitge col·lapsat, per què la Junta d'Andalu-

sia regala 21.000 portàtils i aquí no en veiem cap, per què hem de pagar les colònies i a Extremadura són de franc, per què allà tenen un ordinador per cada dos alumnes i aquí cada set o vuit. Per què passa això? De ser un país avançat hem passat a endarrerit per la traveta espanyola.

Quin percentatge de sí sacrificaria per fer pujar la participació?

Jo apostaria per un 10 per cent de sí a canvi que votés tot el Baix Llobregat. Si la gent participa és perquè els preocupa alguna cosa. Que la independència sigui un debat real i general, que no és un pecat ser separatista.

És dels que creu que seran els fills de la immigració els que faran independent Catalunya...

Tampoc dependrà d'això. És una qüestió transversal. És cert que hi ha més López, més Morón, més Bienve Moya o Luis Cabrera, i que especialment al Baix Llobregat els socialistes ho volen amagar, però serà cosa de tothom. I tocarà esperar una mica perquè en realitat l'actual moviment independentista és molt jove. I és d'aquest moviment que n'ha de sortir el líder.

Pensa en algú?

No hi és encara. No hi ha cap polític que digui les coses pel seu nom. I si es refereix a Joan Laporta, m'agrada molt com pensa, però crec que voler entrar per la porta gran no és la manera. És la gent la que empeny al líder. Tot arribarà i jo ho veuré, tinc aquesta esperança. Perquè tot s'ha accelerat molt, en l'independentisme ha passat més en aquests dos anys que ens els anteriors trenta.

Perquè s'ha apartat de la política tradicional?

Sí. Els partits ja intenten ficar-s'hi, però serà com agafar aigua amb les mans, se'ls escolarà pels dits.

Hi ha qui diu que per apartar-se dels partits les consultes duen la llufa de la sabata i l'espardenyia.

És el que han de dir. Però ells, els partits, saben que la gent que hi estem al darrere no som així. Però si fins i tot la gent que havien col·locat a dins per controlar s'ha contaminat d'aquesta empena. Ens volen ridiculitzar, però aquest moviment surt de l'ànima de la gent, i contra això els partits polítics no hi poden. És molt profund.

Notícia publicada al diari AVUI, pàgina 6. Diumenge, 28 de febrer del 2010

Els alumnes andorrans hauran de superar una prova de català en acabar el Batxillerat

El govern andorrà modifica el Decret d'ordenament del sistema educatiu

Els alumnes d'Andorra que acabin el Batxillerat hauran de fer una prova específica de llengua catalana. Una de les modificacions del Decret d'ordenament del nivell de Batxillerat del sistema educatiu andorrà contempla aquesta modificació i estableix la prova oficial de Batxillerat andorrana, que serà corroborable amb la selectivitat espanyola i el seu sistema d'ingrés universitari. Amb la voluntat de potenciar el català, la ministra d'Educació i Cultura ha explicat que volen que “el català, com a llengua oficial del país, tingui una rellevància especial”.

D'aquesta manera, tots els estudiants hauran de superar obligatòriament un examen de català amb una part escrita i una part oral. Així queda eliminada l'avaluació de la llengua a través d'una altra matèria, com per exemple es feia fins ara, a través de la filosofia. El mateix criteri s'aplicarà a les altres llengües.

A més, amb la nova selectivitat andorrana s'introdueix el criteri d'op-tativitat. L'estudiant podrà escollir, com a mínim, un examen escrit per superar les proves d'anglès, francès o castellà i un altre d'oral. Pel que fa a la possibilitat de recuperació de l'examen, la nova prova de Batxillerat amplia les convocatòries i les opcions dels alumnes per tal de poder superar-la o millorar-la i hi haurà, a més de la convocatòria de maig, una segona convocatòria al setembre. En aquesta hi podran accedir els no aptes de la convocatòria ordinària, els candidats que vulguin millorar la seva nota o alumnes que no s'hagin volgut presentar prèviament.

La nova web de Joan Laporta rep 140.000 visites en sis hores

“Aquest lloc web és el punt de trobada de tots aquells que compartim el somni d’una nació catalana amb Estat propi”, anuncia el president del Barça

AVUI.cat

Barcelona L’allau de visites a la nova web política de Joan Laporta no ha estat només cosa dels primers minuts. Un cop s’han superat els problemes tècnics que l’han col·lapsat el primer quart d’hora, a causa del fet d’haver rebut 6.000 consultes per minut, la pàgina ha funcionat amb normalitat i en sis hores, entre les dotze del migdia i les sis de la tarda, s’hi han fet 140.000 consultes, segons l’equip responsable del projecte. La dada ha estat anunciada a la mateixa web a través de Twitter, i en el missatge es detalla que la mitjana ha estat d’unes 24.000 visites cada hora. La inauguració d’aquesta web a la xarxa ha estat precedida d’una gran expectació, ja que quan s’havia aca-

bat el moment de servir tots junts Catalunya”. D’aquesta manera, el president del FCBarcelona encapçala la recent estrenada web, www.laporta2010.cat, des d’on explicarà el seu ideari polític.

A Laporta, tal com diu el seu text de presentació, l’estrena del portal li suposa dos reptes. “En primer lloc, disposar d’un espai des d’on fer-vos partícips dels meus pensaments com a ciutadà de Catalunya i, en segon lloc, copsar també les vostres opinions i reflexions sobre el nostre país”, diu. L’encara president del Barça té la voluntat que aquest nou espai virtual no substitueixi el contacte personal amb aquells que creuen que “Catalunya necessita assolir la seva plenitud nacional al més aviat possible”. “Aquest, per tant, és un graó més per avançar en la construcció d’una Catalunya plena. En la construcció d’un Estat propi que només amb la decisió i fermesa de tots

els que ens estimem aquest país podrem fer possible”, continua Laporta. El president blaugrana diu que confia que aquest nou mitjà permetrà donar ressò a les aportacions dels que comparteixen el mateix ideari que ell i que la web “és un pas més per avançar i fer possible el model que necessitem per al nostre país”. Laporta també insta tots els que “estimen Catalunya” a trobar-se en aquest portal, on també s’utilitzaran les xarxes socials, com Face-

book i Twitter.

Laporta s’acomiada amb un “Visca Catalunya Lliure!” en la seva primera entrada a la web, on també hi ha penjat un vídeo de presentació d’uns 20 segons de durada.

També parlarà del Barça i de les eleccions del club

Altres continguts de la web fan referència al Barça, cosa que implica que no sigui absoluta la separació entre les seves dues facetes de la vida pública. “Ell vol fer una reflexió sobre el país, sobre la societat i també sobre el Barça, és clar que sí. Però parlarà més de qüestions socials i de valors que no pas del dia a dia esportiu”, al·lega el seu equip de comunicació. Més endavant, també farà comentaris sobre el procés electoral del club, en el qual ell s’ha posicionat a favor del candidat Alfons Godall, actual membre de la junta, i s’ha mantingut al marge de la de Jaume Ferrer, que també pertany a la seva directiva.

Reproduït de www.avui.cat

El vividor de la política, Grosske, ja ha aconseguit el que volia: col·locar la seva amiga a Cort

Ni Cadenes Humanes, ni denúncies de la corrupció, ni regeneració democràtica: tot plegat collonades per pendre el pèl a angelets bàmbols i gent crèdula a qui farien creure que la mare de déu nom Joana. Si Grosske realment estàs contra la corrupció hauria fet el que va fer ERC: dimitir i deixar la cadira que encalenteix precisament gràcies a un pacte amb UM.

El que no es pot fer és el que ha fet el barrut i fariseu, **Eberhard Grosske**, durant aquests últims anys: repicar i anar a la processó. És a dir, organitzar des de dins els despatxos de Cort manifestacions i sabotatges contra els seus -ara ja ex-socis de govern d’UM. O som o no som! Però bé, de Grosske ja es pot esperar qualsevol bestiesa, com ara la de promoure des de l’anonimat una mobilització contra un possible pacte UM-PP quan ell ha estat el primer que

ha fet tot quant estava a les seves mans per tirar UM en mans del PP.

Prest o tard, la veritat tanmateix -com la merda- acaba sempre surant. I avui s’ha sabut -vint-i-quatre hores abans de la cadena Humana- que el veritable objectiu de la farsa a la qual s’han sumat irresponsablement l’OCB, STEI, GOB... no és lluitar contra la corrupció sinó col·locar la amiga de Grosske, **Emylse Mas**, altre cop a les poltrones de Cort.

Segons la justícia colonial, vexar i humiliar per parlar català només mereix una multa de 70

El jutge condemna el policia acusat de vexar una dona pel català

L’agent haurà de pagar 70 euros de multa a una ciutadana d’origen peruà, després de ser declarat culpable d’una falta de coaccions

Jordi Panyella

El jutjat d’instrucció 16 de Barcelona ha condemnat un agent del Cos Nacional de Policia a pagar una multa de 70 euros a Rosario Palomino per haver-la sotmès a una falta de coaccions lleus. Palomino, originària del Perú, havia denunciat aquest agent i un company seu per uns incidents que van ocórrer la vigília del passat 11 de setembre a la comissaria de Pare Claret, on la dona assegura que va ser vexada per dirigir-se als agents en català.

La sentència no fa referència als retrets lingüístics que Rosario explica haver rebut dels agents –i que els testimonis que van declarar al judici van confirmar–, però sí que considera provat que un dels policies es va extralimitar en les seves funcions quan va retenir-la agafant-la pel braç, “en una situació que no requeria l’ús de cap força”, afirma el magistrat Jaime Conejo. L’altre agent, a qui la

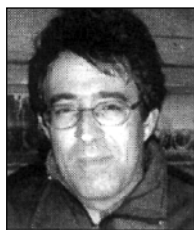

fiscalia no va acusar, ha quedat absolt.

La sentència sosté que l’incident entre el policia i Rosario va començar quan aquesta va fer ús del telèfon dins la comissaria i l’agent li va dir que no podia fer-ho i la va obligar a identificar-se. La dona va demanar per què ho havia de fer i aleshores “van intercanviar-se diverses expressions, cap d’elles ofensives o injurioses contra l’agent de l’autoritat”, subratlla la sentència.

El jutge no s’ha cregut la versió del policia, que va assegurar que Rosario es va mofar d’ell diverses i reiterades vegades. En valorar la sentència, Rosario va mostrar ahi la seva alegria pel que va definir com a “petita victòria”.

Reproduït de www.avui.cat

ANDREU SALOM I MIR

Cites de cinema

Som al desert”.

“M'informaren malament”.
(Claude Rains i Humphrey Bogart, a Casablanca)

Una cita, o citació, és un text, usualment breu, d'un autor que hom argumenta en suport d'una opinió o d'un escrit. Les cites més habituals són les literàries, però també n'hi ha d'altres de molt conegudes en l'àmbit cinematogràfic, per bé que sovint ambdós medis interactuen car són molts els films els guions dels quals es basen en novel·les. Les cites de cinema són, segurament, les més populars i les que han arribat a més gent en tots els continents (sobretot entre cinèfils i cinèfags), precisament per l'àmplia difusió internacional que té l'anomenat setè art.

La tria que hem efectuat és diversa i magmàtica, però el conjunt de pel·lícules evocades són ben significatives i representatives d'uns temps en què el cinema, vera màgia, esdevenia el centre vital d'unes generacions que es veien parcialment rescatades de les mancances de la vida. Heus - ne ací deu de sucoses:

“T'estaves embolicant amb el beneit del teu professor. Aquell idiota que ensenya aqueixa increïble bajanada de crisi contemporània de l'home occidental”.

“No en tens ni idea. Motius existencials de la literatura russa”.

“Quina és la diferència? Tot són masturbacions mentals”.

“Ah! A la fi arribam a un tema del que saps qualque cosa”.

“Escolta, no et fiquis amb la masturbació. És fer l'amor amb qualcú que estim” (Woody Allen i Diane Keaton, a Annie Hall)

“Què és, comandant Lawrence, el que tant l'atreu del desert?”

“Està net” (Arthur Kennedy i Peter O'Toole, a Lawrence d'Àrabia)

“Què és el que el va portar a Casablanca?”

“La meua salut, vaig venir a Casablanca a prendre les aigües”.

“Les aigües? Quines aigües?”

“A tot el món em passa el mateix. No em sap greu que els estrangers parlin un idioma estranger, però trob que haurien de parlar tots el mateix idioma estranger”. (Edward Andrews, a Avanti!)

“Ho he preparat tot perquè inverteixi dos-cents mil dòlars a l'Òpera de Nova York”.

“No ho entenc”.

“Que no ho entén?. Entrarà a l'alta societat. Aleshores es pot casar amb mi, i d'una puntada de peu la trauran de l'alta societat i només haurà perdut dos-cents mil dòlars”. (Grouxo Marx i Margaret Dumont, a Una nit a l'Òpera)

“Luca Brasi va posar una pistola contra el seu cap i el meu pare li assegurà que era el seu cervell o la seva firma el que acabaria sobre el contracte”. (Al Pacino, a El Padrí)

“Ajustau-vos les corretges, aquesta nit hi haurà tempesta”. (Bette Davis, a Tot sobre Eva)

“Ja trobaràs una altra dona”.

“I és clar que la trobaré, però el mal és que s'endugué el meu rifle i la meua egua. Mai no vaig voler vendre-la, l'estimava molt. Li donava bones fuetades i mai no es queixava”

“La teua dona?”

“No, la meua egua”. (George Bancroft, Antonio Morales i Thomas Mitchell, a La diligència)

“És clar que sóc responsable. Sóc vell. Polítics, edificis lletjos i prostitutes esdevenen honorables si duren el temps suficient”. (John Huston, a Chinatown)

Els espanyols acceptarien una eventual independència de Catalunya

Vilaweb filtra la segona part de l'estudi de la UOC, que es presenta divendres · Un 52% ho admetria si es decidís en un referèndum d'autodeterminació

Un 52% dels actuals ciutadans espanyols acceptaria la independència de Catalunya en cas que triomfés el “sí” en un referèndum d'autodeterminació. Ho assegura la segona part de la macroenquesta de la UOC sobre l'independentisme, que es presenta divendres i que avança avui Vilaweb, tot i que no publica cap referència ni vincle a l'estudi. Si la primera part feia referència als ciutadans del Principat, aquesta segona entrega està feta a partir de respostes de ciutadans d'arreu de l'Estat espanyol excepte d'aquest territori. A part del 52% d'acceptació de la independència, l'estudi mostra també que un 72% voldria que Catalunya i Espanya negociessin en cas de triomf independentista al referèndum, i un 40% assegura creure que Catalunya té dret a decidir el seu futur, mentre que un 53% creuen que no.

Així mateix un 64% considera que en cas de xoc entre una decisió democràtica (referèndum) i la legalitat vigent (per exemple, la Constitució espanyola), el que ha de prevaldre és el principi democràtic, per sobre de la llei actual.

Preguntats sobre el cas que es produís un triomf independentista en un referèn-

dum, en cas de fracàs de les negociacions entre Catalunya i Espanya per evitar la independència del Principat, un 71% creu que seria recomanable que els ciutadans del nou estat poguessin mantenir la nacionalitat espanyola. Un 62% a més a més no veuria malament la independència si es mantingués el dèficit fiscal actual. Un 58% creuen que si la UE reconegués Catalunya com a Estat seria més fàcil que s'acceptés a Espanya aquesta independència, mentre que un 57% suggereixen que el Principat mantingués un vincle relacionat amb la monarquia espanyola.

Un 56% acceptaria que Catalunya disposés d'un concert econòmic com el basc, però només un 32% acceptaria les seleccions catalanes oficials; un 29% més inversió estatal i un 27% que el català fos oficial a tot l'Estat.

L'enquesta és la segona part de l'estudi que vam publicar fa alguns mesos, dut a terme només al Principat. En aquell estudi, més d'un 66% d'habitants del Principat assegurava que votaria afirmativament a un referèndum d'autodeterminació. La mostra d'aquesta segona part voreja les 2.000 persones arreu de l'Estat espanyol i es va dur a terme el novembre de 2009.

La versió local del diari espanyol El Mundo acumulava notables pèrdues econòmiques els darrers exercicis

Dilluns va arribar als quioscs d'Eivissa i Formentera, per darrera vegada, el diari ‘El Mundo de Ibiza y Formentera’. Com a conseqüència de les elevades pèrdues econòmiques que arrossegava el rotatiu editat per Ibiza de Publicaciones, l'empresa s'ha vist obligada a deixar de publicar-lo. Un altre factor clau en el tancament ha estat la impossibilitat de renegociar a la baixa les condicions econòmiques de l'acord amb ‘El Mundo’ per a l'ús de la capçalera i dels continguts informatius: “No hem aguantat la crisi i, novament, el nou Govern d'Eivissa -el del socialista Xico Tarrés- no ha posat publicitat institucional”, expliquen des del rotatiu. Arran del tancament, cinc treballadors fixos i tres col·laboradors han quedat a l'atur. L'estiu de 2008 ja va tancar les portes la versió digital d' ‘El Mundo-El Dia de les Balears’, que ara apunta a l'apartat illenc de la plana d'El Mundo.

El mateix diari de paper ha perdut un notable volum de pàgines.

Recordem que l'any 2001 va néixer ‘El Mundo de Ibiza y Formentera’, coincidint amb els primers enfrontaments entre el sector turístic i els primers governs progressistes de les Pitiüses i les Balears, i des d'aleshores ha tancat tots els exercicis econòmics amb pèrdues a causa de l'escassa contractació publicitària i a les seves reduïdes vendes.

Llegeix i subscriu-te a
L'ESTEL
la revista dels empresaris
Tel. 971 85 85 80

Any 1664.

per Ricard Colom

2ª GUERRA ANGLO-HOLANDESA. L'ESCLAVATGE S'ESTÈN. REPRESSIÓ RELIGIOSA-MONÀRQUICA A LES ILLES BRITÀNIQUES. GRAN ANY DE LA PINTURA FLAMENCA.

8-1-1664: Mor l'apologista, teòleg i metafísic calvinista francès Moïse Amyraut, "Amyraldus"

20-1-1664: Mor Isaac Ambrosio

24-1-1664: Naix l'arquitecte i dramaturg anglès Sir John Vanbrugh (+ 1726).

2-1664: Els anglesos confisquen les possessions neerlandeses a la costa occidental d'Àfrica.

4-3-1664: Comença la 2ª Guerra Anglo-Holandesa.

3-1664: 1ª obra de George Etherege: "The Comical Revenge or Love in a Tub / La Venjança Còmica o L'amor en una bóta", al Inn Fields de Lincoln.

21-4-1664: Presenten una còpia de la Bíblia en Massachusetts al rei d'Anglaterra, Charles II. Els originals es troben a la Biblioteca Houghton.

4-1664: Un equip de rescat de bussos alemanys comencen a traure canons del vaixell de guerra Wasa, enfonsat en el seu viatge inaugural del 1628. 53 armes de foc en són rescatades durant l'any

"Dona pesant monedes", llenç de Pieter de Hooch, ca. 1664, Kaiser Friedrich Museum-Verein, Berlín).

1664: Els Cavallers Hospitalers ataquen Alger.

Naix el cardenal italià, Giulio Alberoni, futur regent d'Espanya.

Aliança entre França i Brandenburg.

Naix James Ogilvy, primer Senyor de Seafield, l'últim senyor Cancellier d'Escòcia, qui firma l'Acta d'Unió de 1707 la dissolució del Parlament d'Escòcia.

Mor el llegendari irlandès soldat reialista Daniel O'Neill.

El hetman cossac Ivan Vyhovs'kyi acaba executat pels polonesos després de les revoltes pagueses de cosacs i ucraïnians.

Naix el futur sultà otomà Mustafà II.

Guru Har Krishan mor, posant fi a la línia directa de successió sikh; Teg Bahadur el succeeix com a dirigent.

El senyor de la guerra maratta Shivaji captura i saqueja la ciutat de Surat, al Gujarat; assumeix el regnat de Surat i permet els comerciants francesos d'establir-hi una fàbrica.

"Dona llegint una carta", llenç de Pieter de Hooch, Museu de Belles Arts, Budapest.

Colònies, esclaus, economia, comerç:

Països Catalans:

Alguns paraires demanen poder fer filar lliurement al camp perquè a Barcelona no hi havia prou població per a treballar.

Es comença a proposar una readaptació de la indústria tèxtil catalana a les noves qualitats dels productes europeus, que a Catalunya competien amb els autòctons.

Inici de la recuperació agrària valenciana.

Imperi Hispànic: El transport de grans quantitats de plata és proporcionalment més costós. 10.000 pesos de plata de Sevilla a Madrid costen 1.000 pesos de transportar.

França:

Jean-Baptiste Colbert convenç el jove Louis XIV perquè dissolgui la "Compagnie des Isles" d'Amèrica i de comprar Guadalupe com a una possessió reial.

Jean-Baptiste Colbert convenç el jove Louis XIV d'establir una Reial Fàbrica de Tapissos a Beauvais. Fundació de la fàbrica de cervesa Kronenbourg, en Alsàcia, per Jeroni Hatt, qui obté el seu certificat de mestre cerveser i obre la Cerveseria "Canó" a la Plaça de Corbeau d'Estrasburg.

Colbert també pressiona Louis XIV per reduir la

noblesa, els quals considera paràsits que deturen l'economia francesa.

Fundació de la 1ª Companyia Francesa de comerç amb l'Índia. 1er aranzel o tarifa de Colbert.

La companyia francesa de l'Àfrica Occidental es fusiona amb la Companyia de les Índies Occidentals franceses.

Reial Companyia de Aventurers a l'Àfrica reorganitzat com la Reial Companyia de Aventurers de Comerç a l'Àfrica, amb la 1ª menció explícita de comerç d'esclaus a el document.

Pirates francesos, després d'haver expulsat els espanyols de Hispaniola, funden Fort-de-Paix, primer assentament francès d'Haití.

Anglaterra:

Els anglo-americans s'annexen des de Connecticut, Delaware la colònia holandesa de New Netherlands i canvien el nom de Nova Amsterdam pel de Nova York

El Fort Orange es rendeix a Gran Bretanya i canvia el nom per Albany

Unió de Connecticut i New Haven.

Maryland, de majoria catòlica, prohibeix el matrimoni interracial, i relega el poble negre a l'esclavitud de per vida, la primera colònia de fer-ho. Aquestes lleis són obligatòries per evitar que, com a Anglaterra, els esclaus puguin ser alliberats per certes condicions, com llur conversió al cristianisme. Posteriorment aprovaran lleis semblants a Nova York, Nova Jersey, les Carolines i Virgínia. La llei contra els matrimonis interracials sols és abolida a Maryland el 1967.

Charles II crea el territori de Maine pel seu germà James, duc de York.

Charles II ofereix el territori entre el riu Delaware i Nova Holanda al seu germà James. James subvenciona George Carteret i Lord Berkeley una carta per fundar-hi Nova Jersey.

Charles II ofereix un premi de deu xílins per tona per cada vaixell mercant estranger capturat.

Charles II crea el Regiment de l'Almirall, un destacament de l'Armada Reial, més tard anomenat els "Royal Marines" (Mariners reials).

Comerciants de la Companyia de les Índies Orientals angleses preparen a Charles II una mica de te xinès. Malgrat que ha estat mullat per aigua de la mar, s'hi complau, i l'empresa guanya una concessió que farà molts d'ells rics i que mourà molta feina en el futur.

L'esclavitud és introduïda pels britànics a l'illa caribènica de Montserrat i no hi queda abolida fins al 1834.

Holanda:

Masterdama (en català) o Amsterdam aprova la regulació per prohibir la venda d'"espinacs, cogombres i pastanagues, panotxes de blat de moro, raves, o d'altres fruites [vegetals] podrits, en mal estat, defectuosos..."

Els holandesos instauren llur control sobre Indrapura a Sumatra

Una flota holandesa no recupera Fort Zeelandia (prop de Tainan) dels xinesos, però se les arregla per capturar Amoy a Fukien.

Els suecs venen llurs colònies a la Costa d'Or a llurs tradicionals enemics holandesos.

Gent de São Paulo funden São Francisco do Sul

Societat: Samuel Pepys, escriptor anglès, com-

pra forquilles per a la seva llar, però la majoria d'anglesos i d'uropeus continuaran menjant amb els dits fins a principis del s. XVIII per tal que no els considerin decadents o, segons alguns clergues, uns sacrílegs. Durant segles un home que sortia a sopar portava la seva cullera a la butxaca i el ganivet penjat a la cintura, cada volta més els homes duran també una forquilla.

“Dona mantenint una balança” de Johannes Vermeer.

Religió: Aprovació de la 1^a “*Conventicle Act*” pel Parlament ultra anglès. Per aquesta llei prohibeixen qualsevol aplec de més de 5 persones no-anglicanes per a parlar de temes religiosos. També comencen a transportar quàquers a Maryland, New Jersey i a les Índies Occidentals.

Alguns pròcers de Lindheim, Alemanya, comencen a tractar d'executar persones tot acusant-les de bruixeria amb la finalitat d'apoderar-se'n dels béns.

El Papa Alexandre VII afig una condemna de la teoria copernicana: (Tots) “els llibres que afirmen que la terra es mou” són declarats anatema. També emet un decret condemnant els Jansenistes.

“Parella asseguda amb una dona parada en un jardí” tela de P. de Hooch.

Ciència:

El napolità Giovanni Alfonso Borelli (1608-1679) calcula l'òrbita d'un cometa i considera que és una paràbola (i no cap cercle, lipse ni la línia com hom esperava en diverses teories anteriors).

Publicació pòstuma de “*Le Monde*” de René

Descartes, intent de teoria física de l'univers, que havia dessistit de publicar a causa de l'agressiva hostilitat eclesial (i havia quedat a més incomplet). Al seu lloc havia escrit un tractat sobre ciència universal, publicat a Leyden el 1637 sota el títol de *Discurs del Mètode* («*Discours de la méthode pour bien conduire sa raison et chercher la vérité dans les sciences*»).

“*Traité de l'homme et de la formation de foetus / Tractat sobre l'home i la formació del fetus*”, de Descartes, obra impresa a títol pòstum, descriu els animals com a éssers purament mecànics, és a dir, no existeix una “força vital” que faci els animals diferents d'altres objectes materials.

Robert Hooke descobreix la “Gran Taca Vermella” (una tempesta extremadament persistent) a Júpiter i la utilitza per a determinar el període de rotació de Júpiter, que és, sorprenentment, menys de deu hores malgrat les grans mides de Júpiter.

Christiaan Huygens proposa que la longitud d'un pèndol amb un període d'un segon ha de ser la unitat estàndard de la longitud.

Música: La trompa francesa fa la seva primera aparició a les orquestres.

Oratorio de Nadal de Heinrich Schütz a Dresden.

Naix la compositora italiana Barbara Strozzi.

Naix la compositora francesa Elisabeth-Claude Jacquet de la Guerre.

Mor la compositora italiana Barbara Strozzi.

“Una colla de música en una sala” (tela), ca.1663-65. de Pieter de Hooch.

Belles Arts:

El monjo erudit suís Gabriel Bucelimis (1599-1681), a les notes al seu diari, diu que el miracle Rembrandt és “el miracle de la nostra època” (*Rimprant, nostrae aetatis miraculum*).

Naix la pintora holandesa Rachel Ruysch

Moren els pintors holandesos Adam Willaerts i Cornelis Bega.

Naix el gravador japonès Torii Kiyonubu.

Naix el pintor i escultor japonès Sonyu.

Quadros destacats:

1664: Rembrandt pinta “*Lucrècia*” (ara a la Galeria Nacional d'Art, Washington, DC).

Johannes Vermeer (ca. 1622-1665) pinta “*Dona mantenint una balança*” i “*Dona amb un llaiüt*”.

Jan Steen (1625-1679) pinta “*La festa de bateig*”, 1664 a la “*Wallace Collection*” de Londres.

Nicola Poussin pinta “*Apol·lo i Dafne*”.

Pieter de Hooch pinta: “*Dona llegint una carta*” (llenç), al Museu de Belles Arts, Budapest.

“*Dona pesant monedes*”, ca. 1664 (llenç, al Kaiser Friedrich Museum-Verein, Berlín).

“*Parella asseguda amb una dona parada en un jardí*” (tela), de P. de Hooch.

Frans Hals, un dels retratistes que més s'estilen, als 70 anys, pinta dos dels seus retrats grupals més destacats “*Els governants de l'asil de Haarlem*” i “*Les governantes de l'asil...*”, ca. 1664. A causa de la seva pobresa extrema, la ciutat d'Haarlem li assigna una petita paga.

1663-65: Llenç de P. de Hooch: “*Una parella amb músics en un saló*”.

Ca. 1663-65:

Pieter de Hooch (Rotterdam, 1629 - Amsterdam, 1684) pinta: Llenç “*Jugadors de cartes en un opulent interior*”, Louvre, París.

“*Feliç companyia*”.

“*Mare i del Nen amb criada i un nen*”.

“*Un oficial i una dona conversant, El Soldat de la Finestra*”.

“*Interior del Consell de l'Ajuntament d'Amsterdam, amb visitants*”.

“Lucrècia”, de Rembrandt (Galeria Nacional d'Art, Washington, DC).

Literatura:

Mor a l'Índia el poeta Bihari Lal Chaube (*1595).

Francisco Correa Netto, sagristà de la Catedral de Silves, escriptor de cartes eròtiques, escriu una tanda de cartes d'orientació homosexual.

Teatre:

La 2ª tanda de la 3ª edició d'obres de William Shakespeare és la 1ª que conté totes les obres que ara li atribuïm.

Molière i Jean-Baptiste Lully col·laboren en “*Le mariage forcé*” (*La boda forçada*) i “*La princesa*

d'*Elida*", hi obtenen algun èxit, però la sàtira religiosa "*Le Tartuffe*" de Molière és immediatament prohibida.

Probable naixement de William Mountfort (+1692), actor anglès i escriptor dramàtic.

Obres:

"*The Ladies Rival*", de John Dryden.

"*The Indian Queen*", de Dryden i Howard.

Davenant produeix "*The Rivals*", una adaptació de "*The Two Noble Kinsmen* / *Els dos nobles cavallers*"

Joost van den Vondel: "*Adam in Ballingschap* / *Adam a l'exili*".

Nous Drames:

Jean Racine estrena "*La Thébaïde*" (*Els tebens*).

Pierre Corneille: "*Othon*"

Roger Boyle, 1er Comte de Orrery: "*Henry V*".

Nous llibres:

Publicació de "*Scarronides*" de Charles Cotton.

Samuel Butler publica la 2ª part del seu poema èpic "*Hudibras*".

Publicació de la primera edició de "*Silva o el discurs sobre Arbres Forestals*", de John Evelyn.

Apareix la col·lecció de contes obscurs "*Contes et nouvelles*", de Jean de la Fontaine.

Llibres no de ficció:

"*Love's Kingdom, with a Discourse of the English Stage*", del dramaturg i poeta anglès Richard Flecknoe (ca. 1600-1678?).

Jeremy Taylor: "*Dissuasive from Popery*".

Izaak Walton: 3ª edició de "*The Compleat Angler*".

"*La festa de bateig*", 1664, de Jan Steen, "Wallace Collection" de Londres.

22-6-1664: Mor la poetessa anglesa Katherine Philips.

7-7-1664: Batalla de Castelo Rodrigo, on els portuguesos derroten els castellans.

16-7-1664: Mor Andreas Gryphius

21-7-1664: El pintor Christian Dusart (1618-1682) és nomenat tutor de Cornelia van Rijn. Son pare, Rembrandt, és descrit com "sà i estalvi", en ple ús de la seva ment, de la memòria i de la parla.

Naix el dramaturg anglès Matthew Prior.

1-8-1664: Raimondo Montecuculi, Jean de Coligny-Saligny, Wolfgang Julius von Hohenlohe, el Príncep Leopold de Baden i Georg Friedrich de

Waldeck comanden un exèrcit austríac reforçat amb contingents de diversos països europeus que s'enfronta als otomans invasors de Köprülü Fazıl Ahmed a St. Gotthard, al riu Raab, Hongria. Pau o Treva de Vasvár.

7-8-1664: "Mentre parlàvem, alguns policies van dur algunes pobres criatures enxampades en un aplec... Voldria, oh Déu, que s'hi aconformassin o que fossin més espavilats per tal que no els agafassin" (Samuel Pepys descriu la detenció de dissidents religiosos).

10-8-1664: Per la pau d'Eisenburg, l'emperador reconeix el domini tributari turc sobre Transsilvània i la possessió turca de la major part d'Hongria.

27-8-1664: Mor el pintor extremeñy Francisco de Zurbarán (*1598), amic de Velázquez, i representatiu artístic de la Contrareforma.

Primers-9-1664: Peter Stuyvesant havia alienat tant els colons neerlandesos de Nieu Amsterdam que es neguen a aixecar un dit per ajudar quan els anglesos vénen a envair-la; Stuyvesant es veu obligat a rendir-se a la sense disparar un sol tret. La pesta mata 24.000 a (la vella) Amsterdam, mentre que els anglesos estan prenent Nieuw Amsterdam.

8-9-1664: Nova Amsterdam és lliurada per Peter Stuyvesant als anglesos, que li canviaran més avant el nom per "New York".

Tardor-1664: La pesta s'estén a Brussel·les i per la major part de Flandes i se n'entra devers França.

6-11-1664: Samuel Pepys assisteix a "*Macbeth*", i opina que és una "molt bona obra".

9-11-1664: Henry Wharton.

12-1664: La pesta arriba ja a Londres. Els encarregats d'arreglar els cadàvers mantenen llurs pipes enceses en la creença -molt estesa- que el fum del tabac mata la causa de la plaga.

"*Les governantes de l'asil de Haarlem*", ca. 1664, de Frans Hals.

1664-1667: 2ª Guerra Anglo-Holandesa.

1664-1668: França intenta ocupar, sens èxit, l'illa de Montserrat, en poder dels britànics.

1664-1674: Al Principat, a l'estagnació o crisi comercial.

1664 a 1695-1696: Segons Josep Fontana, hi ha un canvi de direcció en el comerç: el comerç mediterrani havia disminuït a la meitat i el d'Orient a una quarta part, mentre que el de l'Atlàntic i el d'Amèrica havien augmentat del 8 al 29 % i del 5 al 21 % respectivament. D'entre els productes colonials tenen preferència el tabac del Brasil i el sucre, però encara els teixits representen un 30 o 40 % del total de les importacions, amb una disminució de la seda procedent de València i un augment de la llana i sobretot del cotó, per la nova entrada de teles pintades o estampades. Els productes colonials arriben via Lisboa-Alacantí, des del 1692, via Dénia o València. Les exportacions són predominantment agrícoles:

aiguardent, vi, fruita seca.

"*Els governants de l'asil de Haarlem*", ca. 1664, de Frans Hals.

Inici del càntic en el temple

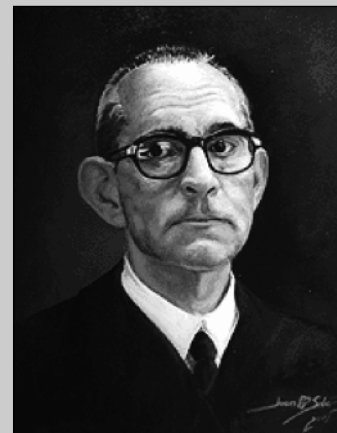
A Salvador Espriu (en el 25è aniversari de la seva absència).

Inici de càntic en el temple

Ara digueu : " La ginesta floreix, arreu als camps hi ha vermell de roselles. Amb nova falç comencem a segar el blat madur i, amb ell, les males herbes." Ah, joves llavis desclosos després de la foscor, si sabíeu com l'alba ens ha trigat, com és llarg d'esperar un alçament de llum en la tenebra! Però hem viscut per salvar-vos els mots, per retornar-vos el nom de cada cosa, perquè seguíssiu el recte camí d'accés al ple domini de la terra. Varem mirar ben al lluny del desert, davallàvem al fons del nostre somni. Cisternes seques esdevenen cims pujats per esglaons de lentes hores. Ara digueu: "Nosaltres escoltem les veus del vent per l'alta mar d'espigues." Ara digueu: ens mantindrem fidels per sempre més al servei d'aquest poble"

Seguint els teus passos, Salvador, **per salvar els mots** a hores d'ara el nostre poble demana (amb la recollida de 400.000 signatures) una televisió catalana sense fronteres; **per salvar els mots** exigeix que la nostra llengua sigui present al cinema, la justícia i el parlament europeu; i per aconseguir **el ple domini de la terra** 400 poblacions ja s'aixequen votant en consulta popular per la independència. **Una nova falç**, un nou moviment, farà possible un definitiu **alçament de llum en la tenebra**.

Enviat per **Penyagolosa**

La del nacionalisme i la figura de Maragall

Escrivia Maragall tot posant trets del seu ideari en l'art de ladescripció literària com la nau de la llibertat i la dignitat sap anar amb vent segur de la platja a l'horitzó, allà on s'hi amunteguen totes les esperances del poble.

“Aquí em teniu aquesta tarda, tot sol a la vorera de la mar. Soc la natura que es sent a si mateixa. Veig les ones venir i trencar se en la platja plena de sol. L'interminable moviment de la seva immensitat fascina els meus ulls, i el ritme del seu soroll bressa el meu sentit, l'oratjol acarona el meu front i agita els meus cabells, i l'olor marí que porta em fa aspirar-la amb delectança. Sento un pacífic benestar, com un èxtasi. No res penso. De sobte, Déu es mou dins la meua ànima i començo a pensar en la meravella que tot això hagi estat creat: el sentiment d'un Creador m'inunda, el meu cor es mou més vivament, algo els meus ulls al cel, i la semença de la pregària brosta en la meua ànima. Es el meu moment religiós.”

La cosa pot tenir la seva importància. Anam a la natura, en aquest cas a la platja, per altra banda tan destrossada per la mà de l'home i som incapaços de veure-hi el que realment és i significa. Hem convertit la natura en quelcom utilitari, en un producte de compra-venda.

“Una barca de pescadors surt a la mar, es gronxa entre les ones, aixeca la vela que s'infla al vent i du la barca i la gent; i comença a interessar-me la disposició de la barca que la permet surar, sento la força de la vela que la porta, i l'art del timoner que la dirigeix. Però la barca s'allunya amb els seus homes, i ja són ells, els pobres pescadors, la seva vida atzarosa, el seu eventual guany. La barca és ja un punt a l'horitzó, ja no la veig; m'aixeco i me'n vaig meditant sobre la sort dels homes. Es el meu moment jurídic, polític, sociològic. Però entre aquests moments n'ha hagut algun, potser, que el mar i la terra i el cel m'interessaren només com a forma: el cel per esser gran, blau i clar, la mar per la seva remor, moviment i lluentor, els homes per la seva figura, la barca pel seu moviment de vaivé entre les dues immensitats...”

Si el lirisme és sensibilitat, la bella idea de pàtria, en el sentit més propi i matern, és sentiment. I els sentiments mai no es poden imposar quan no són propis, quan pertanyen a altri, quan formen part d'un ideari extern. La llengua és sentiment, la família també ho és i el país, quan no es desvia de la pròpia identitat.

Per a Maragall el regeneracionisme en debat d'una nova Catalunya, sempre present en els seus articles i assajos del “Diario de Barcelona” exerciria una forta influència en la vida política i intel·lectual del Principat, com no podia ser d'altra manera.

per **Miquel Ferrà i Martorell**

Els joves d'ERC i PSM donen una lliçó als seus partits i s'uneixen en una plataforma independentista

Consultes independentistes
Última actualització Dijous, 25 de febrer. Vuit entitats juvenils creen la plataforma Jove Decideix per promoure un ‘sí mas-siu’ del jovent a les consultes

Les JERC, la JNC, els Joves d'Esquerra Nacionalista-PSM, l'Espai Jove de la Intersindical-CSC, Estudiants en Acció, la FNEC, Dona-Joves Nacionalistes per la Igualtat i L'Armari-Joves per l'Alliberament Sexual

Vuit entitats i formacions polítiques juvenils del país han constituït avui la plataforma Jove Decideix amb l'ànim de ‘sumar esforços i mobilitzar els joves a favor del Sí a les consultes de diumenge’, en paraules del portaveu nacional de les JERC, Gerard Coca. El president de la JNC, Gerard Figueras, també ha explicat que, més enllà d'aquest 28F, Jove Decideix ‘és i serà un espai transversal perquè els joves siguin encara més actius en els futurs processos que hi vagi havent’. Els vuit promotors han fet una crida a la resta d'entitats i formacions polítiques

juvenils perquè se sumin al projecte.

Entre les entitats promotores, hi ha les joventuts d'ERC, CDC i el PSM mallorquí, els sindicats estudiantils Estudiants en Acció i FNEC, així com els col·lectius Dona-Joves Nacionalistes per la Igualtat i L'Armari-Col·lectiu de Joves per l'Alliberament Sexual.

Figueras, que creu que ‘els joves no podem restar indiferents a les consultes’, ha explicat que les vuit promotores van decidir de posar en marxa la plataforma de manera embrionària, amb el compromís d'arribar a d'altres sindicats estudiantils i formacions polítiques juvenils en els propers dies. També ha demanat la implicació de les entitats juvenils de caràcter local i comarcal, així com de joves a títol individual.

El CNJC hi dóna suport
Jove Decideix ha comptat amb l'apadrinament de la presidenta del Consell Nacional de la Joventut de Catalunya (CNJC), Agnès Rossinyol, que ha precisat que l'organisme que presideix desitja una important participació del jovent en les consultes, ja sigui a favor o a la contra, de la mateixa manera que també ho desitja en tots els altres processos electorals que se celebren. El CNJC ja va animar els joves a votar el 13D.

Reproduït de www.directe.cat

La Llei espanyola sobre l'avortament tira endavant

Passa el darrer tràmit parlamentari al Senat espanyol, on s'han desestimat els vetos de PP, UPN i Unió

La Llei de l'avortament ja ha estat votada i aprovada pel Senat espanyol. Dels 262 vots que hi havia en joc, 132 van aprovar la norma que dóna “més garanties de qualitat i seguretat a les dones” que decideixin avortar, en paraules de la ministra espanyola d'Igualtat, Bibiana Aído, i la de Sanitat, Trinidad Jiménez. Tal com la llei va sortir del Congrés espanyol dels Diputats, ahir es va aprovar i aquesta mateixa setmana sortirà al Butlletí Oficial de l'Estat [espanyol] (BOE) perquè no haurà de tornar al Congrés i es començarà a aplicar d'aquí quatre mesos. És evident, doncs, que no van servir de res els tres vetos del PP, UPN i Unió i les 88 esmenes parcials que van presentar perquè els senadors del PSOE, Entesa, PNV, BNG, tres membres de CiU, dos independentistes, un de PSM i un de Coalició Canària, en total, 132 senadors, hi van votar a favor. En contra, 126 vots: PP, UPN, PAR, tres parlamentaris de CiU i un represen-

tant de Coalició Canària i només una abstenció de CiU.

Així doncs, a finals de juny l'avortament estarà despenalitzat fins les 14 setmanes de gestació i a partir d'aleshores, i fins les 22 setmanes, les dones podran interrompre el seu embaràs per problemes greus de salut, física i psíquica, de la gestant o del fetus. En el cas de les noies de 16 i 17 anys, aquestes hauran d'in-

formar els seus pares a pesar que seran elles les que prendran la decisió final. Però la feina no acaba aquí perquè abans que la llei entri en vigor, Sanitat haurà d'acordar amb els diferents territoris elaborar el document que els metges hauran de donar a les dones que vagin a avortar on se'ls detallin les possibles complicacions de la interrupció de l'embaràs i se'ls informi de les alternatives en cas que canviïn de parer.

Poesia

Ses religions del món

CLIMENT GARAU I SALVÀ

Quins beneficis han dat
Ses religions al món?
Los deman a on ells són
Aquells tan bons resultats.
Molts misteris han creats,
Tots ells són una mentida,
Cada un d'ells se inclina
Tenir tothom retgirats.

Un temps tenien fermats,
Ses gents de ses poblacions,
Amb uns alarmants sermons
Que duïen ben estudiats
Estaven ben preparats
Per a sa gent fer los por:
"Si no feis lo que dic jo,
A l'infern tots ben cremats".

La gent no sabia lletra,
Ni escriure ni llegir,
S'havien de consumir
Cavant amb una xapeta.
Fent neta sa voreta,
D'aquell tan gran sementer,
Cuidaven es garrover,
Dinaven de pa amb fonteta.

Als reis i als governants,
Devíem submissió
Teníem l'obligació
A ells besar-los ses mans.
Sos poders eren tan grans
Que tot ho dirigirien,
De tot ordre es cuidarien
Eren els grans capitans.

En aquell temps va s'usar,
Que sa gent de casa rica,
S'hereu el major seria,
El segon fou capellà.
Així se va combinar
Sa religió cristiana,
A tothom se controlava
Pobre d'aquell que es queixà.

Tenien molta autoritat,
Lo que volien, tenien,
Dins els poble ells ferien
Esglésies amb dignitat

Amb uns sants vells adornat,
Quan se missa se va dir,
Sa copa d'or se va omplir
De vi d'aquell escarxat.

Ningú podia fugir,
De ses regles senyalades,
Ses gents totes controlades,
Seguint el mateix camí.
Aquell que s'hi atreví
A fer qualche creació,
A n'és torn ells van dur-lo,
Engrunat fins a morir.

El món no tenia preu,
Ja que per tot controlaven,
A un savi condemnaren
Era de nom Galileu.
Li posarem molt poc preu,
A s'invent que ell va fer,
Se distància escursà be,
Se pot dir de soca rel.

Amb sa ullera fitxat,
Va perdre sa posició,
Va treure sa conclusió
Sa terra havia voltat.
Això fou anunciat,
A sa gent que comandava,
A ell fort se castigava
Per haver dit sa veritat.

Així s'ordre avançava,
Sense cap passa avançar,
Menjar poc i treballar,
Sa vida se gent passava,
A la gent lloc no donava
Fer màquina per no patir,
A la terra el qui patí,
En morir al cel pujava.

Tenguem fe en el que veim,
En lo que puguem tocar,
Que ho puguem examinar
Tan si és negre com vermell.
Això és un bon consell,
Per tenir vida tranquil·la,
Si és que ella mos perilla,
Cerquem noltros es remei.

Els pobles no poden suïcidar-se

El govern Zapatero se troba agafat entre dues aigües. Per una banda, ha presentat davant la Comissió Europea el "Pla d'Estabilitat 2010-2013", en el que inclouen els retalls de pensions i els retalls de personal i d'inversions en els serveis públics. Ja no podrà parlar de "*mantenir la despesa social*" a la vegada que dona mils de milions de fons públics als banquers. Els especuladors, en ajuda dels quals s'han bolcat, no n'hi perdonen ni una, li exigeixen un salt endavant. El pla d'ajustament causaria la destrucció econòmica i social d'alcans incalculable. En Zapatero envia al secretari d'Estat d'Economia, José Manuel Campa, a explicar aquest pla a la City, al Financial Times, a la Borsa de París i a Wall Street.

Però al mateix temps, en Zapatero envesteix en un seminari laborista de Londres contra els mercats financers i els "organismes internacionals", que "*se pronuncien sovint sobre la solvència dels països*", demanant-los que reflexionin i recordin que "els dèficits públics" són la conseqüència de "*les tesis sobre el sistema financer dels mateixos que avui exigeixen a tots els governs reduir el dèficit (...)**Vaja paradoxa i vaja contradicció*".

En Zapatero -com en Papandreu a Grècia i Browun a la Gran Bretanya- va dient als treballadors que l'han elegit que imposa un pla d'ajustament obligat pels mercats, i que ho hem d'acceptar, perquè si no vendrà la dreta i serà pitjor. Repetint el mateix argument, dirigents polítics i sindicals diuen que les organitzacions s'han d'empassar aquestes mesures, deixar-les passar, fins i tot col·laborar en imposar als treballadors renúncies en els seus drets.

Però les famílies treballadores no poden acceptar aquesta misèria, la població treballadora no pot acceptar la seva destrucció, els pobles no poden suïcidar-se. I les organitzacions que vulguin seguir parlant en nom dels treballadors i dels pobles tam-

poc han d'acceptar.

Potser hi ha un altre camí? És clar que sí, tot depèn de la relació de forces. Les organitzacions poden posar en peu tota la força de les masses treballadores, mobilitzar la profunda indignació social per imposar les solucions econòmiques, socials i polítiques que permeten defensar la producció, les condicions de vida. I els amos del món hauran d'empassar-s'ho, com quan la mobilització de milions permeté que Zapatero dugués les tropes de l'Iraq.

Contra el dictat de les multinacionals -transmès per la unió Europea-, les organitzacions han d'exigir un pla d'emergència, de creació d'ocupació, d'actuació contra la ERE i els acomiadaments.

Tots els portaveus del capital exigeixen a les nostres organitzacions que s'uneixin amb el Govern i la patronal per col·laborar en aquests plans. No ho fan per gust. Saben que és molt difícil imposar els seus plans de misèria als treballadors si les organitzacions obreres organitzen la resistència fins el final. Per això la resistència a les propostes del "pacte d'Estat" que venen des del Palau de la Zarzuela.

Tots parlen d'unitat. Però pels treballadors la unitat és la defensa del règim de pensions, aturar els acomiadaments, defensar els serveis públics, l'exigència d'ocupació, la defensa de totes les conquestes socials i democràtiques que permeten la fraternitat entre els pobles, la retirada, en suma, del pla d'Estabilitat que el govern ha proposat a la Comissió de Brussel·les. Si les organitzacions obreres avancen per aquest camí, mobilitzarien energies gegantines, derrotarien al capital.

La unitat comença per rebutjar la política criminal dels especuladors, del gran capital, les seves institucions i els seus representants polítics.

Pere Felip i Buades

El govern PSOE-BLOC tapa de subvencions la CAEB i els sindicats espanyolistes i forasters

Relació de subvencions atorgades pel govern PSOE/BLOC corresponents a l'últim trimestre de 2009 publicades al BOIB 13 (2010):

CAEB: 3.296.059
UGT: 1.712.460
CCOO: 1.271.448
USO: 365.326
PIME: 799.184
STEI: 158.590

Definitivament, els dirigents de

l'STEI no només han perdut els papers fent seguidisme irresponsable dels espanyolistes del PSOE

P E T I T S A N U N C I S

AUTOMOBILS

TALLERS TORRENTS. Mecànica, neumàtics, aire condicionat. Adrià Ferran, 29. Ciutat. 971 420 518

EVOLUTIONCARS. Tintat de llunes, retolació gràfica, retolació adhesiva, rètols, logos i marques. Homologats per I.T.V. Eusebi Estada, 117 So n'Oliva. Ciutat. 971 750 912

MECÀNIC LLUÍS. Lluís Martí, 99 Ciutat. 971 245 977

AUTOTÈCNICA MENORCA. Cotxes sense carnet marca AIXAM a 8.000 euróns. Menorca, 24 Manacor, 971 551 302

TALLER COLAU MOTORS. Manteniment, reparacions, pneumàtics, ITV. Valdívia, 2 Manacor. 971 553 850

MOTOR SPORT. Venta i reparació de motos usades i noves. Joan Miró, 14 Manacor. 638 561 825

GROC AUTOESCOLES. Avda. Jaume III, 25 Santa Maria. C/. des Menestrals, 21 Sineu. Sor Francina Cirer, 20 Binissalem. www.autoescoles-groc.com 609 641 816

TALLER LLUC RADO. Reparació general de l'automòbil. Plató, 17 Son Ferriol. 971 426 681

TALLERS D'ASIVAL. Mecànica, electricitat, xapa i pintura. Revisió ITV. D'Asival, 5 Polígon Can Valero. tallersdasival@telefonica.net

971 759 568

CARROCERIES. Construcció i reparació. Venta i reparació de grues hidràuliques. Ollers, 3 Polígon de Marratxí. 971 604 162

MALLORCALIMPIA. Servei de grua. Reciclatge de tot tipus de vehicles de desfeta, tramitació de baixes i retirada. Valoració màxima en sinistres de menys de 5 anys. mallorcalimpia@hotmail.es 971 101 313

AGENT FIAT. Venta i reparació. Rafel Albertí, 153 Inca. 971 505 979

TALLER FIOL. Manteniment del vehicle. Suspensió, direcció. Frens ITV. Polígon de son Llaut (Santa Maria). Tel. 609 606 497

BORSA
IMMOBILIÀRIA

Venc duplets adossat a Galatzó (Santa Ponça). 650 787 256

XALET a Los Damunt d'Alaró, venc per 749.000 euróns. Solar de 1.700 m². garaix i piscina. 661 427 008

NOU PIS.COM. Lloguer i venta de pisos. Plaça de Sant Jaume, 13 Manacor. 971 555 567

IMMOBILIÀRIA MALLORCA. Beate Pregler. Palma, 17 Sant Joan www.pregler-immobilien.de. Tel. 667 078 450

ES VEDRÀ. Assessors immobiliaris. So n'Oliva, 8. Ciutat. 971 753 082 www.esvedrainmobiliaria.com

CONSULTING BALEAR IMMOBILIARI. Eusebi Estada, 113 A. 971 907 313

ASSESSORIA IMMOBILIÀRIA. Administració de finques, venta i lloguers de vivendes i locals Lepanto, cantonada Provença, 18-1. Manacor 655 810 921

TOMIR. Gestió immobiliària. Plaça Major, 18 Campanet. 971 509 158 www.buscocasa.com. tomir.es

NETEGES NORD. Cases (particulars i arrendaments...) Comunitats de veïns. Oficines i comerços. Finals d'obres. Manteniments. Mòbil 625 434 088 electrocorreu netegenord@hotmail.com Pollença

INFOCASACOLOM.COM. La seva immobiliària a Portocolom.

TERRA VIVA IMMOBILIÀRIA. Lloguer de cases a fora vila amb piscina a Mallorca i a Menorca. Si vols llogar per setmanes visita'ns al www.terraviva-mallorca.com carrer Major, 36 Alcúdia Tel. 971 546 426

IMMOBILIÀRIA ARBONA Construccions i promocions immobiliàries. Carrer de la Lluna, 92 Sóller Tel. 629 478 226 inmobiarbona.com.

IMMOBILIÀRIA MUNAR. Promotora, compra-venta i lloguer ed'immobles, terrenys i locals comercials. Finançam la seva compra al 100% www.grupjm.es Duc de Rubí, 5 local, 3 Son Ferriol. 971 427 472

Penya, 11 Ciutat. 971 919 980

BALESA. Garroves (i també triturades), ametlles i altres fruits secs, pinsos, cereals i farratges. Productes agrícoles. Carretera d'Alcúdia km. 13'800 Sta. Maria del Camí www.balesa.es 971 621 504

BOTIGAD'INFORMÀTICA UPI. Venta d'ordinadors i reparació a domicili. La Rambla, 44 B Campos. Tel. 971 650 155 jtoniandrover@gmail.com

PCBOX. Informàtica, servei tècnic, internet, jocs. Ronda des Port, 22. Manacor. www.pcbbox.com 971 843 899

BOTIGA MONTANA. Articles de regal, manualitats, bosses fetes de texans, bisuteria dels anys 40 i actual, adobs de bisuteria... Carrer de sa Mar, 69 Tel. 971 631 563 Sóller

NO ÉS PECAT. Botiga eròtica. Avinguda Salvador Joan, 86 baixos. Tel. 971 559 268 Manacor. manacor@noespecado.com

PASTISSERIA FRAU. Pamallorquí forn de llenya, ensaïmades i pastissos. Sa Lluna, 7. Sóller

LLIBRERIA BOLIC. Educació i vida saludable. Tot tipus de llibres. Gran stock de conte infantil, educació, autoconèixement, teràpies alternatives. També trobaràs objectes de feng shui, de ioga, minerals, oracles i un gran assortiment en encens, ensensors, música per a infants, per meditar, ètnica, dansa del ventre, documentals, pel·lícules... Col·legi, 5 Capdepera. 971 564 434

CIÈNCIES OCULTES

CARTOMÀNCIA. Respostes clares i encertades. Manacor. 666 683 774

ASTROLOGIA, naturologia, tarot, numerologia, vidència, interpretació de somnis, paraciència. Einès Ojeda. Consultes a Manacor, Ciutat i Menorca. 651 072 677

TAROT, DESEMBRUIXAMENTS. Problemes de parella, protecció de males influències, desavenències familiars. Consultes amb hora prèvia. 971 299 719 607 716 683 Francesc

ASTRÒLEG: Eliseu Gallardo. Lectures particulars, classes particulars i grups, cita prèvia. Andrea Doria, 5 a sobreàtic. Ciutat. Gran Via 688-2-2 cantonada Girona de Barcelona. 696 840 643 www.Astroanamnesis.es

TAROT MIQUEL Treballs ocults, embruixaments i desembruixaments, protecció personal i negocis, expert en unió i tornada de la parella, protecció enemics. La voluntat. 971 293 967 610 213 002

CONSTRUCCIÓ I
ELECTRICITAT

TMREFORMES. Falsos sòtils, trespols tècnics, alumini. 609 073 472- 871 938 706

SISTEMES ELÈCTRICS. Simó Riera. Instal·lacions elèctriques i sanitàries. Carrer del Paradís, 59 Inca. 639 026 701

AIRE CONDICIONAT Robert i Sebastià. Alber, 3-K Son Verí Nou. 606 948 889

EUROWOOD. Parquet flotant de fusta natural. Jordi Sureda, 64. Manacor. www.eurowoodmallorquinadeparquets.com 620 658 924

JARDINERIA ES CARRITXÓ. Quinta Volta, 146. Es Carritxó. 619 408 608

CONSTRUCCIONS B&O. Construccions i reformes. Carrer Torrent, 9 s' Arenal. 608 583 305

BANYERES. A mida sense obra. Clima Hotel. Licorers, 169. Polígon Marratxí. 971 604 284

CALABUCH. Fontaneria, picapedrers, pintura, electricitat, ferreria, cristalleria, alumini i PVC. Llorenç Riber, 2 Ciutat. 871 962 760

XISCO MUNNÉ. Taller de torn i fressa, ajustador, realització de prototips, reparació i construcció de maquinària, fabricació de pinyols i rodes dentades, treballs artístics, elements de decoració. Isidor Antilló, 51 Ciutat. 971 278 822

BCLIMA Aire condicionat. Baix des Cos, 25, Manacor. bclima@hotmail.com 971 551 622

CRISTALLERIA DIAMANT. Murals de mirall, instal·lacions

ANUNCIAU-VOS A L'ESTEL

(les empreses 25 cèntims la paraula)

Nom DNI

Cognoms Tel.

ATENCIÓ

- Escriviu un sol anunci per cupó
- Usau lletres majúscules
- Escriviu dins el requadre el text

Ompliu aquest cupó i enviau-lo a:

L'ESTEL. Carrer Bellavista, 44. 07240 Sant Joan (Mallorca)

BOTIGUES I
MAGATZEMS

INFORMÀTICA MAGALUF. Venta i reparació d'ordinadors. Components, consumibles i perifèrics. Notari Alemany, 2 local, 5. 657 668 293

PLANTES I FLORS. Can Pel·liseta. Plaça, 28 Campos. 971 650 317

NORMA CÒMICS. Còmic americà, europeu, independent, llibres d'il·lustracions, disseny gràfic, narrativa fantàstica, posters... Pere d'Alcàntara

comercials, tancament d'alumini, cristall aïllant de seguretat, gravats i bisellats. Bartomeu Calatayut, 5 Son Cladera. 659 682 492

POLIMENTS I VITRIFICATS SASTRE. General Weiler, 29 Inca. 971 503 936

DECOMAR. Envernissats, lacats i pintats. Can Valero, 30 local 13. 629 905 185

PEP MASCARÓ. Reformes d'obra, fontaneria, electricitat, ferro... Can Mete, 6 Pòrtol. 971 797 155

CONSTRUCCIONS SERRA-GARAU. Garriga, 29 Pòrtol. 695 161 139 - 37

REFORMES EN GENERAL. Fontaneria, electricitat, pintura. Instal·lador autoritzat. Urgències 24 hores. www.By-pass.es,kz 654 036 929

BARCELÓ. Muntatges i reparacions elèctriques. Consultoria laboral i fiscal. Nuno Sanç, 23 Manacor. 637 372 306

INSTAL·LACIONS ELÈCTRIQUES, antenes satèl·lit, TDT, telefonia, centraletes digitals. TELMA Naus Poima, passatge A Local 25 Can Valero 971 760 400

HIPERMADERAS. Portes, finestres, persianes, trespols, llistons, gelosies, tarimes, cuines, pèrgoles ... i més. Fusters, 36 Polígon de Manacor. www.HIPERMADERAS.COM 971 555 182

CONSTRUCCIONS I REFORMES. Antoni Fernández. Cabana, 47-3-D. Pont D'Inca. 609 844 438

BANYERES A MIDA. Per un perfecte acabament en la deteriorada, fabricada en vidre acrílic. Fàcil instal·lació sense obres. Licorers, 169-170. Polígon de Marratxí. infi@hotel-canariassl.com. 971 604 284

MARGERS. Feim tot tipus de feina amb pedra. A la seca o amb pasta. 666 130 369

INSTAL·LACIONS I MAN-

TENIMENT J. SOLER. Calefacció, aire condicionat, termos, canvis de canonades, pintura, picapedrers, reparacions i obres, electricitat, grup pressió instal·lació i piscines. 617321015

ENRAJOLATS I ALICATATS Professionals en construcció. Banyes, cuines, trespols de porcellana etc. 671 446 876 652 187 721

XESCMARTI. Paviment continu decoratiu. Paviment impresos, Cantó decoratiu, Enrajolats. Trespols. Sant Joan, 2 Sóller. 646 037 667 xescmarti.com

ECOELÈCTRICA. Electricitat en general. Energia solar. Cobertes fotovoltàiques. Instal·lador autoritzat. Manuel 646 825 308

PINTURES I LACATS. Biel Tugores. Pintura rústica, esponjats, estucats, façanes... Lluç, 180 Inca. 971 515 588

SERVEIS SANITARIS EU MOLL. Instal·lacions sanitàries, calefacció i piscines. Vicenç Buades, 40 Tel 971 865 061

CONSTRUCCIONS TOMEU RIBES. Constructors i margers. Sant Josep, 66 Vilafranca. Tel. 670 027 726

BALEAR DE MANTENIMENT I AUTOMATISMES. Automatitzi la porta. Basculant, enrrollable, corredora, batent. Venta, instal·lació i reparació. Contacte: 622 210 069 bma.amm@gmail.com

CONSTRUCCIONS JAUME I ROSSELLÓ. Doctor Fleming, 34 A Mòbil 607 858 666 jaumeirossello@terra.es LLubí

ESTÈTICA I PERRUQUERIA

SA PERRUQUERIA. Soldat Soberats Antolí, 18 Ciutat. 971 296 936

Gabinet d'Estètica Susana. Plaça des Tren s/n Sa Pobla. 971 542 695

PAZVENTURASPA. Gimnàstica facial, reflexologia facial, depilació natural. Massatges. Antoni Frontera, 9. 971 905 476

MIRANDA GYM. Carrer Guasp, 58. Plaça Sant Marino, 6 Coll den Rebassa. 971 267 994

DISSENYADORA DE MODA. Xisca Estremera. Confecció, transformació, arrenjaments. Joan Miró, 113A. 971 287 479 xiscaesmas@hotmail.com

DEMAR. Perruqueria i estètica unisex. Manicura, depilació. Aragó, 80. Ciutat. 971 249 689

PROFESSORADEIOGA. Isabelle Ravenstein. Palma, 17 Sant Joan. monpetit@ravenstein.couk. Tel. 618763970

JOANA SEGURA. Depilacions, tractaments corporals i facials, manicura, pedicura, maquillatge. Formentor, 75 Pollença. Demanau hora al 971 530 058

PERRUQUERIA I ESTÈTICA. Antònia Marín. Campanar, 1 Alaró. Demanau hora al 971 518 639

PERRUQUERIA UNIXE CATI. Carrer Llaneres, 53 Santanyí. 971 653 001

SANDRAMENDEZ: Fotodepilació, fotorejuveniment, fototeràpia antiataques, fototeràpia antiacné. Sant Bartomeu, 114-2-B Consell 696 178 499

ESTÈTICA I MASSATGES MARI. Depilació, manicura, ... Massatges, antirues... i més coses. Carrer Cristòfor Colom, 28. Alcostat de Correus. Porto Colom. Tel. 639 013 315

CANA ROSETA. La perruqueria des de l'any 1931. Avinguda Baix des Cos, cantonada Sant Joan. Manacor. Demanau hora al 971 550 053

PERRUQUERIA DE SENYORES BARCELÓ. Carrer Ramon Muntaner, 43 Ciutat. Demaneu hora al 971 758 957

PERRUQUERIA DE SENYORES MAKÀ. Botànic Bianor, 19, s'Arenal de Mallorca. Tel. 971 260 756

BELLES FORMES. Depilació laser i normal, massatges, tractaments obesitat, tractament contra les rües, manicura... Pizarro, 13 Manacor. 971 559

533

L'INFINIT D'UN ESTEL. Tractaments corporals, thai massatge, quiromassatge, reflexoteràpia podal, reiki. Baix des Cos, 39 A Manacor. Demanau hora. 971 556 113

FUSTERIA I FONTANERIA

FUSTERIA AMENGUAL. Portes, persianes, armaris, porxos i cubertes, embigades, vidriera europea, decorats, cuines... Crèdit Balear, 10 interior nau A i B. Es Viver. 971 471 607

FUSTERIA ROCA. Mobles de cuina, bany, llibreries, parquet... Alferes Ribes Santandreu, 5 Ciutat. 609 325 792

KÄHRS. Parquet & inspiració. Venta, instal·lació i restauració de parquet flotant. Tarimes, revestiment de parets i sòtils. General Riera, 21 Ciutat. 971 203 702

FUSTERIA MIQUEL ÀNGEL. Mobles de cuina, bany, llibreries, parquet... Tinent Ferrà Fiol, 6 Ciutat. 971 907 591

NICOLAS CRISTALERO. Decoració, i acristallament en general. Metal·listeria en alumini. José Maria Usandizaga, 8 So n'Oliva. 971 209 239

ARAGÓ ANTONELLI. Fontaneria en general. Manteniment. Mateu Enric Lladó, 34-C-4-K Ciutat. 608 636 605-669 475 959

TONI JAUME. Armaris encastats, mobles a mida. Sant Rafel, 41, A Manacor. 971 554 112

S'AIGONETA. Instal·lacions de fontaneria, calefacció, aire condicionat, tractament d'aigües, energia solar. Plana, 39 Maria de la Salut. 620 410 572

RAFELPROHENS. Tornejats, enrevoltillats, restauracions, cercol motllura, feines per encàrrec. Arquitecte Gaudí, 6 Manacor. 971 554 285

JOANDURAN. Restauracions i muntatges, mobles a mida, escales, mobles de cuina, etc. Murillo, 9-B Manacor. 615 672 028

FUSTERIA CANCOLOMET. Sa Rota des Pinar, 7 Maria de la Salut. 971 525 782

FUSTERIA ALSAMORA. Carrer Jesús, 34 Ariany. Tel. 971 830 275

FUSTERIA MONTERO.

Mobles a mida i decoració, en fusta o en alumini. Carrer dels Licorers, 26-A. Polígon de Marratxí. 971 605 196

FONTANA. Muntatge i reparació de fontaneria, gas, aire condicionat. 609 676 145

TECNOMETÀLICA. Serral·leria, acer inoxidable, llautó, coure, alumini. Feines per: nàutica, aviació, hostaleria, decoració, etc. Conradores, 37 L-1 Polígon de Marratxí. 971 604 536

ROBERT I SEBASTIÀ. Conductes de fibra, aire condicionat. Alber, 3 Son Verí Nou. 60694 889

MEDICINA

CONSULTA DE PODOLOGIA RIGO. Anàlisi informatitzat de la marxa, cura de berrugues, suports plantars. La Rambla, 40 local 1 Campos. www.rigocespedes.com 971 160 471

FISIOTERÀPIA I REHABILITACIÓ. Massatge terapèutic, mal d'esquena, drenatge linfo, laserteràpia, estiraments... Benvinguts, 9 Cala d'Or. 617 319 431

MASSATGES relaxants i terapèutics. Imposició de mans també a domicili. Sant Rafel, 26-A-1 Manacor. 669 448 798

FISIOTERÀPIA. Col. 21. Úrsula Perelló. Carrer Vicenç Buades, 41. Tel. 971 867 003 ursi.perello@gmail.com Port de Pollença

TOPDENTAL PEGUERA. Dr. J. Schmitter. Estètica, implants, ponts... Av. Peguera, 12-A local, 12. Peguera. Tel. 971 685 197 info@zahnarzt-peguera.com

GABINET D'ACUPUNTURA. Mesoteràpia, massatges, depilació Laser. Alcúdia, 51 Consell. 971 622 579

ÒPTICA SANTA PONÇA.. Riu Sil, 10. Santa Ponça. Tel. 971 692 335

CENTRE ÒPTIC BELLAVISTA. Òptics – optometristes. Montis-sion, 5 Pollença. 971 533 198. Ponent, 2 Port de Pollença. 971 866 552

MOTONÀUTICA

VERT & VERT. Venta, custòdia, manteniment. Pocomaco, 10 Can Valero. 971 298 158

NÀUTICA ES FORTÍ. Reparació i manteniment d'embarcacions. Sebastiana Clar, 5 Santanyí. 667 426 972

PERSONALS

Home de 50 anys VIH + assistomàtic carga viral indetectable, cerc dona per refer la meua vida. M'agrada la música, llegir i els petits plaers quotidians. No tenc càrregues familiars, hipoteques pagades, pensionista de la SS. Activista d'ALAS www.alas-balears.com 687 022 287

FADRÍ de 53 anys, cerca dona per a relació seriosa. 617 005 901

PRODUCTES NATURALS I ECOLÒGICS

SA TENDA ECOLÒGICA. Blanquerna, 6 Ciutat. www.satendaecologica.com 971 200 720

SUENDRA. Herboristeria i botiga ecològica. Plaça mare de Deu, 17 Inca. 971 500 687

CANROS. Agricultura ecològica. Can Ros, 43 Calvià. 971 670 031

ASHMI-CHELA. Herboristeria, cosmètica natural, productes esotèrics. Gabriel Carbonell, 30 Ciutat de Mallorca. 971 240 335

FARMANATURA. Herboristeria, dietètica, dietes i consells. Passeig Colom, 34 (al costat de la peixateria) Can Picafort. Tel. 971 850 847

L'ARC NATURA. Productes biològics, herbes medicinals, cosmètica natural, productes per a cèliacs. Bernat Vidal i Tomàs, 23 Santanyí. 971 653 001

BOTIGA CAFETERIA. Degustació de productes

ecològics. Venta d'hortalisses ecològiques. Activitats mediambientals. Autovia de Manacor Km. 40 Vilafranca. Tel. 971 560 631

ECOLÒGICA MALLORCA. Productes per el consum responsable. www.ecologica-mallorca.es. Sa Plaça, 6 Sineu. Tel. 971 520 577

CAN BATLIU. Productes ecològics per a l'agricultura i la jardineria. Productes fitosanitaris. Via Portugal, 25 Manacor. Tel. 971 550 519

CAN COLETO. Vins ecològics. Visites concertades. Convent, 10, Petra. Tel. 971 561 544

ECOFORN. Pa i pastisseria ecològica d'espelta elaborada de manera artesanal sense additius ni conservants. Mediterràni, 2 Porto Cristo. Tel. 615 910 992

LA CASA NATURAL. Construcció, reformes, ecobioconstrucció, bioclimàtica, aplicació de pintures i vernissos naturals, aïllaments, suro natural per a trespols. Jardineria i agricultura biològiques. Estúdis geobilògics. www.lacasa-natural.net Tel. 971 140 453

RESTAURACIÓ

SA BOTIGA DE BUFFONS. Teatre Cafè Presentacions, aco-miadaments, aniversaris, sopàs d'empresa, menús especials. Viu el teatre d'una altra manera. Consulta programació a sabotigadebuffons.com Vall-dargent, 29 Ciutat. 660 419 673

RT. PORT VELL. Menú a 10 euróns. Festius a 14. Divendres, dissabtes i festius sopars amb música amenitzada per Nino Azorin. Port Vell de s'Arenal. 971 440 790

RT. CLUB NAUTIC MOLINAR. Menú a 9 euróns. Vicari J. Fuster, 2 Es Molinar. 971 273 057

RT. CLUB NAUTIC PESCADORS. Jardins de sant Elm s/n Ciutat de Mallorca. Peix fresc a la carta. 971 717 903

SA TAVERNA DEN FERRÀ. De dia pa amb oli. Ala nit pub amb actuacions musicals. Plaça d'en Tomeu Penya, Vilafranca. 971 560 279. Dilluns tan-cat.

RESTAURANT XALOC. Menú a 12,50 euros. Peix i

marisc. Les Estanques, 23 Colònia de Sant Jordi. 971 655 117

LA PARADA. Menjars preparats per endur-se'n Oms, 43 Ciutat. 971 718 213

S'AMARADOR. Restaurant pizzeria. Se menja a la carta. Miramar, 51 Sa Ràpita. 971 640 689

CAN PEP. Restaurant dues forquetes. Menú a 15 euróns. Miramar, 30. Sa Ràpita. 971 640 102

BRISES. Restaurant a la carta. Arrossos i mariscos. Miramar, 37 Sa Ràpita. 971 641 440

RESTAURANT XALOC. Menú a 10 euróns, caps de setmana a la carta. C/ Xaloc, 36, Sa Ràpita. www.mesonx-aloc.com. Tel. 971 640 635

BAR EL MAESTRO. Menú diari. Menjars per encàrrec, tapes variades, fritures de peix. Guillem Sureda Melendez, cantonada Alferes Olesa Gual. Ciutat. 677 765 596

ARTCAFÈ. Amanides, pastisseria selecta. Celebracions de batejos i nocces. Plaça Alexandre Fleming, 2-B. Ciutat. 971 070 934

KASCAI PORTITXOL. A la carta 25 euróns. Vicari J. Fuster, 71 Ciutat. www.kaskai.com 971 241 284

ROPIT'S. Bar, restaurant, cerveseria. Plat del dia 4 euróns. Sant Vicenç de Paül, 56 Ciutat. 871 961 645

TARPAS. Tartas & Tapes. Costa i Llobera, 20 baixos. www.tarpas.es 971 465 612

RISTORANTE LA TOSCANNA. Pastes, pizzes, peixos, carns... 15 euróns de mitjana a la carta. Avda. Peguera, 71 Peguera. 971 687 959

CAN PEP. Carns i delícies. Guanya temps i comana per internet. www.carniceriacan-pep.com Cases des Poble, 7 Sant Marçal. Carrer Major, 115 Pòrtol. 971 797 280

CAN BIEL FELIP. Menú a 8 euróns. Miquel Capllonch, 45 cantonada carretera Sóller. Ciutat. 971 906 831

LA DEHESA DE SANTA MARIA. Especialitat en productes ibèrics. Menú a 10 euróns. Aragó, 34. 971 468 138

ES MOLÍ DE CONSELL. Menú a 6 euróns. General Ricard Ortega, 26 Ciutat. 657 012 921

POLIESPORTIU SINEU.

Menú diari a 7 euróns. Cuina casolana i carn torrada a la carta. 971 521 144

SONTOREÓ. Plats típics mallorquins. Cuina de mercat. Solera avalada per tres generacions. Son Torelló, 1 Sineu. 971 520 138

CELLER CANNOFRE. Menjars per encàrrec a la carta. Enagistes, 3 Manacor. 871 989 110

BINICANELLA. Antic Monestir. Restaurant Rural. Nova direcció: Petra Riera de can Castellar. Arrossos, paleta de me i porcella rostida al forn de llenya. 25 euróns a la carta. Carretera Son Cervera a Capdepera Km. 2. 971 567 270

CAFETERIA CANALLUNA. Plats combinats a 5 euróns. Cana Xisca, 5 local, 4 Pont d'Inca. 971 422 272

CANLLUÍS. Menú a 6 euróns. Berenars i tapes. València, 37 Manacor. 666 921 823

BAR RESTAURANT VICTÒRIA. Menú diari 8 euróns, dissabte 10, infantil 8. Gremi Forners, 28 Son Castelló 971 432 253

ES CANTÓ DE CAS CONCOS. Menú a 8 euróns, festius a 15, els vespres 14. menú de sopars d'empresa. Menjà per endur-se'n. Cas Concos des Cavaller. 971 839 548

AVANTE. Menú a 7'50. Carrer mestre Chapi, 26 al costat de l'església. El Viver. 971 473 687

HOSTAL RESTAURANT CAFÈ-HPC. Menjar per endur-se'n, amb 20% de descompte durant tot l'any. Cristòfol Colom, 5 Porto Colom. 971 825 323

SES XARXES. Dies feiners menú a 7 euróns. Menjar per endur-se'n. Dissabtes i diumenges xocolata amb xurros. 971 810 402

INTENSU. Berenars i tapes. Especialitat en anguiles. Diven-dres i dissabtes concert alternatiu. Carrer de les Germanies s/n Muro. Reservau al 971 860 646

ES CELLER. Carrer de l'hospital, 46 Petra. Menú a 8 euróns. A la carta 12 euróns de mitjana. Sopars d'empresa. 971 561 056

LIZARRAN.. Tavernes selectes. Menú a 8 euróns. A la carta i tapes. Fra Juníper Serra, 14 Manacor. 871 989 220

MOTIVITY GLOBAL. Host-

esses, models, personal per a esdeveniments... Vicenç Joan Rosselló, 59 Ciutat. 971 455 785

RESTAURANT CAN N'ARABÍ. A la carta 30 euróns de mitjana. Nocces, comunions, banquets d'empreses... Camí de Bellveure, K. 1'20 Binissalem. 971 512 211

RESTAURANT LATAKIA. Menú vegetarià. Especialitat Cuina sirio libanesa. Falafet, Hummus, Tabalé. Carrer Torrent, 5 Ciutat. 971 457 302 608 054 943

RESTAURANT ATÍPIC. Menú diari 12'90. Paella els diumenges i per endur-se'n. Gran assortiment de vins. Joan d'Austria, 12. Badia Gran. 971 785 322

BAR TONI COTXER. Especialitat en tapes variades. Plaça Major, 19 Sa Pobla. 971 540005

SANT JORDI. Bar Restaurant. Menú a 7'50. Formentor, 73. Pollença. 971 531 536

RESTAURANT SA RESIDÈNCIA. Bufet a 9'50. Nocces, batejos, comunions. Dissabtes vespres bufet i ball de saló. Ctra. Cala Figuera s/n. Tel. 971 653 560 Santanyí

RESTAURANT PARISIEN. Menú a 8 euróns. Servei a la carta. Ciutat, 18 Artà. Tel. 971 835 440

BODEGA CAN PANXO. Menjars casolans. A la carta 15 de mitjana. Verge del Carme, 4 Port de Pollença. Tel. 971 866 356

RESTAURANT CAN FERRÀ. A la carta 12 de mitjana. Carrer de Sant Pere, 3 Port de Pollença. Electrocorreu info@canferra.com Tel. 971 867 006

RESTAURANT CA S'HEREU. Menú del dia a 8. Festius a 15. Vespres a la carta: amanides, pa amb olis, carn i peix a la planxa. Pere Estruch, 1 Binissalem. Tel. 971 886 873

BAR KIKE. Plat del dia 5 més la beguda. Gremi Boters, 5 Son Castelló. Reservau taula al 971 432 028

CAFETERIA BONVI. Plat del dia, 8 euróns beguda inclosa. Plats combinats, tapes, entrepans. Santa Maria del Camí, 3 Port de Sóller. Reservau al 971 632 057

RESTAURANT CAN MIQUEL.AVINGUDA de les Dàlies, 31 (davant l'Església) Palmanyola. Reservau al

971 617 727

RESTAURANT CAN JERONI. Menú a 7 €. Els caps de setmana al vespre a la carta. Carrer de Mossèn Alcover, 11. Son Carrió

CELLER LA PARRA. Cuina típica mallorquina. Paella vegetal, porcella, paella mixta, tumbet... Joan XIII, 84 vora la benzina. Port de Pollença. Reservau al 971 865 041

ES RECÓ DEN BLAI. Menú a 8'25, cafè inclòs. Joan Carles I, 62 de Muro. Reservau al 971 861 050

RESTAURANT CAS BEATO. Menús a 12 €, festius a 20€. Servei a la carta. Carrer Tanqueta, 1 Randa. Reservau al 971 120 300

BAR BARA. Berenars, menú a 6 €, carta. Ctra. Manacor, km 4'8 Reservau al 971 427 780 Son Ferriol.

RESTAURANT CAN TITO. Peix i marisc fresc. Cuina mallorquina. Passeig del Born des Molinar, 2 Reservau al 971 271 016 cantito2001@terra.es

CAFETERIA CLUB NAUTIC CALA GAMBA. Menú Del dia a 8 €. Tapes variades, paelles i fideuades. Menjars per encàrrec. Passeig Cala Gamba

s/n. Tel. 971 262 372

RESTAURANT ES CRUCE. Cuina mallorquina a la carta: porcella, rap a la marinera, cargols, me i picada. Gran varietat de plats per endur-se'n. Carretera Ciutat a Manacor km.41 Vilafranca. Reservau al 971 560 073

CELLER RESTAURANT SA TRAVESSA. Cuina mallorquina. L'amo és el cuiner. Menú a 9'50. Carrer Murta, 16 Inca. Reservau al 971 500 049

"LA POULE TOQUÉE. Restaurant. Menú a 13'90. La Rambla. Ciutat de Mallorca. Reserva al 971 713 596

SACREU. Restaurant & catering. Extensa carta. Menú a 8 euróns. Carretera Petra - Santa Margalida Km. 1 Tel. 971830246

RESTAURANT SES FORQUES. Menú dies feiners, 7 euróns, dissabtes 8 €, diumenges i festius, 13€. Menjar per endur-se'n. Avinguda Nicolau Oliver Fullana, 23 Campos. 971 651 080

SERVEIS PROFESSIONALS

TOT EN SERVEI DOMÈSTIC. Atenció a persones majors i servei domèstic. www.centrodeeleccion.com 971 754 916

COPYDISSENY. Copisteria, impremta, retolació, encuadernació. Garcia Orell, 14 Ciutat. 971 462 900

ADMINISTRACIONS ANDRATX. Menéndez Pelayo, 18 A Andratx 971 236 101

DOMESTIC SERVEI MALLORCA. Internes, externes, matrimonis, caps de setmana, cuiners, tenir cura d'ancians, assistència hospitals. Carne, 3-A Ciutat. 971 723 988

MIQUEL RIERA. Fabricació de maquinària agrícola. Homologació i matriculació de remolcs. Toros homologats. Ctra. De Felanitx (antiga farinera) Vilafranca. 971 560 314

DESIMPER. Productes de neteja. Ollers, 109 local, 4 Polígon de Marratxí. 607 938 491

MUDANCES MEDITERRANEE. Cada setmana a Alemanya, Suïssa, Mallorca, Eivissa, Menorca, Costa Blanca. www.mudanzas-mediterraneo.com 971 434 155

FILATÈLIA. Vols una valo-

ració dels teus segells... T'interessa comprar o vendre? Vols colleccionar i no saps la millor manera de fer-ho? Posa't en contacte amb el Grup Filatèlic Gent Cardessana. Clavells, 5 07530 Sant Llorenç. 971 569 377

AUTOESCOLA Lluís Ferrer. Llicència de ciclomotor, permís C (de Camió), Cursos BIP (taxi, ambulància, policia...) Major, 27 Sant Llorenç www.autoescolalluisferrer.com . 971 838 406

MARTA MIMO & TOMEU REINÈS. Complements de sac i roba. Antoni Maura, 4 Sóller. 661 021 075

CLUB GIMNÀSTIC. S'Arenal Platja de Palma. Camí de cana Gabriela. Dilluns i dimarts gimnàstica rítmica. 971 120089

FORCAT Neteges forestals, poda de pins i de palmeres. 637 792 192

ASSESSORIA PORTO Colom. Assessorament fiscal, contable, laboral. Carrer Cristòfor Colom, 38 Porto Colom. Tel. 971 826 181 aeporto-colom@telefonica.net

RENTADURIA TINTORIA JOAN. Cortines, cobertors, catifes, nòrdics... Passeig Colom, 55 Can Picafort. Tel. 971 850 037

LLEÓ VERD. Floristeria, perruqueria canina, animallets. Carrer d'Avall, 12 Sineu. Tel. 971 520 789

FUTUR CLIMA. Venda i reparació d'aire condicionat. Maquinària d'hostaleria i alimentació. Mòbil 678 547 937 s'Illot.

INTERNET I SISTEMES POLLENTIA. La Gola, 11 baixos. Port de Pollença. 971 867 796 info@nchinformatica.com

PUBLICITAT ÀNCORA. Brodats, serigrafia, reclams publicitaris. Margalida Monlau, 48 Son Ferriol. Mòbil 661 711 656

FUTURQUIMIA. Fabricam desinfectants per a piscines, per rentar roba de l'hostaleria, per a rentar vaixelles... Carrer Asipo, nau, 2 Tel. 971 759 259 Can Valero

BALL DE SALÓ SOCIAL STYL. Piano Bar. Donam classes de ball. Els caps de setmana

ball per tothom. Carrer de Manacor, 2 Campos. Mòbil 661 565 119

PARQUET I ARMARIS MIQUEL COLINA. Parquet, armaris, tarimes, portes, cuines... Marbella, 15 local, 3 can Pastilla. Tel. 971 263 657

CAS FERRER-ARTESANIA EN FERRO. Serralleria, forja artística, metal·listeria, reparació de molins. Carrer Blatera, 2 Son Ferriol. 971 429 579

U.K. IMPORTS. Distribuïm cerveses britàniques. Guinnes, Heiniker, Tetley, Cruz Campo... La Creu, 21 Llubí. Tel. 971 522 280

PERFORACIONS AIGÜES MALLORCA. Sondejos d'aigua garantida. Tel. 620 632 714

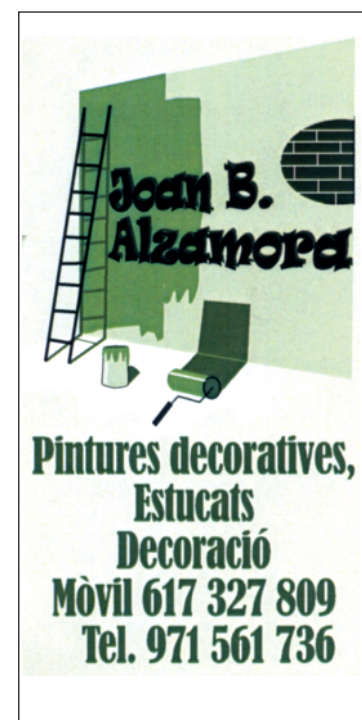
RESIDENCIA GENT GRAN CALA ESTÀNCIA. Miquel Massutí, 22. Can Pastilla

PISCINES SÓLLER. Construcció de piscines i aljubs. Camí de sa Figuera, 27 Sóller. Tel. 656 951 382

METALISTERIA MARTINEZ. Treballam el ferro. L'acer i l'alumini. Gremi Tintorers, 16 Son Castelló. Tel. 971 430 156

SEGONA MA. Mobles i articles de segona ma. Salvador Joan, 53 Manacor. 622 466 581

MEDIFORT. Prepara't per ser funcionari. Bomber, policia local i nacional, guàrdia civil, auxiliar administratiu, celador... 971 456 272.

Joan B. Alzamora

Pintures decoratives, Estucats Decoració

Mòbil 617 327 809 Tel. 971 561 736

L'ESTEL

BOLLETÍ DE SUBSCRIPCIÓ

Nom

Adreça

C.P. Població

C.I.F. Tel

M'interessa una subscripció

C/c o llibreta núm.

Codi Entitat	Codi Agència	D.C.	Número de Compte
<input type="text"/>	<input type="text"/>	<input type="text"/>	<input type="text"/>

Signatura:

Se subscriu **L'ESTEL** per un any prorrogable si no hi ha ordre en contra i per un import de 40 € anuals

Ompliu aquesta tarja i enviau-la al
Carrer Bellavista, 44
07240 Sant Joan (Mallorca)